യഹൂദന്മാർ,

അവരുടെ ആചാരമര്യാദകൾ

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

പരേതനായ

പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേഫ് റമ്പാൻ.

ഹൂദന്മാർ,

അവരുടെ

ചാരമര്യാദകളും.

യഹൂദന്മാർ,

അവരുടെ ആചാരമര്യാദകൾ

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

പരേതനായ

പുലിക്കോട്ടിൽ യൗസേഫ് റമ്പാൻ.

(അദ്ദേഹം ജീവനോടിരുന്നകാലത്തു് പല മാസികകളിലും മററും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നവയും, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതെ എഴുതിവെച്ചിരുന്നവയുമായ പല ലേഖനങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്.)

പ്രസാധകൻ; പുലിക്കോട്ടിൽ ഉതുപ്പ് ഉതുപ്പ്.

ഒന്നാംപതിപ്പ്: കോപ്പി 500

എ. ആർ. പി. പ്രസ്സ് — കുന്നംകുളം.

1950

വില: 1 ക.

വിഷയങ്ങൾ.

പരേതനായ

ജൌസേഫ് റമ്പാൻ.

യഹൂദന്മാർ,
അവരുടെ ആചാരമര്യാദകൾ.

ജനനം.

പ്രസവക്ലേശം ദുസ്സഹമായ വിധത്തിലൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല, യഹൂദസ്ത്രീകൾക്ക്. മിക്കവാറും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരെ അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെതന്നെയാണെന്നു പറയാം. ന്യൂനപക്ഷങ്ങളിൽ മാത്രമേ അങ്ങിനെ കാണപ്പെടുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ ഇത് ഓരോരോ രാജ്യങ്ങളിലെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥകളേയും സ്ത്രീകളുടെ ശരീരാരോഗ്യത്തേയുമാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സൂതികർമ്മിണികളെന്ന പേരിൽ ആരുംതന്നെ പ്രത്യേകമായുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രസവത്തിന് അല്പം ക്ലേശമുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ അവരുടെ ബന്ധുക്കൾതന്നെ സൂതികർമ്മിണികളായിക്കൊള്ളും. ആ വിഷയത്തിലുള്ള പരിജ്ഞാനം മാത്രമേ ആവശ്യമായുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

പ്രസവിച്ച ഉടനെതന്നെ കുട്ടിയെ കുളിപ്പിച്ച് ഉപ്പുവെള്ളം പുരട്ടി തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞിടുകയാണ് അവർ ഒന്നാമതായി ചെയ്യുക. * ഇക്കാലത്തു അറേബ്യക്കാരുടെ ഇടയിലും ഈ സമ്പ്രദായം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്.

* യെഹെസ്കേൽ ൧൬–൪.

ആണ്ടുതോറും കുട്ടിയുടെ പെരുന്നാൾ ഘോഷിക്കുക എന്നു ള്ളതു അവരുടെ ഇടയിൽ സൎവ്വസാധാരണമത്രെ. രാജകുമാരന്മാ രുടെയും മററുമാണെങ്കിൽ പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

ഒരു സ്ത്രീ പ്രസവിച്ചാൽ എത്രനാൾ കാലത്തേക്കു അവൾ അ ശുദ്ധയാണെന്നു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആൺകുഞ്ഞിനെ യാണു പ്രസവിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ അവൾ ആദ്യം ഏഴു ദിവസവും, അനന്തരം മുപ്പത്തിമൂന്നു ദിവസവും അശുദ്ധയായിരിക്കും. പെൺ കുഞ്ഞിനെയാണെങ്കിൽ ആദ്യം പതിന്നാലു ദിവസവും, പിന്നെ അറുപത്താറു ദിവസവും അവൾ അശുദ്ധതന്നെ. പ്രസൂത ദിവ സങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ അവൾ ശുദ്ധീകരണാൎത്ഥം ദൈവാലയത്തി ൽ ചെല്ലേണ്ടതാണു്. അപ്പോൾ വിധിച്ച നിയമമനുസരിച്ചു് ഒരുവയസ്സു ചെന്ന ആട്ടിൻകുട്ടിയെയൊ, അതിന്നവൾക്കു കഴി വില്ലെങ്കിൽ രണ്ടു അരിപ്രാവുകളെയോ അല്ലെങ്കിൽ സാധാരണ പ്രാവുകളെയോ അവിടെ സമൎപ്പിക്കുകയും വേണം.

പ്രസവിച്ചു എട്ടാം പക്കത്തിലാണു് അവരുടെ ചേലാക ൎമ്മം. ജനനദിവസംമുതൽ എണ്ണിയാൽ എട്ടാമത്തെ ദിവസംത ന്നെ. ചേലാകൎമ്മം ഏഴാം ദിവസമോ ഒൻപതാം ദിവസമോ ഒരുവിധത്തിലും അവർ കഴിക്കമാറില്ല. ദിവസത്തിന്റെ കാൎയ്യ ത്തിൽ അത്രമാത്രം കണിശം അവർ പാലിച്ചിരുന്നു. എട്ടാംദിവ സം ശാബ്ബത്തായിരുന്നാൽപ്പോലും ചേലാകൎമ്മം അതിന്നു വിഘാ തമായിരിക്കുന്നില്ല. അന്നാണു ശിശുവിന്നു പേരിടൽ. അതു അപ്പ നോ, അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത ശേഷക്കാരോ നിൎവ്വഹിക്കും. സ്നാപ കനായ യോഹന്നാന്റെയും, രക്ഷകനായ യേശുമിശിഹായുടെയും കാൎയ്യത്തിൽ അങ്ങിനെയാണല്ലൊ ഉണ്ടായതും. ഒരാൾ ഒന്നില ധികം പേരുകളാൽ ചിലപ്പോൾ അറിയപ്പെടാറുണ്ടു്. വിദേശ സഞ്ചാരം, വാണിജ്യം മുതലായ കൎമ്മങ്ങളിൽ യവനന്മാരായോ, റോമക്കാരായോ സമ്പൎക്കത്തിലിരിക്കുന്നവൎക്കു സ്വന്തമായുള്ള പേ രിന്നു പുറമെ മററൊരു പേരും സാമാന്യേന ഉണ്ടാകുമാറുണ്ടു്. "ദി ദിമോസ് എന്നു പേരുള്ള തോമസ്" എന്നു യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹാ

എഴുതിയ സുവിശേഷത്തിൽ നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. * ദിദിമൂസ് എന്നു യവനായ പദം; തോമസ് എന്നതോ സുറിയാനിയും. രണ്ടിന്റെയും അർത്ഥം "ഇരട്ട" എന്നതന്നെ. (1) മേൽപറഞ്ഞതു പോലെ ഒരാളുടെ പേരിനോടു ദേശനാമവും കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കാണാം. "കനാനായക്കാരൻ ശിമോൻ" "യൂദാസ്കറിയോത്ത" മുതലായവ അതിന്നുദാഹരണങ്ങളാം. (2) ചില പ്രധാന സംഭവങ്ങളെയോ അതല്ലെങ്കിൽ ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിൽ നേരിട്ട പ്രത്യേക ഘട്ടങ്ങളെയോ ആധാരപ്പെടുത്തിയും ഒരാൾക്കു വേറെ പേരുകൾ ഉണ്ടാകമാറുണ്ടു്. ശ്ലീഹന്മാരുടെ തലവനായ പത്രോസിന്നു 'കേപ്പാ' എന്നൊരു പുതിയപേർ ഉണ്ടായിത്തീർന്നു. ഇതുപോലെ പഴയനിയമത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്. (3)

കുട്ടികൾ മൂന്നു വയസ്സു തികയുന്നതുവരെയും അതിന്റെ ആഹാരം മുലപ്പാൽതന്നെ. അമ്മയല്ലാതെ മറ്റാരും അതിനെ മുലയൂട്ടുകയുമില്ല. മൂന്നാംവയസ്സിലാണ് "ഊണൂട്ടു" എന്നു നാം പറയാറുള്ള ആഘോഷ ചടങ്ങു്. അന്നു പ്രത്യേകം ഒരു വിശേഷദിവസമാണെന്നുള്ള വിധത്തിൽ ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു സദ്യയും മറ്റും ഉണ്ടായിരിക്കും. പെൺകുട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം നോട്ടവും നിഷ്കർഷയുമാണ് അവർക്കുള്ളതു്. എത്ര പ്രായപ്പെട്ടവരായാലും പുറത്തുപോയി വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടുവരാൻ പ്രായമാകുന്നതുവരെ പെൺകുട്ടികൾ അമ്മമാരുടെ മുറികൾ വിട്ടു പുറത്തെങ്ങുമിറങ്ങുകയേ ഇല്ല. (4) വിവാഹം കഴിയുന്നതുവരെയും അവർ അമ്മ

* യോഹ. ൧൧-൧൬.
(1) അപ്പസ്തോ. പ്ര. ൧-൧൩; ൧൨-൧൨; ൨. പത്രോസ് ൧-൧; കൊലോസ്സി ൪-൧൧.
(2) മത്തായി ൧൦-൪.
(3) ൨. ദിനവൃത്താന്തം ൩൬-൪; ൨. രാജാക്കന്മാർ ൨൪-൧൭.
(4) പുറ: ൨-൧൬; ഉല്പത്തി ൨൪-൧൧; ൧ ശമുവേൽ ൯-൧൧; യോഹ: ൪-൭.

മാതാവിൽനിന്ന പാചകജോലികളും ഗൃഹഭരണവും പരിശീലിക്കും. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട വീടുകളിലെ പെൺകുട്ടികളാണെങ്കിൽ അവർ വീട്ടിലിരുന്ന നടനം, സംഗീതം മുതലായ കലകൾ അഭ്യസിക്കുകയാണു് പതിവു.

അഞ്ചു വയസ്സായാൽ ആൺകുട്ടികൾ പിതാവിന്റെ ശിക്ഷണത്തിലായിരിക്കും. അപ്പോൾമുതൽ തുടങ്ങുകയായി - അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം. ചുരുങ്ങിയപക്ഷം മോശയുടെ ന്യായപ്രമാണങ്ങളും മതസംബന്ധമായ ഏതാനും കാര്യങ്ങളും അവർ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നേ മതിയാകയുള്ളു. അതിലും ഉപരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം കുട്ടികൾക്കു ലഭിക്കണമെങ്കിൽ പുരോഹിതന്മാർ നടത്തുന്ന പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ അക്കാലത്തു വളരെ ഉണ്ടായിരുന്ന യാഗശാലകളിലും മറ്റും. (1)

പിതാവിന്റെ മരണാനന്തരം മക്കൾ മുതൽ ഭാഗം ചെയ്യുന്നു. അതിൽ മൂത്ത മകനു ശേഷംപേരെക്കാൾ ഇരട്ടിയുണ്ടായിരിക്കും. പിതാവു ജീവനോടിരിക്കുമ്പോഴും മക്കൾക്കു ഭാഗം ചെയ്തുകൊടുക്കുക പതിവുണ്ടു്. അങ്ങിനെ വേണമെന്നു മക്കൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം തടസ്സം പറയാൻ അധികാരമുള്ളതല്ല. (2)

വെപ്പാട്ടികളിൽനിന്നുള്ള മക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ അവരുടെ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം മാത്രമാണു് ആധാരമായിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. ചിലർ സ്വത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗം മാത്രം അവർക്കായി നീക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ വേറെ ചിലർ സ്വഭാര്യയിൽനിന്നുള്ള മക്കളെപ്പോലെ അവരേയും കണക്കാക്കി എല്ലാവർക്കും സമമായി ഭാഗംചെയ്തു കൊടുക്കുകയുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. (3)

---

(1) ൧ ശമുവേൽ ൧-൨൪.

(2) ലൂക്കോസ്. ൧൫-൧൨.

(3) ഉല്പത്തി ൨൫-൫-൬; ൨൧-൧൦.

പെൺമക്കൾക്ക പിതൃസ്വത്തിൽ അവകാശമേ ഇല്ല. വിവാഹം കഴിയാൻ ഇടയാവാത്തപക്ഷം ഉപജീവനത്തിന്നുമാത്രം അവൎക്കൎഹതയുള്ളു. എന്നാൽ മക്കൾ സഹോദരന്മാരായാരുമില്ലെങ്കിൽ എല്ലാററിന്റെയും അവകാശി അവൾതന്നെ. അവൾക്ക മക്കളില്ലാതിരുന്നാൽ അവളുടെ കാലശേഷം ആ സ്വത്തു മുഴുവനും അവളുടെ പിതാവിന്റെ സഹോദരന്മാരോ അല്ലെങ്കിൽ വല്യപ്പന്റെ സഹോദരന്മാരോ ഭാഗിച്ചെടുക്കയും ചെയ്യും.

യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ വിധവയുടെ കാൎയ്യമാണ് ഏററവും പരിതാപകരം എന്നു പറയാം. ഭൎത്താവിന്റെ സ്വത്തിന്മേൽ ന്യായമായ യാതൊരവകാശവും അവൾക്കില്ലതന്നെ. മരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സറിഞ്ഞു ഭൎത്താവു വല്ലതും അവൾക്കായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ലഭിക്കാം. ഉപജീവനത്തിന്നു അതു മതിയാവാത്തപക്ഷമോ, അല്ലെങ്കിൽ യാതൊന്നും എഴുതിവെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലോ ഭൎത്താവിന്റെ മരണത്തിന്നുശേഷം അവൾ അവരുടെ വീട്ടിൽ പോയി ആയുശ്ശേഷം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടും. (1) വിധവമാരുടെ ഈ ദയനീയസ്ഥിതിയെപ്പററി പല ദീൎഘദൎശിമാരും സങ്കടം ഉൽഘോഷിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (2) എന്നുതന്നെയുമല്ലാ, യരുശലേമിന്റെ അധഃപതനാവസ്ഥയെ ഒരു വിധവയുടെ ദുരവസ്ഥയോടു യറമിയ ദീൎഘദൎശി സദൃശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു അതിന്റെ കാഠിന്യം നമുക്ക ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. (3)

---

(1) ഉല്പത്തി ൩൮-൧൧.

(2) പുറപ്പാട ൨൨-൨൨; ൨൪-൧൭; യശയ്യാ ൧-൧൭; ൧൦-൨; എസക്കിയേൽ ൨൨-൭ മുതലായവ.

(3) വിലാപങ്ങൾ ൧: ൧-൨.

സാമൂഹികാചാരങ്ങൾ.

1. കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ.

ഓരോ രാജ്യത്തും ഓരോ തരത്തിലാണല്ലോ കുശലപ്രശ്നങ്ങൾ. ഇൻഡ്യയിൽ ഉള്ളതല്ല ഇംഗ്ലണ്ടിൽ; അവിടെയുള്ളതല്ല ആഫ്രിക്കയിൽ. അങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും അത്. പലസ്തീൻരാജ്യത്തെ കാര്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ, മറ്റെങ്ങും നടപ്പില്ലാത്ത വിധത്തിൽ വളരെ ദീർഘമേറിയതാണ് അവിടത്തെ കുശലപ്രശ്നം. പരിചിതന്മാരോ, സ്നേഹിതന്മാരോ, അഥവാ, ബന്ധുക്കളോ അന്യോന്യം കണ്ടുമുട്ടിയാൽ അവരവരുടെ ക്ഷേമത്തെപ്പറ്റി മാത്രമല്ല, ബന്ധുക്കൾ സ്നേഹിതന്മാർ ആദിയായവരുടെപോലും കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അങ്ങനെതന്നെ പിരിയുമ്പോഴും പലതരത്തിൽ അന്യോന്യം ആശംസിക്കുകയും വേണം. ഇവയുടെ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണാം. "കർത്താവു നിന്നോടുകൂടെ ഉണ്ടാവട്ടെ!", "ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!", "നിന്റെ കർത്താവു് അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവനാവട്ടെ!"— ഇവയാണ് സർവ്വസാമാന്യമായ ആശംസകൾ. (രൂത് 2–4; ന്യായാ: 19–20; 1 ശമുവേൽ 25–6; സങ്കീ: 129–8) കാലക്രമത്തിൽ ഈദൃശമായ അവരുടെ കുശലപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ദൈർഘ്യം കൂടിക്കൂടിവന്നു. നമ്മുടെ രക്ഷകൻ സുവിശേഷഘോഷണാർത്ഥം 70 പേരെ അയച്ചപ്പോൾ യാത്രാമദ്ധ്യേ ഒരുത്തരോടും കുശലം ചോദിക്കേണ്ടതില്ലെന്ന പ്രത്യേകം ആജ്ഞാപിക്കുകയുണ്ടായി. അതു മറ്റൊന്നുകൊണ്ടുമായിരുന്നില്ല. വിലയേറിയ അവരുടെ സമയം വഴിമദ്ധ്യേ അങ്ങനെ പാഴാക്കിക്കളയാൻ പാടില്ലെന്ന കരുതിയതുകൊണ്ടുമാത്രം; നേരെ മറിച്ച്, ജാത്യൈകമായ ആ സമ്പ്രദായത്തോട് അവിടത്തേക്ക് വിരക്തി തോന്നിയതുകൊണ്ടായിരുന്നു എന്ന പറയാൻ പാടുള്ളതല്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, അവർ ഒരു വീട്ടിൽ

കയറുമ്പോഴും അവിടെനിന്നു പിരിയുമ്പോഴും കുശലവും ആശംസയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് അവരോട് ആജ്ഞാപിക്കുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. (മത്തായി 10–12; ലൂക്കാ: 10–5). ഇതിന് അനുയോജ്യമായ ഒരു സംഭവം പഴയ നിയമത്തിൽ കാണാനുണ്ട്. തന്റെ മകൻ മരിച്ചുപോയി എന്ന ശുനേംകാരത്തി സ്ത്രീ എലിശാ ദീർഘദർശിയോടു സങ്കടം പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം കുട്ടിയെ ഉയിർപ്പിക്കുവാനായി തന്റെ ദാസൻ ഗേഹസിയെ പറഞ്ഞയച്ചു. അവൻ ക്ഷണത്തിൽ അവിടെ എത്തണമെന്നുദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു ദീർഘദർശി അവനോട്, "..........നീ ആരെയെങ്കിലും കണ്ടാൽ കുശലം ചെയ്യരുത്. നിന്നോടു കുശലം പറഞ്ഞാൽ അതിനു പ്രതികുശലം പറകയും വേണ്ട." എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. (2 രാജാ: 4–29).

അന്യോന്യം കാണുമ്പോഴും പിരിയുമ്പോഴും അവർ നടത്തിവന്നിരുന്ന ദീർഘമായ കുശലപ്രശ്നങ്ങളും ആശംസകളും പക്ഷത്തിൽ ഹൃദയപൂർവ്വങ്ങളായിരുന്നുവോ എന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മാമൂലനുസരിച്ച് അവരതു് മുറുകെപ്പിടിച്ചുവെന്നല്ലാതെ ചുണ്ടിനും ഹൃദയത്തിനും തമ്മിൽ കാര്യമായ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുവേണം പറയുവാൻ. അതു നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ ഒരു പ്രസ്താവത്തിൽനിന്നു നമുക്കു നല്ലതുപോലെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. അവിടുന്നു സ്വശിഷ്യന്മാരോട് അന്ത്യയാത്ര പറഞ്ഞപ്പോൾ, "ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം തന്നേച്ചുപോകുന്നു. എന്റെ സമാധാനം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു. ലോകം തരുന്നതുപോലെയല്ല ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തരുന്നതു്"" എന്നാണല്ലോ അരുൾചെയ്യുകയുണ്ടായതു്. (യോഹ: 14–27).

ഒരാൾ മറ്റൊരാളെ വഴിമദ്ധ്യേവച്ച് കണ്ടുമുട്ടിയാൽ, "നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ" എന്ന് അന്യോന്യം വലതുകൈ നെഞ്ചത്തുവച്ച് കുശലംചെയ്യുന്നു. സാമാന്യം സ്ഥിതിയുള്ള ഒരാളോടാണ് ഇങ്ങിനെ കുശലം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, ബ-

ഹൂദന്മാർ അപ്പോഴം നന്നായി വളഞ്ഞു കുനിയുകയും വേണം. ഈ വിധത്തിൽ ഏഴുപ്രാവശ്യം ചെയ്തിട്ടായിരുന്നു യാക്കോബ് എസാ വിനെ സമീപിക്കുകയുണ്ടായതു". (ഉല്പത്തി 33-3). പൂർവ്വകാലത്തു യജമാനന്മാർപോലും വേലക്കാരോടു, "കർത്താവു നിന്നോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കട്ടെ" എന്നു കുശലം ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നവർ, "കർത്താവു നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ" എന്നു പ്രതിവചിക്കുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോഴം അന്യോന്യമുള്ള അഭിവാദനത്തിൽ വസ്ത്രവിളുമ്പുകൾ പിടിച്ചു ചുംബിക്കുകയും, മുട്ടുകുത്തി ശിരസ്സു നിലത്തു തൊടുവിക്കുകയും പതിവുണ്ടായിരുന്നു. (സഖ: 3-23; ലൂക്കോസ് 8, 44; അപ്പോ: പ്രവൃ: 10-26; സങ്കീ: 62-9). അടുത്ത ബന്ധുക്കളും ഉററസ്നേഹിതന്മാരും തമ്മിലാണെങ്കിൽ അന്യോന്യം കൈയും, തലയും, കഴുത്തും, താടിയും, തോളും ചുംബിക്കുന്നതാണ്". (ഉല്പത്തി 33-4; 2 ശമുവേൽ 20-9; ലൂക്കോസ് 15-20; അപ്പോ: പ്രവൃ: 20-38). വലിയ മഹാന്മാരെയും രാജാക്കന്മാരെയും കററം കാണുമ്പോൾ നിലത്തുവീണു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമവും ചെയ്യും. പൌരസ്ത്യരാജ്യത്തിൽനിന്നു വന്ന വിദ്വാന്മാർ പരിശുദ്ധ കന്യാമാതാവിനെയും ദിവ്യശിശുവിനെയും കണ്ടപ്പോൾ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു വന്ദിച്ചു. നമ്മുടെ രക്ഷകനെ പലപ്പോഴും ഈ വിധത്തിൽ പലരും അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പുതിയ നിയമത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്". കൊർന്നേലിയോസ് ഒന്നാമതായി പത്രോസിനെ കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു് പത്രോസിനെ വന്ദിച്ചപ്പോൾ, ഉടനെ പത്രോസ്, "എണീല്ക്കു; ഞാനും മനുഷ്യനല്ലേ." എന്നു പറഞ്ഞു് അയാളെ കൈപിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചുവെന്നും നാം വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

2. തിരുമുൽക്കാഴ്ചകൾ.

രാജാക്കന്മാരെയോ ഗുരുനാഥന്മാരായ മഹാന്മാരെയോ കാണുമ്പോൾ തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി എന്തെങ്കിലും സമർപ്പിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം അവരുടെയിടയിലും നടപ്പുള്ളതത്രേ. സാധനത്തിന്റെ വിലയേയല്ല, ആ പ്രവൃത്തിയിലടങ്ങിയ ബഹുമാനാദര

ങ്ങളെ മാത്രമേ പരിഗണിക്കുക പതിവുള്ളൂ എന്നു പറയേണ്ടല്ലോ. പേർഷ്യക്കാരുടെയിടയിലും ഈ നടപടി പടർന്നിട്ടുള്ളതായി ലക്ഷ്യമില്ലാതില്ല. ഒരിക്കൽ പേർഷ്യാചക്രവർത്തിയുടെ സ്വകാര്യയാത്രയിൽ നിർധനനായ ഒരു കൃഷിക്കാരന് അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാൻ ഇടയായി. തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി യാതൊന്നും സമർപ്പിക്കുവാൻ അവന്നപ്പോൾ കഴിവും സൌകര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓടിപ്പായി സമീപത്തുള്ള ഒരു പുഴയിൽ ചെന്ന് ഇരുകൈകളിലും വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടുവന്ന് ചക്രവർത്തിയുടെ തൃപ്പാദത്തിങ്കൽ സമർപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹമാകട്ടെ, ആ കാഴ്ച സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ച് കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെതന്നെ, പൌരസ്ത്യരാജ്യത്തിനു വന്ന വിദ്വാന്മാരും തിരുമുൽക്കാഴ്ചകൾ കൂടാതെയല്ലല്ലോ യേശുമിശിഹായെ അഭിവാദിക്കുവാനെത്തിയതും.

3. സൽക്കാരം.

ഒരാൾ മറ്റൊരാളെ വീട്ടിൽ പോയി സന്ദർശിക്കുവാനെങ്കിൽ വാതില്ക്കൽ മുട്ടിവിളിച്ച് ഗൃഹനാഥനോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ പുറത്തുവന്നു സ്വീകരിക്കാതെ അകത്തു പ്രവേശിക്കുക പതിവുള്ളതല്ല. (2രാജ: 5–9; സുഭാഷിതങ്ങൾ 8–31; അപ്പോ: പ്രവ: 10–17; 12–13–16). തന്നെക്കാൾ വലിയ ഒരാളെ കാണുന്ന പക്ഷം, ഒന്നോരണ്ടോ യോഗ്യന്മാരെയല്ലാതെ കേവലം ഭൃത്യന്മാരെ അയച്ച് വിളിക്കുകയും ചെയ്യുമാറില്ല. ബാലാക്ക് ബാലാമിനെ ക്ഷണിച്ചതു് അപ്രകാരമായിരുന്നു. (സംഖ്യ. 22–16). അതിഥി വന്നു കയറിയാൽ കാലും കൈയും കഴുകാനുള്ള വെള്ളം ഒഴിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്. (2രാജ: 3–11) എന്നുതന്നെയല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ എണ്ണ ഒഴിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യണം. ഈ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി ദാവീദ് പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. (സങ്കീ: 23–5). ഈ പതിവു നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നതായി, മഗ്ദലേന മറിയം വന്ന് തൃപ്പാദങ്ങളിൽ എണ്ണ പുരട്ടിയപ്പോൾ അവിടുന്ന് ആ പരിശനോട് സംഭാഷണംചെയ്തതിൽ നിന്നു നല്ലപോലെ വിശദമാകുന്നുണ്ട്. “ഞാൻ നിന്റെ വീട്ടിൽ

വന്നു; നീ എന്റെ കാല് കഴുകാൻ വെള്ളം തന്നില്ല; ....
നീ എന്റെ തലയിൽ തൈലം പൂശിയില്ല." തൈലാഭിഷേക
ത്തെപ്പറ്റി വളരെ ഗുണമ് ശലമോൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. (സദൃശ
വാക്യങ്ങൾ 27–6).

സാമാന്യം സ്ഥിതിയും നിലയുമുള്ള ആരും എന്തെങ്കിലും കാ
ര്യം പറയുമ്പോൾ അതിനു സമ്മതം നല്കുന്നത് ഒന്നുകിൽ "കല്പി
ച്ചതു ശരി, പറഞ്ഞതു ശരി" എന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ, "ശരിയാ
യി കല്പിച്ചു, ശരിയായി പറഞ്ഞു" എന്നോ ആയിരിക്കും. ഇത്
ഏതാണ്ട് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ "റാൻ" എന്നതുപോലെ പ്രത്യേകം
ഒരു ശൈലിയാണെന്നുപറയാം. പ്രധാന പുരോഹിതനായ കയ്യേ
പ്പാ നമ്മുടെ രക്ഷകനോട് വിസ്താരമദ്ധ്യേ, അവിടുന്നു ദൈവപുത്ര
നായ മിശിഹായാണോ എന്നു കല്പിച്ചുചോദിച്ചപ്പോൾ ഈയൊ
രു ശൈലിയിലായിരുന്നുവല്ലോ അവിടുന്ന് ഉത്തരമരുളുകയുണ്ടാ
യത്.

4. ഭക്ഷണരീതി.

ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അവർക്ക് അന്യരാജ്യ
ക്കാരെ അനുകരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. പല മൃഗങ്ങളുടെ
യും മാംസം അവർക്ക് വർജ്ജ്യമത്രെ. നാല്ക്കാലികളെങ്കിലും കുളമ്പു
പിളരാത്തവയും അയവിറക്കാത്തവയുമായ മൃഗങ്ങളുടെ മാംസം
അവർക്ക് ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ. അങ്ങനെതന്നെ, പാമ്പു മുതലായ
ഇഴജന്തുക്കളെയും, പക്ഷിവർഗ്ഗത്തിൽതന്നെ ഭക്ഷിക്കാൻ പാടുള്ള
വയും പാടില്ലാത്തവയുമുണ്ട്. വെട്ടുക്കിളികളെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനു
വിരോധമില്ല. മത്സ്യങ്ങളിൽ ചിതമ്പലും ചിറകും ഇല്ലാത്തവ നി
ഷിദ്ധം തന്നെ. ഇവയെപ്പറ്റി മോശ വിശദമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അ
വർക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് ലേവ്യപുസ്തകത്തിലും (11) ആവർത്തന
ത്തിലും (14) കാണാവുന്നതാണ്. ആട്ടിൻകുട്ടിയെ അതിന്റെ
തള്ളയുടെ പാലിൽ പാകം ചെയ്തു ഭക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ല. (പുറ:
23—19). വിഗ്രഹങ്ങൾക്കു നിവേദിക്കപ്പെട്ടവയും വർജ്ജ്യം ത
ന്നെ. (പുറ: 31—15). ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇതിനെ അവഗ

ണിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചിരുന്നതിനാൽ പൌലോസു് അപ്പോസ്തലൻ പലപ്പോഴും അതിനെപ്പററി ശാസിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. (1. കൊറിന്തി 8—10). മാംസത്തിന്റെയും രക്തം കുടിക്കുവാൻ പാടില്ല (ലേവ്യ 17—10) അതുപോലെ തന്നെ, ദീനം പിടിച്ചു ചത്തതും, കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ കൊന്നതുമായ മൃഗങ്ങളുടെ മാംസവും. (പുറ: 22—31; ആവൎത്ത: 14—20). യാതൊരു മൃഗങ്ങളുടെയും കിടാവുകളിന്മേലും കരളുകളിന്മേലും പററിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള നെയ്യാവട്ടെ പാലാവട്ടെ ഉപയോഗിക്കത്തൊത്തതുമാണു്.

5. പാനീയം.

പലസ്തീനിൽ അവർ അധിവാസമുറപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം താൽക്കാലങ്ങളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പലതരം വീഞ്ഞു് അവർ പാനീയമായി കഴിച്ചിരുന്നു. മേത്തരമായതു് ചുവന്ന നിറത്തിലുള്ള വീഞ്ഞത്രേ. (സദൃശ: 23—31; വെളിപാടു് 14—20). ശലമോന്റെ കാലത്തു് വീഞ്ഞിൽ മാതളനാരങ്ങയുടെ നീരും ചേൎന്ന ഒരു പ്രത്യേക പാനീയം ഉണ്ടാക്കി വന്നിരുന്നപോൽ. (ഉത്തമഗീതം 8—2). റോമാക്കാരുടെ ആധിപത്യത്തിനുശേഷം അവർ കുരിശിന്മേൽ തറച്ചു കൊല്ലുന്നവൎക്കു് ബുദ്ധിമാന്ദ്യം വരുത്താനായി വീഞ്ഞിൽ വേറെ ചില ദ്രവ്യങ്ങൾ ചേൎത്തുണ്ടാക്കിയ ഒരുതരം പാനീയം കൊടുക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

6. ഭക്ഷണനിഷ്ഠ.

പൂൎവ്വകാലത്തു് ഇതരമതസ്ഥരുമായി അവർ ഒന്നിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷണം കഴിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിഷിദ്ധമായവ വല്ലതും കഴിച്ചു ശുദ്ധിഭംഗം നേരിട്ടുവെങ്കിലോ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഭയം. യഹൂദന്മാർ ഈജിപ്തുകാരുമായി മാത്രം ഭക്ഷിക്കയില്ലെന്നു പൂൎവ്വകാലത്തു നിൎബ്ബന്ധമായിരുന്നുള്ളു. നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാലമായപ്പോഴും, അവർ ശമറായക്കാരെയും ഈ തരത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. (യോഹ: 4—9) അതാണു് ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടുംകൂടി ഭക്ഷിക്കുന്നവൻ എന്നു് ഈശോയെ അവർ അ

ധിക്കരിക്കുവാനുണ്ടായ കാരണം. (മത്തായി 9—11). മാംസ ത്തിൽപോലും ചില ഭാഗങ്ങൾ അശുദ്ധമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടി രുന്നതിനാൽ അന്യന്മാരായി കൂടികലൎന്നു ഭക്ഷിക്കുന്ന വിഷയത്തി ൽ അവർ വളരെ കരുതലുള്ളവരായിരുന്നു. അശുദ്ധമായതു് തൊ ട്ടാലോ, അല്ലെങ്കിൽ, അറിയാതെ പാത്രത്തിൽ വീണാലോ ഇടയാ യിട്ടുണ്ടാകുമെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ഈജിപ്തുകാ രുമായി ഒന്നിച്ചിരുന്നുള്ള പന്തിഭോജനം പാടില്ലെന്നു തന്നെ അവ ർ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. അതിനാൽ, പ്രത്യേകം മേശമേൽ വെച്ചല്ലാതെ അവരുമായി അവർ ഭക്ഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈജിപ്പിൽ വെച്ചു് യൗസേഫ് തന്റെ സഹോദരന്മാരെ സൽക്കരിച്ചപ്പോ ൾ അവൎക്കു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മേശകൾ നല്കിയെന്നും, തന്നോ ടുകൂടി ഇരുന്നിരുന്ന ഈജിപ്തുകാരിൽനിന്നു് അല്പം അകന്നു് ഒരു പ്രത്യേക മേശപ്പുറത്തു വെച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹവും ഭക്ഷിച്ച തെന്നും നാം വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (ഉല്പത്തി 13—32).

ഉയരം കുറഞ്ഞ മേശപ്പുറത്തോ, അല്ലെങ്കിൽ, തറയിൽതന്നെ യോ അവർ ഭക്ഷിക്കാനിരിക്കുമ്പോൾ കാലിന്മേൽ കാലു് കയററി വെക്കുക അവൎക്കു സാധാരണമാണു്. സുവിശേഷകൃത്തും, ജൊസെ ഫസ്, റൊമക്കിയൽ മുതലായവ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇ തു് പേൎഷ്യക്കാരിൽനിന്നും കൽദായക്കാരിൽനിന്നും അവർ പഠി ച്ചതാണെന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടു്. ആ ഇരിപ്പിൽ ഇടത്തുകൈ മടക്കിക്കുത്തി ചാരിയുകയും ചെയ്യും. പെസഹാക്കൎമ്മവേളയി ൽ യോഹന്നാൻ ഈശോയുടെ നെഞ്ചത്തേക്കു് ചാരിയിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിന്റെ താല്പൎയ്യം ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട ല്ലോ.

ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് എല്ലാവരും കൈകഴു കുന്നു. ഭക്ഷണാനന്തരവും അവർ അതു ചെയ്യും. ഈ വിഷയത്തിൽ പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായം ഇന്നും അവിടെ നടപ്പുള്ളതല്ല. എല്ലാവരും ഇരുന്നുകഴിഞ്ഞാൽ കൂട്ടത്തിൽ നായകൻ അപ്പം എടുത്തു് അതു മു

നില്ലാതെ അതിന്മേൽ കൈവെച്ച്", "ലോകത്തിന്റെ രാജാവും ഭൂമിയിൽനിന്ന് അപ്പത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നവനുമായ ഞങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവേ, നീ അനുഗ്രഹിതനാകുന്നു" എന്ന പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിക്കഴിയുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവർ 'ആമീൻ' പറയുന്നു. അനന്തരം അപ്പം മുറിച്ച് അതിൽ ഒരു കഷണം മാററിവെച്ച് ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം ഭാഗിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. പിന്നീട് ഒരു കോപ്പയിൽ വീഞ്ഞൊഴിച്ച് വലതുകൈകൊണ്ട് പൊക്കിപ്പിടിച്ച്, "ലോകത്തിന്റെ രാജാവും ഭൂമിയിൽനിന്ന് വീഞ്ഞിനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നവനുമായ ഞങ്ങളുടെ ദൈവമായ കർത്താവേ, നീ അനുഗ്രഹിതനാകുന്നു" എന്നു ആശീർവദിച്ച് എല്ലാവരും കൂടി 23-ാം സങ്കീർത്തനം ചൊല്ലുന്നു. അതിന്റെശേഷം എല്ലാവരും കൈ കഴുകിയതിൽ പിന്നെയും നായകൻ ഒരു കോപ്പ വീഞ്ഞു നിറച്ച് പൊക്കിപ്പിടിച്ച് "അവന്റെ ദാനങ്ങളെ നമുക്കു നല്കിയവനെ നമുക്കു അനുഗ്രഹിക്കാം" എന്നു പറയുകയും, ശേഷംപേർ, "തന്റെ പ്രസാദങ്ങളെ നമുക്കു കൊടുത്തു തരികയും, തന്റെ നന്മകൊണ്ട് നമ്മെ തീററുകയും ചെയ്യുവാൻ അനുഗ്രഹിതനാകുന്നു" എന്നു പ്രത്യുത്തരം പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ദീർഘമായ ഒരു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലി അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഇസ്രായേലിനു ചെയ്തിട്ടുള്ള നിരവധി നന്മകൾക്കായി ദൈവത്തെ സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നതും, യെരൂശലേമിനോടും ദൈവാലയത്തോടും അനുകമ്പ തോന്നണമെന്നും ദാവീദിന്റെ സിംഹാസനം തിരികെ നല്കണമെന്നും, ദീർഘമായ ഞങ്ങളുടെ അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് ഞങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുവാനായി ഏലിയാവേയും മിശിഹായേയും അയയ്ക്കണമെന്നുമുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥനയാണത്.

വിവാഹം

ഇഷ്ടംപോലെ വിവാഹം കഴിക്കുകയോ കഴിക്കാതിരിക്കുകയോ ആവാം; എന്നല്ല, എന്തായാലും അതു കൂടിയേ കഴിയാവൂ എന്നു് എതാണ്ടൊരുവക സിദ്ധാന്തംതന്നെ ഉള്ളവരത്രേ യഹൂദന്മാരെന്നു പറയാം. "നിങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു പെരുകി ഭൂമി നിറയുവിൻ!" എന്നുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ആശീർവാദം, അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ അവർ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷയുള്ളവരായിരുന്നു. "സ്ത്രീയുടെ സന്തതി സർപ്പത്തിന്റെ തല ചതക്കു"മെന്ന ദീർഘദർശനം നന്നായി ഗ്രഹിച്ചിരുന്നവരുമായിരുന്നു അവർ. എന്നുതന്നെയല്ല, അവിവാഹിതജീവിതം പല അനർത്ഥങ്ങൾക്കും കുണ്ടാമണ്ടികൾക്കും ഇടയാക്കുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഇവയെല്ലാറ്റിനും പുറമേ മിശിഹായുടെ അവതാരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുള്ള വാഗ്ദാനനിർവചനങ്ങൾ വിവാഹം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നുള്ളതിലേക്കു അവരെ ആനയിക്കുകയുംചെയ്തു.

മുൻപറഞ്ഞ കാരണങ്ങളാലായിരിക്കണം, പ്രസവിക്കാത്ത സ്ത്രീ ശാപഗ്രസ്തയാണെന്നു അവർ കരുതിവന്നു. വന്ധ്യതയെക്കാൾ ഘോരതരമായ ഒരു ദുരവസ്ഥ ഒരു സ്ത്രീയെസംബന്ധിച്ചെടത്തോളം ഉണ്ടാവാനില്ലെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ബോദ്ധ്യവും. ഇപ്പോഴത്തെ ഈജിപ്റ്റുകാർ ഈ വിഷയത്തിൽ യഹൂദന്മാരെ അനുകരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു സ്ത്രീ എത്ര സംഗതിവശാലോ മരിച്ചുപോയെന്നിരുന്നാൽ, അവൾക്കൊരു സന്താനമുണ്ടെങ്കിൽ, അതു് ആണായാലും പെണ്ണായാലും ശരി, അവളുടെ വിയോഗം അവർക്കു ദുസ്സഹമായ ദുഃഖത്തിനു കാരണമായിരുന്നില്ല. *

---

* ഉല്പത്തി 35-17.

ഭർത്താവു മരിച്ചുപോയാൽ അവളൊരു വന്ധ്യയാണെങ്കിൽ അവളെ അവളുടെ ഭർത്തൃസഹോദരന്മാർ ആരെങ്കിലും വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടതത്രേ. അതിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന പ്രഥമസന്താനം മരിച്ചുപോയവന്റേതാണെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ ആ കുട്ടി പരേതന്റെ സ്വത്തിന്റെ ന്യായമായ അവകാശിയാണെന്നൊരു നിയമമുണ്ടായി. വന്ധ്യത്വത്തിൽ അവരുടെ സ്ത്രീകൾ എത്രമാത്രം ഖേദവും കുറച്ചിലുമാണുള്ളതെന്നു ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം നമുക്കു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. (1)

യഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ ചെറുപ്പത്തിലുള്ള വിവാഹം ഈ വക കാരണങ്ങളാലാണ് നടപ്പായിത്തീർന്നതെന്നു നമുക്കൂഹിക്കാം. പുരുഷനു പതിനെട്ടും സ്ത്രീക്കു പന്ത്രണ്ടുമാണ് വിവാഹപ്രായം. ആ പ്രായത്തിൽ വിവാഹം കഴിയാൻ ഇടയാകാത്ത സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു ദൈവകോപത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷ്യമായി അവർ ഗണിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. (2)

ഒരു പുരുഷന് ഒരു സ്ത്രീ എന്ന സമ്പ്രദായത്തിലായിരുന്നു ലോകാരംഭത്തിൽ വിവാഹം നടന്നുവന്നതെന്നു നമുക്കറിയാം. ലോകത്തിൽ സ്ത്രീകളെക്കാളധികം പുരുഷന്മാരാണുള്ളതെന്നു ജനസംഖ്യക്കണക്കുമൂലം അറിയാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടു പ്രകൃതിനിയമം അതാണെന്നു നമുക്കു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ അതിപ്രാചീനമായ പ്രസ്തുത വ്യവസ്ഥയ്ക്കും പ്രകൃതിനിയമത്തിനും വിരോധമായി പിൽക്കാലത്തു യഹൂദന്മാർ ഒന്നിലധികം സ്ത്രീകളെ ഒരേസമയം ഭാര്യമാരായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമുക്കു വിസ്മയം തോന്നിയേക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ദൈവം തന്നെയാണ് അത്തരം ഒരു വ്യവസ്ഥ നടപ്പിലാക്കിയതെന്നു ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ഒന്നിലധികം സ്ത്രീകളെ ഭാര്യമാരായി സ്വീകരിച്ചവർ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദൈവാപരാധികളായിത്തീരുന്നില്ല. പൂർവ്വകാലത്ത് രണ്ടു സ്ത്രീകളെ ഒരേസമയം ഭാര്യമാരായി സ്വീകരിച്ച ഒന്നാമത്തെ ആൾ ലാമേക്കായിരുന്നു. (3) എത്രയോ സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ആ ഏർപ്പാട് സ

---

(1) റൂത്ത 1-1. (2) സങ്കീർത്തനം 78-63. (3) ഉല്പത്തി 4-19

ഗൃഹാധ്യക്ഷനായിരുന്നു. പ്രഥമ ഭാര്യയെ ഒഴിച്ചുള്ള ഭാര്യമാരെയെല്ലാം വെപ്പാട്ടികളെന്നായിരുന്നു തന്നെ വിളിച്ചുവന്നതു്. (1) ഇതുകേട്ടിട്ടു പെട്ടെന്നു നമുക്ക് ആ വെപ്പാട്ടികളോടു യാതൊരു അവജ്ഞയും തോന്നേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. സാക്ഷാൽ ഭാര്യയല്ലെങ്കിലും, എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു ഗൃഹനായിക എന്ന നിലയിലുള്ള അധികാരഔന്നത്യങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലും, വെപ്പാട്ടികളും ഭാര്യമാരുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരത്രെ. അവരിൽ സന്താനങ്ങളുണ്ടായാൽ അവരും പിതൃസ്വത്തിന്നവകാശികളായിരുന്നു. അവരെ എപ്പോഴെങ്കിലും പിരിച്ചയക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലാത്തതാണ്. പക്ഷെ അവരുടെയും സന്താനങ്ങളുടെയും ഉപജീവനാർത്ഥം വല്ലതും കൊടുക്കാതെ പെട്ടെന്നു പടിയിറങ്ങണമെന്നൊന്നും പറയാൻ പുരുഷന്മാർക്കു പാടില്ലായിരുന്നുവെന്നു മാത്രം. റാഹേലിച്ച്, ഭാര്യയിൽനിന്നു ഭർത്താവിന്നു സന്തതി ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ സർവ്വസ്വത്തിന്റെയും അവകാശികൾ വെപ്പാട്ടിസ്സന്താനങ്ങൾതന്നെ. വെപ്പാട്ടികൾക്കും അവരുടെ മക്കൾക്കും വല്ലതും കൊടുത്തു പിരിച്ചയക്കുന്നതിന്നു 'ദാനംകൊടുത്തു' അയക്കുക എന്നായിരുന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതു്. (2)

മൂത്തവളെ നിറുത്തി ഇളയവളെ കെട്ടിക്കുക, മൂത്തവൻ നില്ക്കെ ഇളയവൻ കെട്ടുക. ഈ സമ്പ്രദായമൊന്നും യഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ നടപ്പില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും മെസോപ്പൊതേമ്യാഭാഗങ്ങളിൽ ഈ വിധത്തിൽതന്നെ നടന്നുവരുന്നു.

യഹൂദന്മാർ വിവാഹാവസരത്തിൽ യാതൊരുവക മതകർമ്മവും ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ് ഒരു പ്രത്യേക വിശേഷം എന്നു പറയേണ്ടതു്. അവർക്കിടയിൽ പള്ളിയും വൈദികരും ഒന്നും ആവശ്യമേ ഇല്ല. മാതാപിതൃസമ്മതത്തിന്മേൽ വിവാഹനിശ്ചയം നടന്നാൽ മുക്കാലംശമായാലും അതൊരു വിവാഹം തന്നെയായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. സമ്മതം ചോദിക്കൽ രണ്ടുതരത്തിൽ നടത്തിവരുന്നതായി കാണുന്നു്. പുരുഷൻ ഭാര്യയോടു നേരിട്ടു സമ്മതം ചോ

(1) ഉല്പത്തി 25-6. (2) ഉല്പത്തി 25-6.

ഭിക്കാം. (1) അല്ലെങ്കിൽ വേറൊരാളെ അക്കാര്യത്തിനു ഏല്പിക്കുകയും പതിവുണ്ടു്. പിൽക്കാലത്തു് പുരുഷൻ സ്ത്രീക്കു [illegible] നടപ്പായിരുന്നു. സമ്മതംതന്നെ എന്ന മറുപടി ലഭിച്ചാൽ ഉടനെ ആ സ്ത്രീക്കു് മൂക്കുത്തി, വള മുതലായ ആഭരണങ്ങളും പൂർവ്വകാലത്തു സമ്മാനം ചെയ്യുമായിരുന്നു. (2)

പിന്നീടത്തെ വിവാഹനിശ്ചയം. ഇതും വേദപുസ്തകത്തിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു പുരുഷൻ മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ മുഖാന്തരം ഒരുകഷണം വെള്ളി കൊടുത്തയക്കുന്നതു് സ്ത്രീ സ്വീകരിച്ചാൽ അതു വിവാഹനിശ്ചയമായി. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അന്യോന്യം ചുംബനം ചെയ്താൽ അതും വിവാഹനിശ്ചയംതന്നെ. (3) അതു കഴിയുന്നതോടുകൂടി സ്ത്രീയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും സഹോദരന്മാർക്കും ആഭരണങ്ങളും സമ്മാനം നൽകി വന്ന ഒരു പതിവുണ്ടായിരുന്നതായി അതിപുരാതനകാലത്തിൽ നമുക്കു കാണാവുന്നതാണ്.

വിവാഹനിശ്ചയം കഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ സങ്കല്പാനുസാരം അവർ ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരായിരുന്നു. പക്ഷെ വരൻ വന്നു് വധുവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോരുക എന്ന വൈവാഹികചടങ്ങുവരെ അവളുടെ താമസം അവളുടെ വീട്ടിൽത്തന്നെയായിരിക്കും. (4) വിവാഹനിശ്ചയം കഴിഞ്ഞാലുടനെ തന്നെ വിവാഹം നടത്തിയേ മതിയാവൂ എന്നു ഇതുകൊണ്ടു അർത്ഥമാകുന്നില്ലല്ലോ.

വിവാഹനിശ്ചയത്തിനുശേഷം ഭർത്താവുമായിട്ടുള്ള ഉഭയസമ്മതത്തിനു വിരോധമായി ഭാര്യ കൊള്ളരുതാത്ത വല്ലതും ചെയ്തുപോയാൽ, തർക്കമില്ല, അവൾ ഇതരന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വ്യഭിചാരിണിയായിത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞു. അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ശിക്ഷയോ? കല്ലേറുകൊണ്ടു ചാവുകതന്നെ. ഈ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു വിവാഹനിശ്ചയത്തിനുശേഷം സ്വഗൃഹത്തിൽവെച്ചു ഗർഭിണിയായിത്തീ

(1) ഉല്പത്തി 34. 6 (2) ഉല്പത്തി 24. 1 മുതൽ.
(3) ശലോമോന്റെ ഗീതം 1. 1.
(4) ന്യായാ: 14. 8; മത്തായി 1. 18.

ന്നു ദൈവമാതാവിന്നുണ്ടാകുമായിരുന്ന അസഹനീയമായ അപമാനവും ഭയങ്കരമായ ശിക്ഷയും നമുക്കൂഹിപ്പാൻ കഴിയും. കാൎയ്യഗൌരവം മനസ്സിലാക്കികൊണ്ടു് ഏതൽസന്ദൎഭത്തിൽ ദൈവദൂതൻ വന്നു് യൗസേഫിന്റെ തെറ്റിദ്ധാരണ നീക്കംചെയ്യിരുന്നില്ലെങ്കിൽ യൌസേപ്പും കൂട്ടുകാരുംകൂടി സ്വഭാൎയ്യയുടെ കഥ തത്സമയം കഴിക്കുമായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വിവാഹസംബന്ധിച്ചു് ഏതാനും ചില ചടങ്ങുകളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. അതിൽ പ്രധാനമായതു് വരൻ ഒരു രണ്ടാംമുണ്ടെടുത്തു് (നമ്മുടെ മന്ത്രകോടിതന്നെ) വധുവിന്റെ തലയിൽ ഇടുക എന്നുള്ളതത്രെ. തൽക്ഷണം മുതൽ അവൾ അവന്റെ സംരക്ഷണയിലായി എന്നു താല്പൎയ്യം.

പുരുഷന്മാൎക്കു് ഇങ്ങോട്ടല്ല, സ്ത്രീകൾക്ക അങ്ങോട്ടു വേണം യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സ്ത്രീധനം കൊടുക്കാൻ. നാം ചെയ്യുന്നതിനു കടകമായിട്ടാണതും. സ്ത്രീധനം പെണ്ണിനു മാത്രം കൊടുത്താൽ പോരാ, മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കും പോരാ, സഹോദരന്മാൎക്കും ചിലപ്പോൾ വേണ്ടിവന്നേക്കാം. അവൎക്ക അവളുടെ അപ്പൻ വല്ലതും കൊടുക്കുന്നതായാൽ അതു് ഇങ്ങോട്ടും കിട്ടുമെന്നു സമാധാനിക്കാവുന്നതാണു്. പക്ഷെ ഇതിന്നല്ല, മുൻപറഞ്ഞതിനാണു സ്ത്രീധനമെന്നു പേർ. എല്ലാവൎക്കും സ്ത്രീധനം കൊടുപ്പാൻ സാധിച്ചു എന്നു വരികയില്ലായിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള ഘട്ടത്തിൽ പെണ്ണിന്റെ അപ്പന്റെ സേവകനായോ വേലക്കാരനായോ താൻ ഇത്രകാലം നിന്നുകൊള്ളാമെന്നു വരൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. (1) സ്ത്രീധനം പണമായും വസ്തുവായും മാത്രമെ പാടുള്ളു എന്നു നിൎബന്ധിക്കുന്നില്ല. കന്നുകാലികളായാലും വിരോധമില്ലാത്തതാണു്. ഫലസ്തീയരുടെ ഇത്ര അഗ്രചൎമ്മം വേണം എന്നു വിധത്തിലും സ്ത്രീധനം കൊടുക്കുകയും വാങ്ങിക്കുകയുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. (2) ഈ മട്ടിൽ പറഞ്ഞതു് അതിപ്രാചീനകാലത്തായിരുന്നുവെന്നു മാത്രം. സ്ത്രീധനം പെൺവീട്ടുകാർ കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്ര

---

(1) ഉല്പത്തി 29-18. (2) 1 ശമുവേൽ 18-25.

ദായം പൂർവ്വകാലത്തു് യവനരിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു ണ്ടു്. ഇപ്പോഴും പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പലേടത്തും ഈ വിധ ത്തിലാണു് നടന്നുവരുന്നതും.

ഉപായത്തിലല്ലാ, കഴിവനുസരിച്ചു് ആഡംബരപൂർവ്വമായി ട്ടുതന്നെ അവർ വിവാഹം നടത്തുക പതിവായിരുന്നുള്ളു. അപ്പോ ഴത്തെ ചില ചടങ്ങുകൾ യവനരിലും റോമരിലും പടർന്നുപി ടിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. വധൂവരന്മാരുടെ തല യിൽ പുഷ്പമാല്യം ചാർത്തുക, കിരീടമർപ്പിക്കുക മുതലായവയാ ണു് അവ. ഇതൊക്കെ ചെയ്തുവന്നതു് വരന്റെ മാതാപിതാക്ക ന്മാരായിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു് (1) പൂമാലയും കിരീടവും പുഷ്പവുംകൊണ്ടുള്ളതല്ലാതെ, തനി സ്വർണ്ണംകൊണ്ടും വെള്ളികൊ ണ്ടും തന്നെ ഉണ്ടാക്കിച്ചു് സ്ഥിതിയുള്ളവർ കൊടുത്തുവരികയും പതിവായിരുന്നു.

യഹൂദവധൂവരന്മാരുടെ വസ്ത്രാലങ്കാരവിഭൂഷണങ്ങൾ ഏതുത രത്തിലായിരുന്നുവെന്നു ഏശായാദീർഘദർശി ഒരു സംക്ഷിപ്ത വിവരണം നല്കുന്നുണ്ടു്. യരുശലേമിന്റെ ഐശ്വര്യവും വധൂവ രന്മാരുടെ വസ്ത്രാലങ്കാരത്തോടുപമിച്ചു പറയുന്ന ഘട്ടത്തിലാണു് അതു നാം കാണുന്നതു് (2) മണവാളൻ തലപ്പാവു ധരിക്കും; മണവാ ട്ടി ആഭരണങ്ങൾ അണിയും; അതു കൂടാതെ അവർ ഞെരിയാ ണിയോളമെത്തുന്ന ഒരു അങ്കിയും ധരിക്കും.

ഇനി വരൻ പോയി വധുവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന സ മ്പ്രദായമെങ്ങിനെയെന്നും നാം അറിയേണ്ടതാണു്. ഇതു പകൽ സമയത്തല്ലാ, രാത്രികാലങ്ങളിലാണു് നടക്കാറുള്ളതെന്നു നാം പ്രത്യേകം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം. സന്ധ്യയ്ക്കോ സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞി ട്ടോ വരൻ തന്റെ ചാർച്ചക്കാരും വേഴ്ചക്കാരുമായവരുടെ അക മ്പടിയോടുകൂടി വധൂഗൃഹത്തിലേക്കായി യാത്രയാവും. ഈ അക മ്പടിക്കാർ തോഴ്ക്കാർ എന്നാണു് സാധാരണ പറയാറുള്ളതെങ്കി ലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ തോഴ്ക്കാരായവർ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരുപരി

---

(1) ഉത്തമഗീതം 3-11. (2) ഏശായ 61-10.

ലധികം കാണപ്പെടുന്നതല്ല. ഗലീലപ്രദേശത്തു് ഒരു തോഴക്കാരൻ മാത്രമേയുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂ. സാക്ഷാൽ തോഴക്കാരൻ ഇതിനെ അകമ്പടിക്കാരൻ മാത്രമാണെന്നു നാം ധരിച്ചിരുന്നാൽ ഭേദമായതാണ്. വരന് അനുയോജ്യയായ ഒരു വധുവിനെ തേടിപ്പിടിച്ചു് അവിടെയും ഇവിടെയും കയറിയിറങ്ങി വേണ്ടതായ ആലോചനകളും വ്യവസ്ഥകളും നടത്തി വിവാഹനിശ്ചയത്തിനു കാരണഭൂതനായിത്തീരുന്ന ഒരാളായിരിക്കും ഒരു തോഴക്കാരൻ. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാലും അയാളുടെ ചുമതലയും ഉത്തരവാദിത്വവും അവസാനിക്കുന്നതല്ല. ചില കാര്യസ്ഥന്മാർ പോലും കിരീടംപോലെ നല്ല പൊരുത്തമുള്ളവരായിരിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അതിനാൽ അന്യോന്യം കരംപിടി കൂട്ടനോടും വിളിച്ചാലും വിളിച്ചില്ലെങ്കിലും, ഇടയിൽ ചാടിവീണു്, അവരെ രഞ്ജിപ്പിക്കേണ്ടതായ കർത്തവ്യവും ഒരു തോഴക്കാരന്റേതാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ആദ്യം ഒരു ദല്ലാളി, പിന്നെ ഒരു സുഹൃത്തു്, ഒടുവിൽ ഒരു സംരക്ഷകൻ എന്നീ നിലകളിൽ കയറിപ്പോകുന്ന ആളായിരിക്കണം ആ വിദ്വാൻ. സ്നാപകനായ യോഹന്നാൻ ഒരവസരത്തിൽ താൻ മിശിഹായുടെ തോഴക്കാരനാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മിശിഹാ സഭയെ വിവാഹം ചെയ്തു് എങ്ങിനെയെന്നു നോക്കുമ്പോൾ അതിൽ തോഴക്കാരന്റെ ഉദ്യോഗം സ്നാപകയോഹന്നാൻ യഥായോഗ്യം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. പശ്ചാത്താപത്തെയും സത്യവിശ്വാസത്തെയും ആധാരമാക്കി അദ്ദേഹം ചെയ്ത അത്യുജ്ജ്വലപ്രസംഗപരമ്പരകൾ മുഖേന സുന്ദരിയും പരിശുദ്ധയുമായിരുന്നു ഒരു യുവകന്യകയെ മിശിഹായ്ക്കായി അദ്ദേഹം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. മിശിഹാ ശിഷ്യഗണത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവനെന്നും, അനേകംപേർ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചുവരുന്നവനെന്നും സ്വശിഷ്യന്മാരിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ വരനു വധുവിനെ ബോധിച്ചതായി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കുകയും ചെയ്തു. വിവാഹസദ്യ കഴിയുന്നതുവരെയും അദ്ദേഹം ആ പുണ്യ വധൂവരന്മാരുടെയൊന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നതായി നമുക്കറിയാമല്ലോ.

കുറെയധികം രാത്രിയായാൽ, ചിലപ്പോൾ അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞിട്ടായാലും മതി, വരൻ വധുവിനോടുംകൂട്ടിയുള്ള മടക്കമായി. വാദ്യഘോഷങ്ങൾകൊണ്ടു യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. പന്തം, വിളക്കുകൾ ആദിയും വളരെ. വധുവിന്റെ ബന്ധുവർഗ്ഗക്കാർക്കും ഈ ഘോഷയാത്രയിൽ പങ്കുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പ്രസ്തുത ഘോഷയാത്ര വരന്റെ ഗൃഹത്തോടടുത്തുവെന്നു കാണുമ്പോൾ തുടങ്ങും അവിടെ വലിയൊരു ബഹളം. "മണവാളൻ ഇതാ വരുന്നു! അവനെ എതിരേല്പാൻ പുറപ്പെടുവിൻ!" എന്നൊരു ശബ്ദഘോഷം അവിടെയെങ്ങും മുഴങ്ങുന്നതായി കേൾക്കാം. അപ്പോൾ അവിടെ നേരത്തെ വിളക്കുകളിൽ എണ്ണ പകർന്നുവെച്ചു മയങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന കന്യകമാരെല്ലാം പിടഞ്ഞെണീററു. വിളക്കുകളും കത്തിച്ചു നേരെ ചെന്നു വധൂവരന്മാരെ എതിരേററു കൊണ്ടുവരികയായി. എല്ലാവരും വന്നു് അകത്തുകടന്നാൽ തൽക്ഷണം വാതിലും അടച്ചു. പിന്നെയാണു് വിവാഹസദ്യ. (1) മേൽപ്പറഞ്ഞതരത്തിലുള്ള കന്യകമാരുടെ എതിരേല്പും മററും ഇന്നും പലസ്തീനായിലെ യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിലും സിറിയായിലും മിസ്രേമിലുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലും നിലനിന്നുവരുന്നുണ്ടു്.

എവിടെയായാലും ഏതു ജാതിക്കാരിലായാലും വിവാഹസദ്യയുണ്ടാകുന്നതാണു്. പക്ഷേ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവർ വേണ്ടപോലെ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്തു കാണാത്തപക്ഷം അവർക്കു വസ്ത്രം കൊടുക്കുക എന്ന പതിവു് യഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ മാത്രമേ നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കുന്നുള്ളു. മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ ആ ആവശ്യത്തിനായി ഏതാനും വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരിക്കണം അവർ. വെള്ളവസ്ത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നും ആയാൽ പോരെന്നു നിർബന്ധവുമുണ്ടു്. (2) വിവാഹസദ്യ ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവരെ പ്രത്യേകം ഒരു ശാലയിലോ തളത്തിലോ ആക്കിക്കൊണ്ടു ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്തവരായി വല്ലവരും ഇടയിൽ കടന്നിട്ടുണ്ടോ

(1) പത്തു കന്യകമാരുടെ ഉപമ. (2) വെളിപാടു് 19-8

എന്നും, വന്നവരിൽ വിവാഹത്തിന്റെ അന്തസ്സിനു ചേരാത്ത വിധം വസ്ത്രധാരണത്തിൽ അലസരായിരുന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നും ഒരു നോട്ടം കഴിക്കുന്നു. അതിൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടാത്തവരായി 'പന്നാസ്സ്' വേഷധാരികളായി വല്ലവരേയും കണ്ടാൽ, പിന്നെ വേറെ നോട്ടമൊന്നുമില്ല; കയ്യും കാലും കൂട്ടിക്കെട്ടി ആ കൂരിരുട്ടത്തേയ്ക്കൊരു തള്ളു്. (1)

ഏഴു ദിവസത്തിൽ കുറഞ്ഞ വിവാഹം യഹൂദന്മാർക്കില്ലയിരുന്നു. ഈവിധത്തിൽ തന്നെയാണു് ഇപ്പോഴും പലസ്തീൻരാജ്യത്തുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലും. ആ ദിവസങ്ങളിൽ സമയം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ പല മാർഗ്ഗങ്ങളും അവർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂട്ടമിട്ടിരുന്നു ഫലിതം പറയുക, കടംകഥ പറഞ്ഞു മത്സരിക്കുക, എളുപ്പത്തിൽ പൊരുളാത്ത വലിയ കാര്യങ്ങൾ എടുത്തിട്ടു പാവങ്ങളെ കുഴപ്പിക്കുക മുതലായവയാണവ. പഴയനിയമകാലത്തു് ഒരു കല്യാണത്തിൽവെച്ചു ഒരാൾ ഒരു കടംകഥ പറയുകയുണ്ടായതായി കാണുന്നുണ്ടു്. "ഭോക്താവിൽനിന്നു ഭോജനവും ബലവാനിൽനിന്നു മധുരവും പുറപ്പെട്ടു" എന്നായിരുന്നു അതു്. (2) വായനക്കാർക്കു പറയാമോ ഇതിന്റെ ഉത്തരം?

വിവാഹവിരുന്നിലും അതുപോലെ മററു സദ്യയിലും സാധാരണമായി അവയ്ക്കൊരു 'വിരുന്നുപ്രമാണി' ഉണ്ടായിരിക്കും. ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവരെ യഥായോഗ്യം സ്വീകരിച്ചിരുത്തുക, വിളമ്പുകാർ ലക്കുമില്ലാതെയോ വകതിരിവില്ലാതെയോ അതുമിതും കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുക, പാചകവിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുക മുതലായി ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവർക്കു ഒരു തരത്തിലും നസക്ഷയം ഉണ്ടാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം എല്ലാ കാര്യത്തിലും ദൃഢവും കാര്യമായി നില്ക്കേണ്ടുന്ന ആളത്രേ വിരുന്നുപ്രമാണി. കാനാവിലെ കല്യാണത്തിൽവച്ചു് യേശുമിശിഹാ വെള്ളം വീഞ്ഞാക്കിയപ്പോഴും അതു രുചിച്ചുനോക്കിയതിനു ശേഷം വിളമ്പാൻ അനുവദിച്ചതു വിരുന്നുപ്രമാണി ആയിരുന്നു എന്നു നാം വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

---

(1) മത്തായി 22-12 (2) ന്യായം: 14-12

ആദിമകാലങ്ങളിലല്ല, പിന്നീടു്, വിവാഹമോചനം യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നതായി കാണാനുണ്ടു്. അതിനു കാരണം അവരുടെ തോന്ന്യാസംതന്നെ ആയിരുന്നിരിക്കണം. മോശ അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളുവാൻ അവരെ അനുവദിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടു്? [illegible] വ്യഭിചാരം, കൊലപാതകം ആദിയായ ഭയങ്കര പാപങ്ങൾക്കു മേലിൽ വിളനിലമാവാതെന്നു കരുതിതന്നെ. വിവാഹമോചനംകൊണ്ടു അങ്ങിനെയൊരു ഫലം ഉണ്ടാകണമെന്നു അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ അനന്തരമോ? ഒരു തല ചവിട്ടിയപ്പോൾ മറ്റെ തല പൊങ്ങിയതുപോലെയുമായി. ഇന്നയിന്ന കാരണങ്ങളാൽ മാത്രമേ വിവാഹമോചനം പാടുള്ളുവെന്ന യാതൊരു വ്യവസ്ഥയും കാണപ്പെട്ടില്ല. ഉടു മാറുന്നതുപോലെ ഭാര്യമാരെ മാറാൻ എല്ലാവർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു. (1) ഇതു കണ്ടാൽ പെണ്ണുങ്ങളോ വെറുതെയിരിക്കുമോ? അവരും തുടങ്ങി ഭർത്താക്കന്മാരെ മാറാൻ. (2) മിശിഹായുടെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും വിവാഹമോചനം അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. തന്നെയുമല്ല, ആ വിഷയത്തിൽ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായി. പാതിവ്രത്യഭംഗമോ അതുപോലെ ഗൌരവാവഹമായ മറ്റേതെങ്കിലും കുറ്റമോ കണ്ടാൽ മാത്രമേ ഒരു ഭാര്യയെ ഭർത്താവു ഉപേക്ഷിക്കാൻ പാടുള്ളു എന്നു ഒരു കൂട്ടർ വാദിച്ചു. മറ്റെ കൂട്ടരാവട്ടെ, അങ്ങിനെയൊന്നും വേണമെന്നില്ലെന്നും അതൊക്കെ അവനവന്റെ ഇഷ്ടംപോലെയാകാമെന്നും തുടങ്ങി. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു മിശിഹായുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പരിശന്മാർ. “ഏതു കാരണത്താലെങ്കിലും ഭാര്യയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു് യുക്തമായിരിക്കുമോ?” എന്നു് അവർ മിശിഹായോടൊരു ചോദ്യമിട്ടു. അതിനു് അവിടുന്നു ഉത്തരമരുളുന്നു. “.......നിങ്ങളുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം നിമിത്തമത്രെ ഭാര്യമാരെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ മോശ അനുവദിക്കുകയുണ്ടായതു്. ആദികാലത്തു് അങ്ങിനെയില്ലായിരുന്നു.......” ഈയൊരു കല്പന ക്രിസ്ത്യാനികൾപോലും

(1) ന്യായാ: 15-2; 19-2, 3. (2) സുഭാ: 2-17.

അപ്പോഴും സ്വീകാൎയ്യമായി തോന്നിയില്ല. "സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പുരുഷന്റെ സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു നല്ലതല്ല" എന്നു് അവർ അവരുടെ അഭിപ്രായം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. അപ്പോഴും മിശിഹാ അരുളിച്ചെയ്തു: "വരം ലഭിച്ചവരല്ലാതെ ആരും ഈ വചനം ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അമ്മയുടെ ഗൎഭത്തിൽനിന്നു ഷണ്ഡന്മാരായി ജനിച്ചവർ ഉണ്ടു്; മനുഷ്യർ ഷണ്ഡന്മാരാക്കിയ ഷണ്ഡന്മാരുമുണ്ടു്. സ്വൎഗ്ഗരാജ്യംനിമിത്തം തങ്ങളെത്തന്നെ ഷണ്ഡന്മാരാക്കിയ ഷണ്ഡന്മാരും ഉണ്ടു്. ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നവൻ ഗ്രഹിക്കട്ടെ." *

* മത്തായി 19–12

പുരോഹിതന്മാരും പരിചാരകന്മാരും

യഹൂദന്മാരുടെ വൈദികകർമ്മാചാരങ്ങളിൽ ക്രമീകരണവും വ്യവസ്ഥയും ഇദംപ്രഥമമായി സ്ഥാപിച്ചതു് മോശയായിരുന്നു എന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണു്. അദ്ദേഹം പലതരം യാഗങ്ങളും ആരാധനകളും ഏർപ്പെടുത്തിയെന്നുതന്നെയല്ല, അവ യഥായോഗ്യം അനുഷ്ഠിക്കപ്പെടേണ്ടതിനായി പ്രത്യേകം ഒരു വർഗ്ഗക്കാരെയും നിയോഗിച്ചു. യഹൂദന്മാരിൽ ലേവ്യവർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു അവർ. ആ വർഗ്ഗത്തിൽ വിവിധ ഗോത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഓരോന്നിനും തത്സംബന്ധമായ പ്രവൃത്തികൾ അദ്ദേഹം വിഭജിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽനിന്നു ലേവ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം അവരുടെ പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു എന്നു് അനുമാനിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. ദേവാലയത്തിൽ പൌരോഹിത്യസംബന്ധമായ കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ നിയുക്തരായിരുന്നവർ അവരിൽ അഹറോൻഗോത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവർ മാത്രമായിരുന്നു. ഇതരഗോത്രക്കാർക്കു് അവരുടെ പരിചാരകന്മാരെന്ന നിലയിൽ കവിഞ്ഞു യാതൊരു സ്ഥാനവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് അവരുടെ പുരോഹിതന്മാർ ലേവ്യക്കാരായിരുന്നെങ്കിലും, ലേവ്യക്കാരെല്ലാവരും പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നില്ലെന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇത്തരത്തിലായിരുന്നു അവരുടെ പൌരോഹിത്യസമ്പ്രദായത്തിന്റെ കെട്ടും മട്ടും എന്നു പറയാം. മോശയുടെ നിര്യാണാനന്തരം ദാവീദ്‌രാജാവു ഈ വിഷയത്തിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തില്ലെന്നില്ല. അങ്ങനെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ ശലമോൻ രാജാവും. പക്ഷേ അടിത്തറയും പണിയും പഴയതുതന്നെ.

യഹൂദന്മാർക്കു സ്വജാതിയിൽ രാജാക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്ന ആ സുവർണ്ണകാലം ആസ്വദിച്ചപ്പോൾ പ്രജാധിപത്യരണത്തിനു് അവർ വിധേയരായിത്തീർന്നു. അതോടൊപ്പം ദൈവമായ യഹോവായെ അവർ അവരുടെ രാജാവുമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊട്ടാരമോ, അവരുടെ ദൈവാലയവും. ഇങ്ങനെ ആത്മികമായും, രാഷ്ട്രീയമായും ഒരു പരിവർത്തനമുണ്ടായപ്പോൾ യാഗങ്ങളും ആരാധനകളും സവിശേഷമായ രീതിയിൽ നടത്തപ്പെടേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു് അവർക്കു് തോന്നി. അതിന്നായി പുരോഹിതന്മാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിച്ചു് അവരെ പല ഗണങ്ങളായി തരംതിരിച്ചു് ആകപ്പാടെ പൗരോഹിത്യസ്ഥാപനത്തെ അവരൊന്നുന്നായി പരിഷ്കരിച്ചു.

പ്രാരംഭത്തിൽ അഹരോൻ ഗോത്രമൊഴിച്ചുള്ള ലേവ്യക്കാരെ ഗേർശോം, കെഹാത്തു്, മെരാരി എന്നീ മൂന്നു ഗോത്രക്കാരായി മോശ വിഭജിച്ചിരുന്നു. (1 നാളാ: 6–16) അനന്തരകാലത്തിൽ ദാവീദുരാജാവു് അതിനെ നാലാക്കി ഭാഗിച്ചു. (1 നാളാ: 23–12) സമാഗമനകൂടാരമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അതിൽവെച്ചും, പിന്നീടു ദൈവാലയം ഉണ്ടായപ്പോൾ അതിൽവെച്ചും ദൈവികകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്ന പുരോഹിതന്മാരെ പരിചരിക്കയും ഏതു വിധവുമായ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റിക്കൊടുക്കയുമായിരുന്നു ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി. (സംഖ്യ 3–9; 1 നാളാ: 23–28) എന്നാൽ മോശയുടെ കാലത്തു് ഇവകൂടാതെ വേറെയും ചില പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ അവർ ചുമതലപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. ഇസ്രായേല്യർ വനാന്തരങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ആ കാലത്തു് അവരുടെ സമാഗമനകൂടാരം ഒരിടത്തും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായിരുന്നില്ല. യാത്രയോടൊപ്പം അതും അവർക്കു വഹിച്ചുപോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ആ ജോലിയും, സമാഗമനകൂടാരംവക വിശുദ്ധ പാത്രങ്ങൾ ചുമക്കുന്ന ജോലിയും ഇവർതന്നെ നടത്തിവന്നു. യാത്രാമദ്ധ്യേ ഇസ്രായേല്യർ എവിടെയെങ്കിലും താവളമുറപ്പിച്ചാൽ കൂടാരം കുറ്റി നാട്ടി ഉറപ്പിക്കയും ഇവരുടെ പ്രവൃത്തിപരിധിയിൽ

ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് ഈവക പ്രവൃത്തികളെല്ലാം കെഹാത്തുഗോത്രക്കാർമാത്രം നടത്തേണ്ടതാണെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അതിന്നു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു; മോശ കെഹാത്തുഗോത്രക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളെ ഗൌനിച്ചു് ഈ ശ്രേഷ്ഠകൃത്യം അവർക്കായിമാത്രം അവർ നീക്കിവെക്കുകയാണുണ്ടായതു്. എല്ലിയാസർ പുരോഹിതന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായി അവർ ഈ വക സർവ്വ ജോലികളും യഥായോഗ്യം നിറവേററിയും വന്നു. (സംഖ്യ: 4–16) ഇപ്പറഞ്ഞവ കൂടാതെ, കൂടാരത്തോടു് അനുബന്ധിച്ചുള്ള മൂടുവിരി, മറശ്ശീല, അവയുടെ കയറുകൾ മുതലായ അനവധി ചില്ലറസാധനങ്ങൾ ഇഥാമാർ പുരോഹിതന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഗേർശോം ഗോത്രക്കാരും മെറാരി ഗോത്രക്കാരും വഹിക്കാനും തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇസ്രായേല്യർ കനാൻരാജ്യത്തിൽ അധിവാസമുറപ്പിച്ചപ്പോൾ—അവർക്കവിടെ സ്ഥിരമായ ദൈവാലയം ഉണ്ടായപ്പോൾ—മുൻപറഞ്ഞ പ്രവൃത്തികളൊന്നും ആരും ചെയ്യേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ലാതെയായി എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ദാവീദ്രാജാവും മകൻ ശലമോൻ രാജാവും അവരെ മററു കാര്യങ്ങൾക്കായി നിയോഗിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. അനദ്ധ്യായകാലങ്ങളിൽ സഭാസംബന്ധമായും രാഷ്ട്രീയമായുമുള്ള ഓരോ കാര്യങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചു് രാജ്യമൊട്ടുക്ക ചുററി സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ജോലി. ദാവീദ്രാജാവു് അവരിൽ 6000 പേരെ ഓരോരോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായും ന്യായാധിപതിമാരായും നിയമിച്ചതായി കാണുന്നുണ്ടു്. (1 നാളാ: 23–4) മററു പലരുടേയും പ്രവൃത്തി, മോശയുടെ ധർമ്മാനുശാസനം സംബന്ധിച്ച വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായ റിക്കാർട്ടുകൾ സൂക്ഷിക്കുക—ഓരോ ഗോത്രങ്ങളുടെയും വംശാവലികൾ ശരിയാംവണ്ണം എഴുതിവെക്കുക—ഇവയും അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇവരിൽ വിശ്വസ്തന്മാരും സമർത്ഥന്മാരുമായ ചിലരെ ദൈവാലയത്തിലെ ഖജനാവിചാരിപ്പുകാരായി ഉയൎത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. (1 നാളാ: 26—20) വേറെ ചിലരെ ദൈവാലയത്തിലേക്കു നിത്യവും കാലത്തും സന്ധ്യക്കും വേണ്ടുന്ന കാഴ്ചയപ്പവും പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പവും ചുട്ടുണ്ടാക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയിലും നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (1 നാളാ: 23—29) വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധൃതഭാഗം വായിക്കുമ്പോൾ ഇതിന്നായുള്ള മാവു് നിശ്ചിതമായ തൂക്കത്തിൽ എടുക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും, ആ തൂക്കം സാധാരണമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നവിധത്തിലുള്ളതായിരുന്നില്ലെന്നും നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. വേദപുസ്തകത്തിൽ ശേക്കെൽ എന്നും ദൈവാലയത്തിലെ ശേക്കെൽ എന്നും, ശേക്കെൽ രണ്ടുതരത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ദൈവാലയത്തിലെ അളവും തൂക്കവും ഒരു പ്രത്യേക തോതിലായിരുന്നു എന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ടു്. ലേവ്യകാരിൽ പലരും തെരുവീഥികളിലും ദൈവാലയവാതില്ക്കലും കാവല്ക്കാരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണാം. (1 നാളാ: 9—17) മറ്റുചിലർ ദൈവാലയത്തിലെ ഗായകന്മാരുമായിരുന്നു. (1 നാളാ: 23—30) സംഗീതസാമഗ്രികളിൽ അവർ മികച്ച പാടവം നേടിയവരായിരുന്നുവെന്നു ദൈവാലയപ്രതിഷ്ഠാഘോഷവിവരണത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. (2 നാളാ: 5—12, 13) ദാവീദിന്റെ കാലത്തു ലേവ്യാവൎഗ്ഗത്തിൽ 30 വയസ്സിന്മേൽ പ്രായമുള്ളവർ 38,000 പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. (1 നാളാ: 22—3) ഇവരിൽ 2400 പേർ അഹറോൻഗോത്രത്തിൽ 24 ഊഴമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പുരോഹിതന്മാർതന്നെ. ദൈവാലയത്തിലെ കൎമ്മാദികൾക്കു് ഒരാഴ്ചയിൽ പുരോഹിതന്മാരും പരിചാരകന്മാരുമടക്കം 1000 പേർ വേണ്ടിയിരുന്നുവത്രേ. (1 നാളാ: 23—24; 2 നാളാ: 31—17) മുൻസൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ന്യായാധിപതിമാരുമായി 6000 പേർ. 4000 പേർ പാറാവുകാർ. ശേഷം 4000 പേർ ഗായകന്മാരും. (1 നാളാ: 23—4, 5) പുരോഹിതന്മാരിൽ പ്രധാനന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു

പോലെ, ഇവരിരുവരുമായിരുന്നു മേലാവികൾ. (എസ്രാ: 8—29) പുരോഹിതന്മാരുടെ ജോലി കേവലം ദൈവാലയസംരക്ഷണം മാത്രമായിരുന്നില്ല. അശുദ്ധനോ ചേലാകർമ്മം ചെയ്യാത്തവനോ ദൈവാലയത്തിലുള്ള ഇസ്രായേൽ പ്രാകാരത്തിലേക്കു കടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അവർ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിയിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. (2 നാളാ: 29—19) അതൊരു ഹീനവൃത്തിയായി അവർ ഗണിച്ചിരുന്നുമില്ല. ദാവീദുരാജാവുപോലും, "ദുഷ്ടന്മാരുടെ കൂടാരങ്ങളിൽ പാർക്കുന്നതിനേക്കാൾ എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ ആലയത്തിൽ വാതിൽകാവൽക്കാരനായിരിക്കുന്നതാണ് എനിക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടം" എന്നു ആ പ്രവൃത്തിയെ ശ്ലാഘിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. (സങ്കീ: 84—10) ഗായകസംഘത്തെ രൂപീകരിച്ചതു ദാവീദാകയാൽ അവരെയുംകൂടി ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹം സങ്കീർത്തനങ്ങൾ രചിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു അനുമാനിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമില്ല. സങ്കീർത്തനങ്ങൾ മുഴുവനുമില്ലെങ്കിലും മുക്കാലേ അരയ്ക്കാലും അദ്ദേഹത്താൽ വിരചിതങ്ങളാണെന്നാണല്ലോ പണ്ഡിതമതം. അവയിൽ പലതിന്റെയും തലക്കെട്ടിൽ "സംഗീതപ്രമാണിക്കു" എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാം ദൈവാലയത്തിലെ ഗായകസംഘത്തിന്റെ പ്രമാണിക്കുവേണ്ടി എഴുതിയതാണെന്നുള്ളതു നിസ്തർക്കംതന്നെ. 1 നാളാഗമം: 25-ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുമ്പോൾ അന്നത്തെ സംഗീതപ്രമാണികൾ ഗേർശോംഗോത്രത്തിലെ ഹേമാനും ആസാഫും, മെരാരിഗോത്രത്തിലെ യദൂഥൂനുമായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്.

ലേവ്യഗോത്രത്തിൽ ജനിച്ചുവെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം യാതൊരുത്തനും പരിചാരകവൃത്തിക്ക് അർഹനായിത്തീരുന്നില്ല. അതിന്ന് അവൻ ചില പ്രത്യേകകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തു യോഗ്യത സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണ്. അവന്റെ ശരീരമാകവേ പാപപരിഹാരജലം തളിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അവൻ ദേഹമാസകലം ക്ഷൗരം ചെയ്ത് കുളിച്ച് ദൈവാലയത്തിൽ ചില നിശ്ചിത വഴിപാടുകൾ സമർപ്പിക്കണമത്രെ. (സംഖ്യ: 8—6, 7, 8) 25 വയസ്സു പൂർത്തി

യാവാതെ ആരേയും പരിചാരകന്മാരാക്കുകയും പതിവില്ല. 50 വയസ്സാകുന്നതുവരെ അവർ പരിചാരകന്മാരായിരിക്കാൻ വിരോധമില്ലാത്തതാണു്. (സംഖ്യ: 8: 24—25) എന്നാൽ കെഹാത്തു ഗോത്രക്കാരുടെ കാര്യത്തിൽ അവരെ 30 വയസ്സു തികയാതെ പരിചാരകന്മാരാക്കാൻ പാടില്ലെന്നായിരുന്നു നിയമം. (സംഖ്യ: 4—30) അതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു നല്ലപോലെ വിശദമാകുന്നില്ലെന്നേ പറയുവാൻ. ഒരുപക്ഷെ കർത്താദികൾ തുടങ്ങുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ വളരെ ഭാരമേറിയവയും വിലപിടിപ്പുള്ളവയുമായിരുന്നതിനാൽ അവ എടുത്തു നടക്കാൻവേണ്ടതായ ശേഷിയും ശ്രദ്ധയും അവർക്കുണ്ടാകുന്നതിനു 30 വയസ്സു തികയേണ്ടിയിരുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ലായിരിക്കാം. ദാവീദുരാജാവു, 25 വയസ്സിനു പകരം 20 വയസ്സായാലും മതി, പരിചാരകന്മാരാവാം എന്നു പുതിയ നിബന്ധനയെ സ്വല്പമൊന്നു മയപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. (1 നാളാ: 23—24) സാധാരണക്കാരെ അപേക്ഷിച്ചു പരിചാരകന്മാർക്കു പ്രത്യേകം ഉടുപ്പുകളോ വസ്ത്രങ്ങളോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. മുൻപറഞ്ഞ ജോലികൾക്കു പുറമേ, യാഗമർപ്പിക്കുവാനുള്ള മൃഗങ്ങളെ കൊല്ലുക, അവയുടെ തോലുരിക്കുക മുതലായതും അവർതന്നെ ചെയ്യുവാനു. (2 നാളാ: 31—2)

ധൂപാർപ്പണം ചെയ്യാൻ പരിചാരകന്മാർക്കു് അധികാരവും അവകാശവും ഉള്ളതല്ല. അതു പുരോഹിതന്മാർ മാത്രം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽവെച്ചു ശ്രേഷ്ഠതരമത്രെ. അക്കാര്യം വേണ്ടുപോലെ അറിയാമായിരുന്നിട്ടും, മുൻകാലത്തു് പരിചാരകന്മാരിൽ കുറെപേർ ആ പൂർവ്വിക ചിട്ടയെ അതിലംഘിക്കാൻ ഒരുങ്ങുകയുണ്ടായി. ധൂപാർപ്പണംചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി പ്രത്യേകം ഒരു ഗോത്രക്കാർക്കോ കൂട്ടക്കാർക്കോ ജന്മസിദ്ധമാകാൻ പാടില്ലാത്തതാണെന്നും, ആ കാര്യത്തിൽ സമാവകാശവും സമാധികാരവുമാണു് പ്രബലപ്പെടേണ്ടതെന്നും കോരഹും, അയാളുടെ അനുയായികളും വാദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ ആ സാഹസത്തെപ്പറ്റിയും തന്റെ

മൂലം വരാവുന്ന ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പററിയും മോശ തന്നാലാവുന്ന വിധത്തിൽ അവരോടു ഗുണദോഷിച്ചുനോക്കി. എന്നുതന്നെയല്ല, യഹോവതന്നെയാണ് മററാരുമല്ല, അങ്ങനെ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും അദ്ദേഹം അവരെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. അവർ അതൊന്നും ഗൗനിച്ചതേയില്ല. കോരഹും അയാളുടെ അനുയായികളുംകൂടി ആകെ 250 പേർ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സ്വർണ്ണധൂപകലശങ്ങളുമായി സമാഗമനകൂടാരത്തിന്റെ വാതില്ക്കൽ എത്തി. കണിശമായും ഉടനെ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന വിപത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുകൊള്ളുവിൻ എന്നു മോശ മററുള്ളവരെയെല്ലാം ഒഴിച്ചുമാററി. പെട്ടെന്നു ഭൂമി പിളർന്നു കോരഹിനെയും കൂട്ടരേയും വിഴുങ്ങിക്കളയുകയാണുണ്ടായതു്. അതും പോരാഞ്ഞിട്ട് ആകാശത്തിൽനിന്ന് അഗ്നിയിറങ്ങി അവരെ ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ദൈവം മോശയോട് ആജ്ഞാപിച്ചപ്രകാരം, ഇസ്രായേല്യരിൽ ആർക്കും മേലിൽ അത്തരം ധിക്കാരം തോന്നാതിരിപ്പാനും കഴിഞ്ഞ സംഭവം ഭാവിതലമുറകൾക്ക പാഠമായിരിക്കാനും തക്കവണ്ണം ആ 250 ധൂപകലശങ്ങളുമെടുത്തു തകിടുകളായി പരത്തി അവകൊണ്ടു മോശ യാഗപീഠത്തെ അലങ്കരിച്ചു മനോഹരമാക്കി. (സംഖ്യ: 16—17 മുതൽ).

പൂർവ്വകാലത്തു പരിചാരകന്മാരായ ലേവ്യക്കാരുടെ ആശ്രിതന്മാരായി 'നെതിനിമ്യക്കാർ' എന്നൊരു വർഗ്ഗക്കാരുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ദൈവാലയത്തിലെ വിവിധയാഗങ്ങൾക്കും കർമ്മങ്ങൾക്കും ആവശ്യമുള്ള വെള്ളം വിറക് ആദിയായവ ചുമന്നുകൊണ്ടു വരികയായിരുന്നു ഇവരുടെ ജോലി. വാസ്തവംനോക്കിയാൽ ഇവർ എബ്രായജാതിയിൽപെട്ടവരേ അല്ലായിരുന്നു. ഒരു കാലത്തു യോശുവാദിർഘദർശിയേയും ഇസ്രായേൽ രാജാവിനെയും കബളിപ്പിച്ച ഗിബയോൻനിവാസികളുടെ വംശജന്മാരായിരുന്നു ഇവർ. (യോശുവ: 9–3–27) ഇവർ എപ്പോഴും ദൈവാലയത്തിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ അതിനു സമീപത്തുള്ള ഓഫേൽ എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു ഇവരുടെ താമസം.

മേൽപറഞ്ഞ ലേവ്യക്കാരേക്കാൾ ഒരു പടി ഉയൎന്നവരായിരുന്നു പുരോഹിതന്മാർ എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അവരെല്ലാവരും അഹറോൻഗോത്രത്തിലുള്ളവരുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെയായിരുന്നുവല്ലൊ മോശയുടെ നിശ്ചയവും. ദൈവാലയത്തിലുള്ള വിവിധ ബലിപീഠങ്ങളിന്മേൽ യാഗമൎപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ മുഖ്യ കൎമ്മം. അതുകൂടാതെ ഹോമബലിപീഠത്തിന്മേൽ എപ്പോഴും തീയെരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക, സ്വൎണ്ണനിൎമ്മിതമായ കവരവിളക്ക കത്തിക്കുക, മാവു കുഴച്ചു കാഴ്ചയപ്പം ഉണ്ടാക്കി വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തുള്ള പീഠത്തിന്മേൽ ശാബ്ബത്തുദിവസത്തിൽ വെക്കുക; ഒരാഴ്ച കഴിയുമ്പോൾ അതു് അവിടെനിന്നു് എടുത്തുമാറ്റുക മുതലായ ജോലികളും അവർതന്നെ ചെയ്യുന്നു. കാലത്തും സന്ധ്യക്കും ദിനംതോറും അവർ ദൈവാലയത്തിൽ ധൂപാൎപ്പണം ചെയ്യേണ്ടതുമാണു്. അതിനുള്ള ധൂപകലശം അവർ ഒരു പ്രത്യേക സ്വൎണ്ണപീഠത്തിന്മേൽ വെക്കുന്നു. അനന്തരം മററു കനലുകളൊന്നും എടുക്കാതെ ഹോമബലിപീഠത്തിന്മേൽ കിടപ്പുള്ള എരിയുന്ന കനലുകൾ മാത്രം കൊണ്ടുവന്നു തീയെരിച്ചു അവർ ധൂപമൎപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (ലേവ്യ: 10–12)

പുരോഹിതന്മാരെ ദാവീദ് 24 ഊഴമായി—അഥവാ വിഭാഗമായി—വിഭജിച്ചിരുന്നു. ആ വ്യവസ്ഥയെ ശലമോനാവട്ടെ, പിന്നീടു പല പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിൽവരുത്തിയ ഹെസക്കിയാ യോശിയാ എന്നിവരുടെ കാലങ്ങളിൽ അവരാവട്ടെ; ഭേദപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായില്ല. ഓരോ ഊഴവും അതാതിന്റെ പ്രധാനന്മാരുടെ പേരുകളാൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്ന അബിയാ ഊഴം—അഥവാ വിഭാഗം—മേൽപറഞ്ഞ 24-ൽ ഒന്നത്രെ. ആ ഊഴത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവനായിരുന്നുവല്ലൊ സ്നാപകനായ യോഹന്നാന്റെ പിതാവായ സഖറിയാ പുരോഹിതൻ; (ലൂക്കോസ്: 1–5) ഓരോ ഊഴക്കാരും ശാബത്തുദിനത്തിൽ ദൈവാലയത്തിൽ വന്നു് ഒരാഴ്ച മുഴുവനും അവിടെ താമസിച്ചു സൎവ്വവിധ കൎമ്മങ്ങളും നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഓരോ ഊഴത്തിലും അ

നോളം പേർ അംഗങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഓരോരുത്തർ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കർമ്മം എന്തെന്നു അവർ ചീട്ടിട്ടു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചീട്ടി കിട്ടിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടായിരുന്നുവല്ലോ, സഖറിയാപുരോഹിതനു ധൂപാർപ്പണംചെയ്യുവാൻ ഭാഗധേയം സിദ്ധിച്ചതും. ധൂപാർപ്പണം നടത്തുക എന്ന മഹനീയ കർമ്മം ഒരാളുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും ചെയ്യാൻ ഇടയായാൽ അതു് അയാളുടെ ദൈവാധീനംകൊണ്ടാണെന്നോ ഭാഗ്യാതിരേകം നിമിത്തമാണെന്നോ ആയിരുന്നു അവരുടെ ദൃഢവിശ്വാസം. ധൂപാർപ്പണം ചെയ്യുന്നതിനു് ഒരാൾമാത്രം പോരാ, രണ്ടു പേർ അദ്ദേഹത്തിനു സഹായികളായിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ധൂപപീഠം വൃത്തിയാക്കുന്നതിനു് ഒരാൾ. ഹോമയാഗപീഠത്തിൽനിന്നു കനൽക്കട്ട കൊണ്ടുവരുന്നതിനു മറ്റൊരാൾ. മൂന്നാമത്തെ ആൾ ധൂപാർപ്പണം ചെയ്യുന്നു. ധൂപം മേല്പോട്ടു പൊങ്ങുമ്പോൾ പുരോഹിതൻ ജനങ്ങളോടൊന്നി പ്രാർത്ഥനയാരംഭിക്കുന്നു.

പുരോഹിതവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കണമെങ്കിൽ പുരോഹിതനും അഹറോൻഗോത്രത്തിലുള്ള തന്റെ വംശാവലിയെപ്പറ്റി അനിഷേധ്യമായ വിധത്തിൽ തെളിയിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വേശ്യയെ വിവാഹം ചെയ്യുകയോ വിവാഹമോചനം പ്രാപിച്ച സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിച്ചവനോ പുരോഹിതസ്ഥാനത്തിനു് അർഹനാകുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ അയാൾ അംഗഭംഗം ഉള്ളവനായിരിക്കരുതു്. ആത്മികമായും ശാരീരികമായും യാതൊരു കറയും കുറവും ഇല്ലാത്തവരെ മാത്രമേ പുരോഹിതനായി വാഴിക്കയുള്ളു. അതിനും പുറമേ അയാളുടെ വംശാവലി പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതിനും ഇടയ്ക്കു വല്യ പുരോഹിതന്മാരും ശ്രേഷ്ഠന്മാരുമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് കാണുന്നു, അയാൾക്കു പുരോഹിതനാകുവാൻ അർഹതയുള്ളതല്ല. പുരോഹിതനായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത അഹറോൻഗോത്രക്കാരനു കറുത്ത കുപ്പായം ധരിച്ചു തലയിൽ കറുത്ത തുണിയുമിട്ടു് പുരോഹിതപ്രാകാരത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻമാത്രം നിയമം അനുവദിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണുന്നുണ്ടു്. നേരെ മറിച്ചു്,

കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു് അർഹരായ പുരോഹിതന്മാർ വെള്ളവസ്ത്രവിഭൂഷിതന്മാരായിരുന്നു. ഇതിനെ സൂചിപ്പിച്ചായിരിക്കാം, പക്ഷെ, യോഹന്നാൻ തന്റെ വെളിപാടുപുസ്തകത്തിൽ, "അവർ യോഗ്യന്മാരാകയാൽ വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ചുംകൊണ്ടു് എന്നോടുകൂടെ നടക്കും; ജയിക്കുന്നവൻ ഇപ്രകാരം വെള്ളയുടുപ്പു ധരിപ്പിക്കപ്പെടും" (3-5) എന്നു എഴുതിട്ടുള്ളതെന്നു അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. മിക്കവാറും എല്ലാ പുരോഹിതന്മാരും അവരുടെ ഊഴത്തിൽ ദൈവാലയമന്ദിരങ്ങളിൽതന്നെ താമസിച്ചിരുന്നു. പുരോഹിതവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അതുസംബന്ധിച്ചു് അവർക്കു യാതൊരുവക അഭിഷേകകർമ്മവും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ അവർ ദൈവാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകം ചിലതൊക്കെ ധരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരുന്നു. അതിനെസംബന്ധിച്ചു പുറപ്പാടുപുസ്തകം 28-ലും, ലേവ്യപുസ്തകം 8-ലും കാണാവുന്നതാണ്.

1. കാലുറ—അഥവാ കാൽച്ചട്ട. കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ പുരോഹിതന്മാർ ശരീരസംബന്ധമായ പല ചേഷ്ടകളും കാണിക്കേണ്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടും, ചിലപ്പോൾ ഒരാൾ ഉയരത്തിലധികം പൊക്കത്തിൽ നിൽക്കേണ്ടിയിരുന്നതിനാലും നഗ്നത മറയ്ക്കുന്നതിന്നു അവർ ഇതു ഉപയോഗിച്ചുവന്നു.

2. അങ്കി. ഇതു നമ്മുടെ വൈദികന്മാർ സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കാറുള്ള ളോഹതന്നെ എന്നു പറയാം. പക്ഷെ, അതു തയ്യൽ ഇല്ലാതെ, മുഴുവനും നെയ്തതായിരിക്കണമെന്ന വ്യത്യാസം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ധരിച്ചിരുന്ന ഇത്തരം ഒരു അങ്കിയായിരുന്നുവല്ലോ പടയാളികൾ ചീട്ടിയിട്ടെടുക്കയുണ്ടായതു്.

3. അരക്കെട്ടു്. വിശേഷപ്പെട്ട പട്ടിനാൽ കസവുവേല പിടിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു ഇതു്. അങ്കി ശരീരത്തോടു പറ്റിയിരിക്കാനും, തദ്വാരാ ഏതു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുവാൻ അസൗകര്യം ഉണ്ടാകാതിരിപ്പാനും ഇതു നന്നായി ഉപകരിക്കുന്നതാണല്ലോ.

4. തലപ്പാവു്. ഇതു ക്ഷൗമംകൊണ്ടു തീർത്തിരിക്കയാണു്. തലയ്ക്കുമീതെ നീളമേറിയ തുണികൊണ്ടു ചുറ്റിക്കെട്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാലത്തു ഇതിന്നൊരു മത്തങ്ങയുടെ ആകൃതിയാണുണ്ടായിരുന്നതത്രെ.

പുരോഹിതന്മാരും പരിചാരകന്മാരായ ലേവ്യരും എപ്പോഴും ദൈവികകാര്യങ്ങളിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു മറ്റൊരു കാര്യത്തിലും വ്യാപൃതരാകുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. പുരോഹിതന്മാർക്കു താമസിക്കാനായി മാത്രം പതിമൂന്നു നഗരങ്ങളും അവയുടെ പരിസരങ്ങളും പ്രത്യേകം വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

പുരോഹിതന്മാരിലും പ്രധാന പുരോഹിതന്മാരിലുംവെച്ചു അഗ്രഗണ്യനത്രെ മഹാപുരോഹിതൻ. സ്ഥാനവലിപ്പത്തിലും സ്വാധീനബലത്തിലും അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ ഉയർന്നവനായി ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമേ ദൈവാലയത്തിലുള്ള വിശുദ്ധതയുടെ വിശുദ്ധസ്ഥലത്തേക്കു കാലെടുത്തുകുത്തുവാൻ അർഹതയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ധാർമ്മികസംബന്ധമായ എല്ലാറ്റിന്റേയും പരമാധികാരിയും ഭരണകർത്താവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹം ഉച്ചരിക്കുന്ന വിധിയായിരുന്നു എല്ലാ കേസുകളുടേയും പര്യവസാനം. സന്നദ്രീൻസംഘത്തിന്റെ— അവരുടെ നിയമസഭയുടെ—അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനവും അദ്ദേഹം അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. രാജാവു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നത്തെ വലിയ ആളും അദ്ദേഹംതന്നെ. കേവലം പുരോഹിതൻ എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ പഴയ നിയമകാലത്തു മഹാപുരോഹിതൻ എന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. (പുറ: 29—30) ചിലേടത്തു് അദ്ദേഹം മഹാപുരോഹിതന്മാരുടെ തലവൻ എന്നും പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പ്രധാന പുരോഹിതന്മാർ, 24 ഊഴമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഓരോ ഊഴത്തിലെയും പ്രധാനന്മാർ ചേർന്നുള്ളതാണെന്നു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. പുതിയനിയമം നോക്കുമ്പോൾ അതാതു കാലത്തു വാണിരുന്നവർ മാത്രമല്ല, എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരിക്കൽ ആ സ്ഥാനത്തിരുന്നിട്ടുള്ളവരും മഹാപുരോഹിതന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണാം. (മത്തായി: 26–

57, 58; ലൂക്കോസ്: 22: 50–54; യോഹന്നാൻ: 11: 49–51) മഹാ
പുരോഹിതൻ പ്രായശ്ചിത്തകൃത്യമൂലം അനുഗ്രഹിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കി
ൽ എന്തെങ്കിലും കുറ്റത്താൽ ശിക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്താൽ വേറെ
യൊരാളെ ആ സ്ഥാനത്തിൽ അവർ അവരോധിച്ചിരുന്നു.
അങ്ങനെയുള്ള ഒരാളായിരുന്നു മഹാപുരോഹിതനായ സെരായാ
യിന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന സെഫനിയ എന്നു അദ്ദേഹത്തെ
“രണ്ടാമത്തെ മഹാപുരോഹിതൻ” എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ
നിന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. (യറമിയ: 52: 24) ഈ വി
ധത്തിൽ തന്നെയായിരുന്നു മഹാപുരോഹിതനായ അന്നാസ്സും എ
ന്നു യോഹന്നാന്റെയും (18–13) അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികളുടെ
കർത്താവായ ലൂക്കോസിന്റെയും (4–6) പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നു
വിശദമാകുന്നുണ്ട്.

മഹാപുരോഹിതന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം അത്യാഡംബര
പൂർവ്വം തന്നെ അവർ നടത്തിവന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചു
ള്ള കുളിയും തളിയും കഴിഞ്ഞശേഷം അദ്ദേഹത്തെ പ്രസ്തുത സ്ഥാ
നത്തിനു സമുചിതമായ അന്തസ്സോടുകൂടിയ വസ്ത്രഭൂഷണങ്ങൾ ധരി
പ്പിക്കുകയും, എത്രയും വിലയേറിയ തൈലംകൊണ്ടു ശിരസ്സിനെ
അഭിഷേചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (പുറ: 29–7; 30–23; ലേവ്യ: 8–
12.) എന്നാൽ യറുശലേമിലെ രണ്ടാമത്തെ ദൈവാലയം ഭിന്നി
ച്ചു അതു പുതുക്കിപ്പണിതതിന്റെ ശേഷം തൈലാഭിഷേകംചെ
യ്യൽ തുടർന്നതായി കാണുന്നില്ല. അപ്പോൾമുതൽ മുൻഗാമിയുടെ
സ്ഥാനവസ്ത്രങ്ങൾ അണിയിക്കുക മാത്രമായിരുന്നു അതിന്റെ
ചടങ്ങ്.

പുരോഹിതന്മാർക്കും പ്രധാന പുരോഹിതന്മാർക്കും ഉണ്ടായിരു
ന്നതിനെക്കാൾ മഹത്തരമായിരുന്നു മഹാപുരോഹിതന്റെ വസ്ത്രഭൂ
ഷണങ്ങൾ.

1. പുറങ്കുപ്പായം. നീലനിറത്തിലുള്ള കമ്പിളികൊണ്ടു വി
സ്താരമേറിയ കൈകളോടുകൂടി ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നതായിരുന്നു ഇതു്.
ഇതിന്റെ വിളുമ്പുകളിൽ കൃത്രിമമായ കനകമാതളപ്പഴങ്ങളും ഉണ്ട

ങ്ങ സ്വൎണ്ണമണികളും ഇടവിട്ടു പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിൽ മാതളപ്പഴങ്ങൾ കേവലം ഭംഗിക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നുവെങ്കിലും, മണികൾ അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. തിരശ്ശീലകൊണ്ടു മറയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിശുദ്ധതയുടെ വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തേക്കു മഹാപുരോഹിതൻ പ്രവേശിക്കുന്ന സമയവും മുഹൂൎത്തവും ജനങ്ങൾ അറിയാൻ അവയുടെ കിലുകിലശബ്ദം സഹായമായിരുന്നു.

2. എഫോദ്. ഇതു് ഏതാണ്ടു നമ്മുടെ വെയിസ്റ്റുകോട്ടിന്റെ ആകൃതിയോടു സാദൃശ്യമുള്ളതാണെന്നു പറയാം. നടുവിൽ ബട്ടൺസില്ലാതെ, ഇരുതോളുകളിലുമായി അതു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന നാടയുടെ ബന്ധിതസ്ഥാനത്തായി ഇരുതോളുകളിലും ഇസ്രായേലിലെ 12 ഗോത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾ കൊത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രണ്ടു വിലപിടിച്ച കല്ലുകൾ തിളങ്ങിയിരിക്കും. മുൻവശത്തെ ഇറക്കം വെയിസ്റ്റുകോട്ടിന്റേതുപോലെ തന്നെ. എന്നാൽ പിൻഭാഗം കണങ്കാൽവരെ ഇറങ്ങി കിടന്നിരുന്നു. നല്ല ചുവന്ന പട്ടിൽ തങ്കലതകളും പൂക്കളുംകൊണ്ടു പിടിപ്പിച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു ഇതു്.

3. മാർകവചം. ഇതു് നെഞ്ചിന്മേൽ പതിഞ്ഞിരിക്കത്തക്കവണ്ണവും പിൻഭാഗം നാടകൊണ്ടു ബന്ധിക്കാനുള്ള വെള്ളിക്കൊളുത്തോടുകൂടി 10 ഇഞ്ച് സമചതുരത്തിൽ കൌതുകകരമായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. എഫോദ്പോലെ വിശേഷപ്പെട്ട തരത്തിലായിരുന്നു ഇതിന്റെയും പണി. ഇതിന്മേൽ യാക്കോബിന്റെ 12 പുത്രന്മാരുടെ നാമധേയങ്ങൾ കൊത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 12 രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിരുന്നു. അതുകൂടാതെ "പ്രകാശവും പരിപൂൎത്തിയും" എന്നീ അൎത്ഥം വരുന്ന "ഊറിം തുമിം" എന്നീ രണ്ടു എബ്രായ പദങ്ങൾ തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചിരുന്നതായിട്ടും പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അഭിമതം എന്തെന്നറിയാനായിരുന്നു ഈ കവചം അവർ ധരിച്ചിരുന്നതത്രെ. അവസരങ്ങളിൽ ദൈവം അവിടത്തെ തിരുവിഷ്ടം വിശദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നപോൽ. അങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നു സൂക്ഷ്മം

പറവാൻ കഴിവുള്ളതല്ല. ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ ഓരോ ചരിത്രകാരന്മാരും വേദശാസ്ത്രപാരംഗതന്മാരും വിവിധ അഭിപ്രായങ്ങളും അനുമാനങ്ങളുമാണ് പ്രകടിപ്പിച്ചുകാണുന്നതു്. ദൈവത്തിന്റെ ഇംഗിതം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ശബ്ദംമൂലമായിരുന്നുവോ, അതോ, കല്ലുകളിൽ തട്ടുന്ന പ്രഭമൂലമായിരുന്നുവോ അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നതെന്നതിനെപ്പററി യാതൊരു തുമ്പും നമുക്ക വിശദമാകാതിരിക്കുന്നു. ഏതേതു കാൎയ്യം സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു അവർ, ദൈവത്തിന്റെ അഭിമതം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതെന്നും വേണ്ടപോലെ വ്യക്തമാകുന്നില്ല. രാജസിംഹാസനാവരോധിതനാകുന്നതിനു മുമ്പായി ദാവീദ് മാർകവചം ധരിച്ചുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ അഭീഷ്ടം ചോദിച്ചുവെന്നു പറയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നില്ല. അതിന്റെ ശേഷം ദീർഘദർശിമാരിൽ ചിലരെല്ലാം അങ്ങിനെ ചെയ്തതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ടു്. മാർകവചത്തിന്റേയും അതിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന 12 രത്നങ്ങളുടേയും കാൎയ്യം എങ്ങിനെയുമിരിക്കട്ടെ. ആ "ഊറിം തുമ്മീം" എന്നതെന്തായിരുന്നു? വിലയേറിയ രണ്ടു രത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ് അതെന്നത്രെ ചിലരുടെ പക്ഷം. അവ തിളങ്ങിക്കാണുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ സമ്മതവും ഇരുളുമ്പോൾ വിസമ്മതവും അവർ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നപോൽ. വേറെ ചിലർ പറയുന്നു, അവ രത്നങ്ങളായിരുന്നില്ല, ആ രണ്ടു പദങ്ങൾ രണ്ടു സ്വൎണ്ണത്തകിടിൽ എഴുതി മാർകവചത്തിന്മേൽ പിടിപ്പിച്ചിരുന്നതേയുള്ളുവെന്നു്. മററു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം 'യഹോവ' എന്നു തകിടിൽ എഴുതി അതിന്മേൽ പിടിപ്പിച്ചിരുന്നതിനെ സൂചിപ്പിച്ചു മാത്രമാണ് "ഊറിം തുമ്മീം" എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നതെന്നാണ്. അതല്ല, "ഊറിം തുമ്മീം" എന്നതന്നെ അതിന്മേൽ എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു; അതു് ഇസ്രായേലിലെ പന്ത്രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളെയായിരുന്നു സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നതു് എന്നു പറയുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതതൊന്നുമല്ല വാസ്തവം, മോശക്ക് എവിടെനിന്നോ ലഭിച്ച ഏററവും വിലയേറിയ കല്ലുകൾ രണ്ടെണ്ണം അതിന്മേൽ പതിച്ചിരുന്നു; അവയുടെ പേരുകൾ "ഊറിം തുമ്മീം" എന്നായിരുന്നുവെന്നാ

ണ്ടു് വേറെ ചിലരുടെ പക്ഷം. "ഊറിം തുമ്മീ"മിന്റെ കാര്യത്തി
ൽ നമുക്കു ഊഹിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഏതായാലും ദൈവ
വചനം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന കാര്യത്തിൽ ആരും വിഭിന്നാഭിപ്രായം
രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നില്ല. നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിന്നു തൽക്കാ
ലം അതു മതിയെന്നു വെക്കുകയേ തരമുള്ളു.

4. മഹാപുരോഹിതന്റെ വേഷവിധാനങ്ങളിൽ വേറെയൊ
ന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിരീടമായിരുന്നു. നമ്മുടെ മെത്രാ
ന്മാർ ചില പ്രത്യേക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാറുള്ള തൂ
ക്കുവാൻതൊപ്പിയുടെ ആകൃതിയാണതിനുണ്ടായിരുന്നതു്. ആ സ്ഥി
തിക്കു് അതിനെ കിരീടമെന്നു നാമകരണം ചെയ്യാമോയെന്നു സം
ശയം. തൊപ്പിയോ കിരീടമോ എന്തുമാകട്ടെ, അതിന്റെ മുൻവ
ശത്തു് "കോദേശ്ല യഹോവ" എന്നു് എബ്രായഭാഷയിൽ
സ്വർണ്ണത്തകിടിൽ എഴുതി ബന്ധിച്ചിരുന്നു. "വിശുദ്ധി യഹോ
വായ്ക്കുള്ളതാകുന്നു" എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം.

ദൈവാലയത്തിലല്ലാത്തപ്പോഴൊക്കെയും മഹാപുരോഹിത
ന്നു സാധാരണ പുരോഹിതന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു വേഷത്തിൽ യാ
തൊരു വ്യത്യാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാലായിരുന്നിരിക്ക
ണം, കുറെകാലം കഴിഞ്ഞു പൌലൂസ്സ് യെരുശലേമിലെത്തി സ
ന്നദ്രിൻസംഘത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ഹാജരാകാൻ ഇടയായപ്പോൾ
അനനിയാസിനെ കണ്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം മഹാപുരോഹിതനാണെന്നു
മനസ്സിലാകാതിരുന്നതെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. (അപ്പോ:
പ്ര: 23-5). അക്കാലത്തു മഹാപുരോഹിതന്മാർ കൂടെക്കൂടെ മാറി
യിരുന്നതുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെ ആർക്കും പ്രമാദം പററാവുന്നതുമാ
ണു്. കഠിനമായ ദുഃഖമോ ഈർഷ്യയോ തോന്നുമ്പോൾ സാധാര
ണക്കാരെപ്പോലെ വസ്ത്രം വലിച്ചുകീറാനും മററും മഹാപുരോഹി
തനു പാടുള്ളതല്ലെന്നാണു് അവരുടെ നിയമവും പതിവും. പ
ക്ഷെ, ഈശോയെ വിസ്തരിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മഹാപുരോഹിതനായ
കയ്യാപ്പാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്ത്രം പിടിച്ചുകീറി തന്റെ വികാ

രോഗത്തെ പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതിനെപ്പററി ആരും അപ്പോൾ ചോദ്യം ചെയ്യാനുണ്ടായില്ല. സഹിക്കാവതല്ലാത്ത ദൈവദൂഷണം ആ നസ്രായക്കാരനിൽനിന്നു കേട്ടപ്പോൾ എങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തിനു ക്ഷമിച്ചിരിക്കാനൊക്കും എന്നായിരുന്നിരിക്കാം അവരുടെ സമാധാനം. ഈശോയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതിലെന്നല്ല ഏതിലും അവർ നിയമവും പതിവും ചുരുട്ടിയെറിയുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്.

മഹാപുരോഹിതന്റെ സ്ഥാനവസ്ത്രങ്ങളെപ്പററി യഹൂദഗ്രന്ഥകാരന്മാരിൽ പലരും പല സാരാർത്ഥങ്ങളും കല്പിച്ചുകാണുന്നതു രസാവഹമത്രെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വെള്ളളോഹ ഭൂമിയേയും, പുറങ്കുപ്പായം സ്വർഗ്ഗത്തേയും, മാതളപ്പഴങ്ങളും മണികളും മിന്നലിടികളേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നപോൽ. വേറെ ചിലരുടെ സങ്കല്പങ്ങൾ ഇതിലും കുറച്ചു കടന്ന തരത്തിലുള്ളതാണു്. എഫോദു് ജഗത്തിനേയും, മാർകവചം അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഭൂമിയേയും, അരക്കെട്ടു സമുദ്രത്തേയും, ഇരുതോളുകളിലുമുള്ള രത്നങ്ങൾ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരേയും, മാർകവചത്തിലുള്ള പന്ത്രണ്ടു രത്നങ്ങൾ പന്ത്രണ്ടു രാശിചക്രങ്ങളേയും, കിരീടം സ്വർഗ്ഗത്തേയും, അതിന്മേലുള്ള സ്വർണ്ണത്തകിടു് സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പ്രതാപബലത്തേയുമാണു് ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതത്രെ.

സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാവത്തക്ക കുററങ്ങളൊന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, ഒരാൾക്കു ജീവപര്യന്തം മഹാപുരോഹിതനായിരിപ്പാൻ വിരോധമില്ല. നേരെമറിച്ചു് അങ്ങിനെ വല്ലതും ചെയ്താൽ ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നിറക്കി മറെറാരാളെ അവരോധിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെയായിരുന്നു, ഇസ്രായേൽ രാജസിംഹാസനം തന്ത്രത്തിൽ കൈക്കലാക്കാൻ ശ്രമിച്ച അദോനിജാവിനു കൂട്ടുനിന്ന അബിയാഥർ മഹാപുരോഹിതനെ ശലമോൻരാജാവു സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുകയുണ്ടായതു്. (1രാജാ: 2-27) അഹറോനായിരുന്നുവല്ലോ അവരുടെ ഒന്നാമത്തെ പുരോഹിതൻ. പ്രാരംഭകാലങ്ങളിൽ ആ ഗോത്രത്തിൽപെട്ടവർക്കു മാത്രമേ ആ സ്ഥാനം ലഭിച്ചി

തന്നേയുള്ളു. അഹറോന്റെ ശേഷം തൽസ്ഥാനത്തിൽ എലെ-യാസാർ ഉപവിഷ്ടനായി. അദ്ദേഹംമുതൽ അതു വിച്ഛേദംകൂടാ-തെ ഏലിവരെ എത്തുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹശേഷം അദ്ദേഹത്തി-ന്റെ മക്കളുടെ ദുഷ്ടതനിമിത്തം ആ സ്ഥാനം അഹറോ-ന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകനായ ഇഥാമാറിന്റെ താവഴിയിലേക്കു പ-കൎന്നു. ശലമോന്റെ രാജ്യഭരണകാലത്തു് അതു വീണ്ടും എലെ-യാസറിന്റെ താവഴിയിലേക്കുതന്നെ പകൎന്നുപിടിച്ചു. ബാബി-ലോൺ അടിമത്തംവരെയും അതു് ആ താവഴിയിൽതന്നെ ഉറ-ച്ചു നിന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. പിൽക്കാലത്തു് അതു പുരോഹിത-ന്മാരാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ഥാനമായിത്തീൎന്നു. ഒടു-വിൽ റോമാക്കാരുടെ ഭരണകാലത്തിൽ ആ സ്ഥിതിയും ഭേദപ്പെട്ടു. ആൎക്കും യാതൊരു അവകാശവും ന്യായവും പറവാൻ വയ്യാത്ത-തരത്തിൽ മഹാപുരോഹിതസ്ഥാനം കലുഷിതമായി. അപ്പോ-ഴേക്കും അതിന്റെ വിശുദ്ധിയും മതിപ്പും കേവലം നാമാവശേഷമാ-കാൻ തുടങ്ങിയെന്നു പറയാം. പഠിപ്പും പ്രായവും നിലയും വില-യും നോക്കാതെ പണം അധികം കൊടുക്കുന്നവരോ അവരെ റോ-മാക്കാർ മഹാപുരോഹിതന്മാരാക്കുകയായി. അഹറോൻഗോത്രം കേവലം അവഗണിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്തു. ഒരു മഹാപുരോഹി-തനെ ഭ്രഷ്ടനാക്കി മറ്റൊരാൾക്കു് ആ പദവി കിട്ടണമെങ്കിൽ പ-ണമെറിഞ്ഞാൽ മതിയെന്നുള്ളടത്തോളം അതു താഴ്ത്തപ്പെട്ടു. ഒരു കൊല്ലത്തോളം കാലംമാത്രം ചിലർ മഹാപുരോഹിതന്മാരാ-യി വാഴുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അതു മൂത്തു മൂത്തു് ഒടുവിൽ ഒരേകാല-ത്തുതന്നെ ഒന്നിലധികംപേർ തുല്യാധികാരത്തോടുകൂടിയ മഹാപു-രോഹിതന്മാരായി ഭരിപ്പാനും തുടങ്ങി. ആ ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു യരുശലേമിന്റെ നാശം. അതോടുകൂടി ലേവ്യരുടെ പുരോഹിത-ന്മാരും മഹാപുരോഹിതന്മാരും ഒന്നടങ്കം ചാരമായിത്തീരുക-യും ചെയ്തു.

നമസ്കാരവും നോയമ്പും.

ദിവസന്തോറും രണ്ടു നിശ്ചിതസമയങ്ങളിലായിരുന്നു അവരുടെ പ്രാർത്ഥന. കാലത്തു് മൂന്നു മണിക്കും, ഉച്ചകഴിഞ്ഞു് ഒൻപതു മണിക്കും (നമ്മുടെ കണക്കുപ്രകാരം 7 മണിക്കും 3 മണിക്കും) ദൈവാലയത്തിൽ ബലികൾ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന നേരമൊപ്പിച്ചു് അവർ അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ കഴിച്ചുവന്നു. (അപ്പോ: പ്രവൃ: 2–15; 3–1) എന്നാൽ ദാവീദിനെപ്പോലെയും, ദാനിയേലിനെപ്പോലെയും ദൈവഭക്തന്മാരായിരുന്നവർ ദിവസത്തിൽ മൂന്നു നേരം പ്രാർത്ഥിച്ചുവന്നതായും പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. (സങ്കീ: 55–17; ദാനിയേൽ 6–10) ഏകദേശം 6 മണി നേരത്തു പത്രോസ്സ് പ്രാർത്ഥിക്കാനായി തട്ടിൻപുറത്തേക്കു കയറുകയുണ്ടായല്ലോ. (അപ്പോ: പ്രവൃ: 10–9) തങ്ങളുടെ പാപമെല്ലാം കഴുകിക്കളയുന്നു എന്നതിന്റെ ചിഹ്നമായി കൈകഴുകാതെ അവർ പ്രാർത്ഥിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. നിശ്ചിതസമയത്തേക്കു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ ദീർഘമേറിയവയായിരുന്നു. ആ സമയം എവിടെയായിരുന്നാലും ശരി, അവർ അതിനു മുടക്കം വരുത്തുമായിരുന്നില്ല. കേവലം മനുഷ്യരെ കാണിപ്പാനായിട്ടും, അവരിൽനിന്നു ദൈവഭക്തൻ എന്നപേർ സമ്പാദിക്കാനായിട്ടും തെരുവീഥിയിൽ ഇറങ്ങിനിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരും അവരുടെ ഇടയിൽ അപൂർവ്വമല്ലായിരുന്നു. ഇത്തരം പ്രവൃത്തി ഒരിക്കലും അനുകരണയോഗ്യമല്ലെന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ സ്വശിഷ്യന്മാരോടായി പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. (മത്താ: 6–6)

സഭയിൽ കൂടാരമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ അതിൽവച്ചും, പിന്നീടു് ദൈവാലയവും സിനഗോഗുകളും ഉണ്ടായപ്പോൾ അവയിൽവച്ചും അവർ പരസ്യപ്രാർത്ഥനകൾ നടത്തിവന്നു. അതിനായി പ്ര

ത്യേകം നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ഒരാളല്ലാതെ എല്ലാവരുംകൂടി വാ ചൊല്ലുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രാർത്ഥനകൾ സിനഗോഗുകളിൽ നടപ്പാണെങ്കിൽ, ഒടുവിൽ എല്ലാവരും ഉച്ചത്തിൽ "ആമീൻ" പറയുകയും ചെയ്യും. (നെഹെമിയ: 8–6)

രഹസ്യപ്രാർത്ഥനകൾ കഴിക്കുമ്പോൾ അവർ തല മൂടിക്കൊള്ളണമെന്നാണ്. ശബ്ദം പുറത്തേക്ക കേൾക്കുകയുമരുത്. നിന്നുകൊണ്ടും, മുട്ടുകുത്തിയും, തല കുനിച്ചുനിന്നും, സാഷ്ടാംഗമായി വീണു കിടന്നും ആയിരിക്കും അവർ പ്രാർത്ഥിക്കുക. പശ്ചാത്താപത്തിന്റെയും, എളിമയുടെയും ലക്ഷ്യമായി ചിലർ നെഞ്ചത്തടിക്കുന്നതും കേൾക്കാം. ചിലർ ഇരുകൈകളും വിരിച്ചുപിടിച്ചും, അല്ലെങ്കിൽ ആകാശത്തിലേക്ക നീട്ടിപ്പിടിച്ചും പ്രാർത്ഥിക്കും. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരത്ത വിധത്തിലൊക്കെയും അവർ പ്രാർത്ഥിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു അനേകം ലക്ഷ്യങ്ങൾ വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. ഹന്നാമ്മ ദുസ്സഹമായ മനോവേദനയുണ്ടായപ്പോൾ അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ അനങ്ങിയതല്ലാതെ അവൾ പ്രാർത്ഥിച്ചതെന്തെന്നു ആരും കേൾക്കുകയുണ്ടായില്ല. (1 ശമുവേൽ: 1–13) അഹങ്കാരിയായ പരീശൻ നിന്നുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. (ലൂക്കൊസ്: 18–11) "ഞാനിതാ, എന്റെ കൈകൾ നിങ്കലേക്ക മലർത്തുന്നു" എന്നു ദാവീദ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (സങ്കീ: 143–6) "ശലമോൻ ഇസ്രായേലിന്റെ സർവ്വസഭയ്ക്കും മുമ്പാകെ മുട്ടുകുത്തി ആകാശത്തിലേക്ക കൈ നീട്ടി" പ്രാർത്ഥിച്ചു. (2 ദിനവൃത്താന്തം: 6–13) എസ്രാ മുട്ടുകുത്തി അവന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിങ്കലേക്ക കൈകൾ മലർത്തി. (എസ്രാ: 9–5) നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുമിശിഹാ ഗത്സമൻ തോട്ടത്തിൽവെച്ചു കവിണ്ണു വീണു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അങ്ങിനെതന്നെ ഒന്നാമത്തെ രക്തസാക്ഷിയായ സ്തേപ്പാനോസും ചെയ്യുകയുണ്ടായി. (അപ്പോ: പ്രവൃ: 7–60) മോശ കൃതഘ്നരായ ഇസ്രായേല്യർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം തല കുനിച്ചുനിന്നു. (പുറ: 34–8) പശ്ചാത്താപിയായ ചുങ്കക്കാരൻ അകലെ മാറിനിന്നു നെഞ്ചത്തടിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. (ലൂക്കൊസ്: 18–13)

അപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ മുട്ടുകുത്തി നില്ക്കുകയാണ് ആവശ്യം വേണ്ടതെന്നു പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. അപേക്ഷകന്റെ താഴ്മയും കീഴ്‌വണക്കവും പശ്ചാത്താപവും ആ നില്പ് നന്നായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. ഇതു ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ എങ്ങിനെ വർത്തിക്കണമെന്നുള്ളതു് ഓരോ രാജ്യക്കാരുടെയും വർഗ്ഗങ്ങളുടെയും പരിശീലനത്തെയും പ്രകൃതത്തെയുമാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നല്ലാതെ, അതു സംബന്ധിച്ച് ഇവിടെ ഒരു ഗുണദോഷവിവേചനത്തിനൊരുങ്ങുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

നിന്നുകൊണ്ടാവട്ടെ, മുട്ടുകുത്തിക്കൊണ്ടാവട്ടെ. പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ ഇരുകൈകളും പൊക്കി മലർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അവരുടെയിടയിൽ പതിവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു വേദപുസ്തകത്തിൽ നിരവധി ലക്ഷ്യങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇസ്രായേല്യരും അമാലേക്കും തമ്മിൽ യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മോശ ആ പ്രകാരം നിന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയുണ്ടായതു്. ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളും പ്രാർത്ഥനാസമയങ്ങളിൽ കൈകൾ മേലോട്ടു പൊക്കി മലർത്തിപ്പിടിച്ചും, ദൃഷ്ടികൾ ആകാശത്തിലുറപ്പിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നുവെന്നു തെർത്തുല്യൻ സാക്ഷിക്കുന്നു. "നമുക്കു തലകൾ ഉയർത്തിയും, കൈകൾ ആകാശത്തിലേക്കു നീട്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കാം" എന്നു അലക്സന്ത്രിയായിലെ വിശുദ്ധ ക്ലെമെന്റു എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. "പുരുഷന്മാർ എല്ലായിടത്തും കോപവും വാഗ്വാദവും വിട്ടകന്നു വിശുദ്ധകൈകളെ ഉയർത്തി പ്രാർത്ഥിക്കണ"മെന്നു പൌലൂസ് ശ്ലീഹാ തിമോത്തേയോസിനോടു ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ദൈവാലയത്തിൽനിന്നു കുറച്ചകലെയായിട്ടാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതെങ്കിൽ അവരിൽ ചില ദൈവഭക്തന്മാർ ദൈവാലയം നില്ക്കുന്ന ഭാഗത്തേക്കു തിരിഞ്ഞുനിന്നായിരുന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതത്രെ. (ദാനിയേൽ: 6–10) മക്കായ്ക്കുനേരെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു മുഹമ്മദീയർ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു നാം കാണാറുള്ളതാണല്ലോ.

പലതരത്തിലുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ട്. അവയിൽ മോശയുടെ ഒരു പ്രാർത്ഥനയാണ് ഒന്നാമതായി വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നത്. ഈജിപ്തിൽനിന്ന് ഇസ്രായേല്യർക്ക് വിമോചനം സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ മോശ ഒരു സ്തോത്രഗീതം രചിക്കുകയുണ്ടായി. അതു മോശയും പുരുഷന്മാരും ആദ്യവും, സോദരിയായ മിറിയാമും സ്ത്രീകളും അതിനെ തുടർന്നും പാടിയിരുന്നു. (പുറപ്പാട്: 15-1, 20, 21) ഇതു കൂടാതെ മോശയാൽത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട പ്രാർത്ഥനകൾ സംഖ്യാപുസ്തകത്തിലും ആവർത്തനപുസ്തകത്തിലും പലേടങ്ങളിലായി കാണുന്നുണ്ട്. ദാവീദിനാൽ രചിക്കപ്പെട്ട സങ്കീർത്തനങ്ങളെപ്പററിയാണെങ്കിൽ, അവ മുഴുവനും പ്രാർത്ഥനകളും സ്തോത്രഗീതങ്ങളുമാണെന്ന് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാലത്തു യഹൂദന്മാരുടെ നിശ്ചിത യാമങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ ഏവയെല്ലാമായിരുന്നുവെന്ന് കണിശമായി പറവാൻ നിർവാഹമില്ല. എങ്കിലും പൌലൂസ് ശ്ലീഹായുടെ ഗുരുനാഥനായ റബ്ബി ഗമാലിയേൽ ശേഖരിച്ചതെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന 18 പ്രാർത്ഥനകൾ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതോടുകൂടി വേറെയൊരു പ്രാർത്ഥനയും ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു യറുശലേമിന്റെ അധഃപതനത്തിനു സ്വല്പകാലം മുമ്പ് റബ്ബി ഗമാലിയേൽതന്നെയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ റബ്ബി ശമുവേലോ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ പ്രാർത്ഥനകളുടെ പ്രകൃതം ഗ്രഹിക്കുവാനായി അവയിൽ 7 പ്രാർത്ഥനകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

1. ദൈവമായ കർത്താവേ, ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവമേ, അബ്രാഹാമിന്റെ ദൈവമേ, ഇസഹാക്കിന്റെ ദൈവമേ, യാക്കോബിന്റെ ദൈവമേ, ശക്തനും പ്രബലനുമായ മഹാദൈവമേ, ഭൂമിയുടെ സ്രഷ്ടാവും ഉടയവനും ദാനങ്ങളെ വർഷിക്കുന്നവനും ഞങ്ങളുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളെ സ്മരിച്ച് അവരുടെ സന്താനങ്ങൾക്കായി സ്നേഹപൂർവ്വം ഒരു രക്ഷക

നെ അയക്കുന്നവനും, ഞങ്ങളുടെ കർത്താവും, രാജാവും, സഹാ
യിയും, രക്ഷിതാവും, പരിചയുമായവനെ നീ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവ
നാകുന്നു.

എല്ലാവരും: അബ്രഹാമിന്റെ പരിചയായ കർത്താവെ, നീ
വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

2. കർത്താവെ, നീ എന്നെന്നും ശക്തനാകുന്നു. മരിച്ചുപോ
യവരെ നീ ജീവിപ്പിക്കുന്നു. രക്ഷിപ്പാൻ നീ കഴിവുള്ളവനാകുന്നു.
നീ മഞ്ഞിനെ വർഷിപ്പിക്കുകയും, കാററിനെ ശമിപ്പിക്കുകയും,
ഭൂമിയിൽ മഴ പെയ്യിക്കുകയും, അതിലുള്ള എല്ലാററിനെയും കാ
രുണ്യാതിരേകത്താൽ പോററുകയും ചെയ്യുന്നു. കൃപാബാഹുല്യംമൂ
ലം നീ മരിച്ചവരെ വീണ്ടും ജീവിപ്പിക്കുന്നു. നീ വീണുപോയവ
രെ എഴുന്നേല്പിക്കുകയും, രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുകയും, കെട്ട
പ്പെട്ടവരെ അഴിച്ചുവിടുകയും, മണ്ണിൽ നിദ്രിതരായവൎക്കു നിന്റെ
സത്യവചനം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രബലനായ നിനക്കു തുല്യ
നായി ആരുമില്ല. ഞങ്ങളുടെ രാജാവെ, കൊല്ലുകയും ജീവിപ്പിക്ക
കയും വയലിലെ പുല്ലുപോലെ രക്ഷയെ ഉല്ലസിപ്പിക്കുകയും ചെ
യ്യുന്നവനായി വേറെ ഞങ്ങൾക്കു ആരുമില്ല. മരിച്ചുപോയവരെ
വീണ്ടും ജീവിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം നീ വിശ്വസ്തനാകുന്നു.

എല്ലാവരും: മരിച്ചവരെ വീണ്ടും ജീവിപ്പിക്കുന്നവനായ ക
ർത്താവെ, നീ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

3. നീ പരിശുദ്ധനാകുന്നു. നിന്റെ നാമവും പരിശുദ്ധംത
ന്നെ. നിന്റെ വിശുദ്ധന്മാർ ദിനംതോറും നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു—
സേല. ദൈവമെ, നീ മഹാരാജാവും പരിശുദ്ധനുമാകുന്നു.

എല്ലാവരും: ഏററവും പരിശുദ്ധനായ കർത്താവെ, നീ വാ
ഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

4. നിന്റെ കരുണയാൽ നീ മനുഷ്യൎക്കു വിജ്ഞാനത്തെ
നൽകുകയും ജ്ഞാനത്തെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദയതോന്നി
ഞങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയെയും വിജ്ഞാനത്തെയും ജ്ഞാനത്തെയും പ്ര
ദാനംചെയ്യേണമെ.

എല്ലാവരും: മനുഷ്യർ ഒരാളും വിനാശമാകാതെ രക്ഷിക്കുന്നവനായ കർത്താവെ, നീ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

5. ഞങ്ങളുടെ പിതാവെ, നിന്റെ നിയമങ്ങളിലേക്ക തിരിച്ചുപോരാൻ വിധം ഞങ്ങൾക്ക ഇടയാക്കണമെ. ഞങ്ങളുടെ രാജാവെ, നിന്റെ കല്പനകൾ പാലിക്കുവാനും നിന്നെ ആരാധിപ്പാനും നിന്റെ സന്നിധിയിങ്കലുള്ള പരിപൂർണ്ണമായ പശ്ചാത്താപത്തിലേക്ക ഞങ്ങളെ നീ മടങ്ങിവരുത്തെണമെ.

എല്ലാവരും: പശ്ചാത്താപം മൂലം ദയവോടുകൂടി ഞങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നവനായ കർത്താവെ, നീ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

6. ഞങ്ങളുടെ പിതാവെ, ഞങ്ങളോട നീ ദയാപൂർണ്ണനായിരിക്കണമെ. ഞങ്ങൾ പാപംചെയ്തു; ഞങ്ങളോട ക്ഷമിക്കണമെ. ഞങ്ങളുടെ രാജാവെ, നിനക്ക വിരോധമായി ഞങ്ങൾ നിയമലംഘനംചെയ്തു. നീ ക്ഷമിപ്പാൻ സന്നദ്ധനും ഉദാരനുമായ ദൈവമാണല്ലൊ.

എല്ലാവരും: പാപവിമോചനത്തിൽ തന്റെ കൃപയെ അത്യധികം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവനായ കൃപാപൂർണ്ണനായ കർത്താവെ, നീ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

7. ഞങ്ങളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളിൽ നീ ഞങ്ങളെ കടാക്ഷിക്കണമെന്ന ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സർവ്വവിധ സമരങ്ങളിലും ഞങ്ങളുടെ പക്ഷം ചേർന്ന എല്ലാ വിവാദങ്ങളിലും ഞങ്ങൾക്കവേണ്ടി വ്യവഹരിക്കുകയും തിരുനാമത്തെപ്രതി പരിപൂർണ്ണമായ വിമോചനം ഞങ്ങൾക്ക വേഗത്തിൽ നൽകുകയും ചെയ്യേണമെ. എന്തെന്നാൽ നീ ഞങ്ങളുടെ ദൈവവും, ഞങ്ങളുടെ രാജാവും, ശക്തനായ വിമോചകനുമാകുന്നുവല്ലൊ.

എല്ലാവരും: ഇസ്രായേലിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായ കർത്താവെ, നീ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകുന്നു.

യഹൂദന്മാരിൽ ദൈവഭക്തന്മാരായിരുന്നവർ പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥനകൾ നിർവ്വഹിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. സ്നാപകനായ യോഹന്നാൻ സ്വശിഷ്യന്മാരെ പ്രത്യേകമൊരു പ്രാർത്ഥന പഠിപ്പിച്ചുന്നതറിഞ്ഞു തങ്ങളേയും ഒരു പ്രാർത്ഥന പഠിപ്പിക്കണമെന്ന ശിഷ്യന്മാർ നമ്മുടെ രക്ഷകനോടാവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം പറഞ്ഞുകൊടുത്തതാണല്ലോ നമ്മുടെ 'കർത്തൃപ്രാർത്ഥന'.

പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതോടുകൂടി പലതരം നോമ്പുകളും അവർ അനുഷ്ഠിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അവയെ രഹസ്യമെന്നും പരസ്യമെന്നും തരംതിരിക്കാവുന്നതാണ്.

സാധാരണവും അസാധാരണവും എന്നിവിധത്തിലായിരുന്നു അവരുടെ പരസ്യനോമ്പുകൾ. മോശ ഒരു നോമ്പ് ഏർപ്പെടുത്തി. അതു കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രം അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ളതായിരുന്നു. വേണമെങ്കിൽ ആവശ്യമനുസരിച്ചു മറ്റവസരങ്ങളിൽ നോമ്പു നോല്ക്കാവുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അസാധാരണ നോമ്പുകൾ മേലധികാരികളുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അവർ നോറ്റിരുന്നുവെന്നതിനു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും പഴയനിയമത്തിൽ കാണാം. ബാബേൽ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു അവർ തിരിച്ചുവരുന്നതിന്റെ ശേഷം എസ്രാ ദീർഘദർശിയുടെ ഉപദേശാനുസാരം അഹവാനദിയുടെ കരയ്ക്കുവച്ച് ദൈവാനുഗ്രഹാർത്ഥം അവർ ഒരു നോമ്പെടുത്തു (എസ്രാ: 8—21). ഇങ്ങിനെ ഓരോ വ്യാകുലസംഭവങ്ങളേയും അനുസ്മരിക്കത്തക്കവണ്ണം അവർക്കു പല നോമ്പുകളും ഉണ്ടായിരുന്നതായി സഖറിയായുടെ പുസ്തകത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. (സഖ: 8—19). യറുശലേമിലെ ക്ഷാമത്തേയും (യറമിയ: 12—6). ദൈവാലയത്തിന്റെ നാശത്തേയും (സഖ: 7—3), ഗദലിയായുടെ കൊലപാതകത്തേയും (2 രാജ: 25—28), ശത്രുക്കൾ യറുശലേമിനെ വളഞ്ഞതിനേയും (യറമിയ: 12—4) അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന നോമ്പുകൾ അവർ നാലാംമാസത്തിലും, അഞ്ചാംമാസത്തിലും, ഏഴാം മാസത്തിലും, പത്താംമാസത്തിലും അനുഷ്ഠിക്കുക പതിവായിരുന്നു.

ഇവയ്ക്കു പുറമെ ചില പ്രത്യേക ആപത്ഘട്ടങ്ങളിലും അവർ നോമ്പു നോല്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് (യോവേൽ: 1—14; 2—12). അതുപോലെയാണല്ലോ യോനായുടെ പ്രസംഗം കേട്ട നിനവാക്കാർ ഉപവസിക്കുകയുണ്ടായതും. അപ്പോൾ രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം മനുഷ്യരെന്നു മാത്രമല്ല, മൃഗങ്ങൾപോലും യാതൊന്നും തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഉപവസിച്ചതായി നാം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ (യോനാ: 3—6, 7). യോവേലിന്റെ പുസ്തകം നോക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെയുള്ള ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ കുട്ടികളെപ്പോലും അവർ പട്ടിണികിടത്തിയിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. (യോവേൽ: 2—15, 16).

ആത്മികമായോ ശാരീരികമായോ തങ്ങൾക്കുള്ള അവശതയിൽ ദൈവാനുകൂല്യം ഉണ്ടാകുവാനായി നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നവയായിരുന്നു അവരുടെ രഹസ്യനോയമ്പുകൾ. തന്റെ കുട്ടിയുടെ സുഖക്കേടിൽ ദാവീദ് നോയമ്പുനോറ്റു പ്രാർത്ഥിച്ചു (2 ശമുവേൽ: 12—16). ആഹാബ് തന്നെ ശപിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഏലിയാദീർഘദർശിയുടെ തീർപ്പു കേട്ടപ്പോഴും അങ്ങിനെ ചെയ്തു (1 രാജാ: 21—27). അതുപോലെ സ്വജാതിക്കും സ്വരാജ്യത്തിനും ആപത്തു നേരിട്ടപ്പോൾ എസ്രായും നെഹമ്യായും ഉപവസിക്കുകയുണ്ടായി (എസ്രാ: 10—6; നെഹെ: 1—4). നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും രഹസ്യനോയമ്പുകൾ യഹൂദന്മാരുടെയിടയിൽ സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നിരുന്നുവെന്നു പറയാം. പരീശന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളും രണ്ടാമത്തേയും അഞ്ചാമത്തേയും ദിവസങ്ങളിലായി ആഴ്ചയിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യം നോയമ്പു അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. (ലൂക്കോസ്: 18—12).

ഉപവസിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ആത്മാവുകൾ ശോധിക്കപ്പെടുകയാണു വേണ്ടതെന്നു മോശ അവരോടു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട് (ലേവ്യ: 16—19). അപ്പോൾ അവർ അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങളെയല്ല, ഹൃദയങ്ങളെയാണ് കീറേണ്ടതെന്നു പിന്നീടു യോവേൽദീർഘദർശി അവരെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട് (2—13). എന്നാൽ

ആ അവസരങ്ങളിൽ അവർ ചെയ്തുവന്നതോ? ചാക്കുവസ്ത്രം ധരിക്കുക, തലയിൽ ചാരം ഇടുക, വസ്ത്രം കീറുക, ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക മുതലായ പ്രകടനങ്ങളാം. അക്കാലങ്ങളിൽ സന്ധ്യവരെ യാതൊന്നും അവർ ഭക്ഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, മിശിഹായുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പരീശന്മാരിൽ പലരും വലിയ ദൈവഭക്തിയുടെ ഭാവത്തിൽ കുളിക്കാതെയും മുഖം വിരൂപപ്പെടുത്തിയും നടന്നിരുന്നവരത്രെ. അതൊന്നും ശ്ലീഹന്മാർ അനുകരിച്ചുപോകരുതെന്നു മിശിഹാ അവരോടു പ്രത്യേകം ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുണ്ട്" (മത്തായി: 6—16, 17).

പെസഹാപ്പെരുന്നാൾ.

യഹൂദന്മാൎക്കു പല പെരുന്നാളുകളും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ പെസഹാപ്പെരുന്നാളിനു് അവർ വലിയ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നു. ഈജിപ്തുകാരുടെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു ദൈവത്താൽ അവൎക്കു ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും, ഈജിപ്തുകാരുടെ പ്രഥമസന്താനങ്ങളെ ദൈവം സംഹരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ആദ്യജാതന്മാരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ ദൈവം ചെയ്ത ദാക്ഷിണ്യത്തിന്റെയും സ്മരണാൎത്ഥം അവർ കൊല്ലംതോറും ആഘോഷിച്ചുവന്ന ഒരു വലിയ പെരുന്നാളായിരുന്നു ഇതു്. (പുറപ്പാടു്: 12–12; 14–29, 51) ഇതിനെ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാളുകൾ എന്നും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. (പുറ: 23–15; മൎക്കോസ്: 14–1; അപ്പോ: പ്രവൃ: 12–3) ഏഴുദിവസം തുടൎച്ചയായി ആഘോഷിച്ചുവന്ന ഈ തിരുനാൾദിനങ്ങളിൽ പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പമേ ഭക്ഷിക്കാവൂ എന്നൊരു നിയമമുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരുന്നു ഈ പേരുണ്ടായതെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. അക്കാലത്തു് ഒരു കുഞ്ഞാടിനെ കൊന്നു് അവർ ഭക്ഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നതിൽനിന്നു്, പെസഹാഭക്ഷണം (മൎക്കോസ്: 14–12–14), പെസഹാബലി (1 കൊറ: 5–7) എന്നീ ശൈലികളും ഉണ്ടായിത്തീൎന്നു. പെസഹാപ്പെരുന്നാളിൽ സംബന്ധിക്കാനായി പുറത്തുനിന്നു യറുശലേമിൽ വന്നുചേരുന്നവരുടെ ആവശ്യാൎത്ഥം അന്നാട്ടുകാർ അവൎക്കു് ഒഴിവുള്ള വീടുകളും മുറികളും വിസ്താരങ്ങളും കൊടുക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അതു് ഒരു യാതൊരു പരിചയവുമില്ലാതിരുന്ന ഒരാളോടു് പെസഹാഭക്ഷണത്തിനു ഒരു മാളിക വേണമെന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ഒരു ശിഷ്യനെ അയച്ചു് ആവശ്യപ്പെട്ടതിൽനിന്നു വിശദമാകുന്നതു. പ്രസ്തുത പെരുന്നാളിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെയും മാഹാത്മ്യത്തെയും ഗൌനിച്ചുകൊണ്ടു കൊല്ലംതോറും അക്രമികളായ തടവുകാൎക്കു മോചനം നല്കുകയും

സാധാരണമായിരുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം എന്നുമുതൽ തുടങ്ങിയെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു ലക്ഷ്യവും കാണുന്നില്ലെന്നു റേനൻ പറയുവാൻ. ചിലർ അനാചാരങ്ങൾപോലെ റോമാക്കൈസർമാരുടെ ആധിപത്യം വന്നതോടുകൂടി യഹൂദന്മാരായ പ്രജകളെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നായി ആ പെരുന്നാളിൽ ഇങ്ങനെയൊരു മോചനവും അവർ ചെയ്തുതുടങ്ങാൻ ഇടയില്ലാത്തതല്ല. എന്തായാലും ഗവർണ്ണരായിരുന്ന പീലാത്തോസ് ബർബാസിനെ വിട്ടയച്ചതായി നാം അറിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഈ പൂർവ്വികപെരുന്നാൾ എങ്ങിനെയായിരുന്നു ആദിമകാലത്തു കൊണ്ടാടിയിരുന്നതെന്നു പുറപ്പാട്പുസ്തകത്തിൽ വിശദമായി കാണിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ അതു് ഇവിടെ പകർത്തേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല. അതിനാൽ പെരുന്നാളിന്റെ അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങളെപ്പററി പഴയതും പുതിയതുമായ നിയമങ്ങളിൽ അവിടവിടെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള സൂചനകളെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു നമുക്കു ചിലതൊക്കെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

നിസാൻമാസം 14-ാം തിയതി സന്ധ്യയോടുകൂടിയായിരുന്നു ഈ പെരുന്നാളിന്റെ ആരംഭം. ഏഴുദിവസംകഴിഞ്ഞു് ആ മാസം 21-ാം തിയതിയാകുമ്പോഴാണ് അതു് അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. (പുറ: 12-6, 8, 18; ലേവ്യ: 23-4-8; സംഖ്യ: 28-16-27) പെരുന്നാൾ തുടങ്ങുന്നതിന്റെ തലേദിവസത്തിനു 'പെസഹായുടെ ഒരുക്കനാൾ' എന്നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. (യോഹ: 19-14) പെരുന്നാൾദിനങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും പുളിമാവുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ അപ്പം ഭക്ഷിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

ഒരു കുഞ്ഞാടിനെ കൊന്നു ചുട്ടുതിന്നുക എന്നുള്ളതാണ് ഈ പെരുന്നാളിൽ ചെയ്യുവന്ന പ്രധാനകർമ്മം. യാതൊരു കേടുമില്ലാത്ത ചെറിയ കൊററൻകുട്ടിയായിരിക്കണം അതു്. കോലാടോ പള്ളാടോ എന്തായാലും വിരോധമുള്ളതല്ല. നാലുദിവസം മുമ്പു് അതിനെ ആട്ടിൻപററത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തു നിർത്തേണ്ടതാണ്. ഒരു വീട്ടുകാർക്കു് ഒരു ആട് മുഴുവനായോ, അല്ലെങ്കിൽ

രണ്ടുവീട്ടുകാർക്കു കൂടി ഒരു ആടിനെയൊ ഇങ്ങനെ ഒരുക്കാവുന്നതായിരിക്കും. ചരിത്രജ്ഞനായ ജോസഫസ്സിന്റെ കാലത്തു കുടുംബാംഗങ്ങളല്ലാത്ത പലർചേർന്നു ഒരു ആടിനെ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതായി പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈവിധത്തിലാണല്ലൊ നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെയും ശിഷ്യന്മാരുടെയും പെസഹാഭക്ഷണം നടക്കുകയുണ്ടായതും. യഹൂദന്മാർ ഈജിപ്തിൽവെച്ചു നടത്തിയ ആദ്യത്തെ പെസഹായ്ക്കു ആടിനെ അവരവരുടെ വീടുകളിൽതന്നെ കൊല്ലുന്നതിനു വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവർ കനാൻ ദേശത്തു അധിവാസമാക്കിയതിന്റെശേഷം, അവിടെ അവർക്കു ദൈവാലയമുണ്ടായപ്പോൾ, അവിടെവെച്ചുമാത്രമേ പെസഹാഭക്ഷണത്തിനുള്ള ആടുകളെ കൊല്ലാൻപാടുള്ളുവെന്നു നിയമമുണ്ടായി. (ആവർത്തനം: 16-2) ആടു അവരുടെ കണക്കപ്രകാരം ഉച്ചകഴിഞ്ഞു 9മണിക്കും, സന്ധ്യയോടുകൂടി 11 മണിക്കും (നമ്മുടെ കണക്കിൽ 3, 5 മണിസമയങ്ങളിൽ) കൊന്നുവന്നത്രെ. സാക്ഷാൽ പെസഹാകുഞ്ഞാടായ നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ സ്വയം ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ടതും അവരുടെ കണക്കപ്രകാരം 9 മണിക്കായിരുന്നുവെന്നു ഈ ഘട്ടത്തിൽ നാം പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. (മത്തായി: 27-16) കൊല്ലംതോറും പെസഹാപ്പെരുന്നാളിൽ 260,000 കുഞ്ഞാടുകളെ കൊല്ലാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ആടിനെ കൊന്നുകഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ രക്തം ഒരു പാത്രത്തിൽ പുരോഹിതൻ വാങ്ങി അതു സമീപത്തുള്ള മറ്റൊരു പുരോഹിതൻ വശം കൊടുക്കുന്നു. അയാൾ അതു അടുത്തവനും, അതു അയാൾ വേറൊരുവനും കൊടുത്തു് അങ്ങനെ കൈമാറിമാറി ഒടുവിൽ അതു ബലിപീഠത്തിന്റെ സമീപത്തായി നില്ക്കുന്ന പുരോഹിതന്റെ പക്കൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. അയാളാവട്ടെ, ആ രക്തം ബലിപീഠത്തിന്റെ കീഴ്‌വശത്തായി തളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനന്തരം ആടിനെ കെട്ടിത്തൂക്കി തൊലിയുരിഞ്ഞതിന്റെശേഷം അതിന്റെ വയറുകീറി നെയ്യെടുത്തു ബലിപീഠത്തിന്മേൽവെച്ചു ഹോമിച്ചിട്ടു ആടിനെ ഉടമസ്ഥൻ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി ചുടുന്നു.

ആ ചുടൽ ആടിനെ വെട്ടി കഷണങ്ങളാക്കാതെ മുഴുവനോടെ വേ
ണമെന്നുള്ളതു നിർബ്ബന്ധമത്രെ. ഈജിപ്ത്കാരും സിറിയാക്കാരും
മററും അവരവരുടെ ദേവകളുടെ ബഹുമാനാർത്ഥം ഉത്സവം നടത്തു
മ്പോഴം ആടുകളെ കഷണങ്ങളാക്കിയും വെള്ളത്തിലിട്ടു പുഴുങ്ങിയും
ഭക്ഷിച്ചുവന്ന സമ്പ്രദായത്തിലാവരുത് പെസഹാപ്പെരുന്നാളാ
ഘോഷം എന്ന കരുതി ഈവിധത്തിൽ ചെയ്യണമെന്ന ദൈവം പൂ
ർവ്വകാലത്തുതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്.

കുഞ്ഞാടിനെ ഇപ്രകാരം പാകപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞശേഷം
ഓരോ വീട്ടുകാരും സംഘക്കാരും അതു ഭക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.
എന്നാൽ അതു പെട്ടെന്നുള്ള യാത്രയ്ക്കു മുമ്പായി ധൃതിയിൽ കഴിക്കു
ന്ന ആഹാരമെന്നവിധത്തിൽ, അരകെട്ടിയും കാലിന്മേൽ ചെരി
പ്പിട്ടും കയ്യിൽ വടി പിടിച്ചും യാതൊരു എല്ലുകളും ഒടിയ്ക്കാതെ
പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പവും കൈപ്പുചീരയും ചേർത്തുവേണം ഭക്ഷിക്കു
വാനെന്ന പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (പുറ: 12-11)
അപ്പോഴത്തെ അവരുടെ പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള നില്പ് പൂർവ്വകാല
ത്തു് ഈജിപ്തിൽനിന്നുണ്ടായ അവരുടെ ഓടിപ്പോക്കിനെ അവ
രെ നല്ലപോലെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും. യാത്രചെയ്യു
മ്പോഴം അരകെട്ടുകയും, ചെരിപ്പിടുകയും, വടി പിടിക്കുകയും
ചെയ്ക ഇന്നും ആ രാജ്യത്തു പതിവുള്ളതാണ്. പക്ഷെ നമ്മുടെ
രക്ഷകൻ സുവിശേഷഘോഷണാർത്ഥം സ്വശിഷ്യന്മാരെ അയച്ച
പ്പോഴം, ചെരിപ്പിന്ന പകരം മെതിയടിയിടുവാൻ വിരോധമില്ലെ
ങ്കിലും, വടിയാവട്ടെ യാത്രാഭക്ഷണമാവട്ടെ എടുക്കരുതെന്ന പ്ര
ത്യേകം ആജ്ഞാപിക്കാനുണ്ടായ കാരണം, (മർക്കോസ്: 6-9) അ
വർക്ക സർവ്വലോകപരിപാലകനായ ദൈവത്തിൽ നിസ്സന്ദേഹമാ
യ ശരണം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്ന മാത്രമായിരുന്നുവെന്ന നാം ഗ്രഹി
ക്കേണ്ടതാണ്. സാധാരണമായി അവർ മെതിയടി ഉപയോഗി
ച്ചുവന്നിരുന്നു. യാത്രയിൽമാത്രമേ അവർ ചെരിപ്പിടാറുണ്ടായി
രുന്നുള്ളുവെന്നും നാം ഈ ഘട്ടത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പെസഹാപെരുന്നാളിൽ പുളിച്ച അപ്പം തൊട്ടുപോകരുതെന്നു കർശനമായിത്തന്നെ വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതിനെ അവഗണിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം അയാളെ ഭ്രഷ്ടു കല്പിച്ചു സഭയിൽനിന്നു പുറത്താക്കുന്നതായിരിക്കും. അതു മാത്രമായിരുന്നില്ല, അയാൾക്കു മരണശിക്ഷപോലും കൊടുത്തിരുന്നു എന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരും ഇല്ലാതില്ല. ഈജിപ്തിൽനിന്നുള്ള അവരുടെ ഓടിപ്പോക്കിൽ പുളിച്ച മാവുകൊണ്ടുള്ള അപ്പം ഉണ്ടാക്കുവാൻ അവർക്കു സാവകാശമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വെറും മാവുകൊണ്ടുള്ള അപ്പമായിരുന്നു അവരുടെ ആഹാരം. അന്നത്തെ യാത്രയെ അനുസ്മരിച്ചുള്ള ഈ പെരുന്നാളിൽ അതിനു വിരോധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു സംഗതമായിരിക്കയില്ലല്ലോ. ഈജിപ്തിലെ അവരുടെ നിവാസം എത്രയും ക്ലേശപൂർണ്ണവും ദുസ്സഹവുമായിരുന്നതിനെ അനുസ്മരിക്കാനായിട്ടത്രെ കൈപ്പുചീരയും ചേർക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുവാനുണ്ടായ കാരണം. ഇതിനു പുറമേ, ഈജിപ്തിൽ അവർ പൂർവ്വകാലത്തു മണ്ണുചുമന്നുവന്നതിനെ അനുസ്മരിക്കുവാനായി കാരക്ക (ഈത്തപ്പഴം ഉണക്കിയതു), ഉണങ്ങിയ മുന്തിരിപ്പഴം ആദിയായവ ചേർത്തു 'കറോസെത്തു്' എന്ന പേരിൽ മണ്ണിന്റെ നിറത്തിൽ ചുവന്ന ഒരുതരം കുഴമ്പും അവർ പില്ക്കാലത്തു് ഉപയോഗിച്ചുവന്നു.

ചുട്ടെടുത്ത ആടിന്റെ മാംസമല്ലാതെ എല്ലുകളൊന്നും ഒടിച്ചു തിന്നുവാൻ പാടില്ലെന്നു വിരോധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും (പുറപ്പാടു്: 12, 46) അതു ചെറിയ ചെറിയ എല്ലുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെന്നാണു് യഹൂദന്മാരുടെ പക്ഷം. ഈജിപ്തിൽനിന്നു ഓടിപ്പോരുമ്പോൾ വലിയ എല്ലുകൾ തകർത്തുകളയാൻ സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമേ ഈ നിരോധനത്തിനു അർത്ഥമുള്ളുവെന്നാണു് അവരുടെ സമാധാനവും.

പെസഹാ ഭക്ഷണവിഷയത്തിൽ പിന്നെയുള്ള നിബന്ധന, ആ ആടിന്റെ ശേഷിപ്പൊന്നും പിറേറദിവസത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചു വെക്കാൻ പാടില്ലെന്നും, ബാക്കിയുണ്ടെങ്കിൽ അതു തീയിൽ

ദഹിപ്പിച്ചുകളയണമെന്നുമുള്ളതത്രെ. (പുറ: 12–10) ഈ നിയമം സാമാന്യബലികളെ സംബന്ധിച്ചും ബാധകമായിരുന്നതാണ്. ദൈവത്തിന്നായി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടതിനോട് പ്രത്യേക ബഹുമാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണല്ലൊ.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതെല്ലാമാണ് കനാൻ ദേശത്തു വന്നുചേരുന്നതിനു മുമ്പു യഹൂദന്മാർ ആചരിച്ചുവന്ന പെസഹാ ഭക്ഷണത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം. എന്നാൽ കനാൻ ദേശത്തു വന്നതിനു ശേഷമാവട്ടെ, ഇടത്തുകൈ മടക്കി ചാരിയിരുന്നുകൊണ്ടല്ലാതെ, നിന്നുകൊണ്ടു പെസഹാ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന പഴയ ഏർപ്പാടു അവർ തുടരുകയുണ്ടായില്ല. ഈജിപ്തിലെ ക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നു വിമോചനം പ്രാപിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യവും സമാധാനവും ലഭിച്ച സ്ഥിതിക്കു സുഖമായി ചാരിയിരുന്നു ഭക്ഷിക്കുകയാണല്ലൊ വേണ്ടതെന്നാണ് ഈ കാര്യത്തിൽ യഹൂദന്മാർക്കുള്ള അഭിപ്രായവും ന്യായവും.

മിശിഹായുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന പെസഹാ ഭക്ഷണരീതിയെപ്പററിയാണ് ഇനി നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതു്.

എല്ലാവരും ഒരു മേശയ്ക്കു ചുററും ആസനസ്ഥരാകുന്നു. അനന്തരം ഗൃഹനായകനോ, ഒന്നിലധികം വീട്ടുകാർ ചേർന്നുള്ളതാണെങ്കിൽ അവരാൽ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന അദ്ധ്യക്ഷനോ ഒരു കോപ്പയിൽ സ്വല്പം വീഞ്ഞൊഴിച്ചു അതോടുകൂടി വെള്ളവും ചേർത്തു കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനാനന്തരം പാനം ചെയ്യുന്നു. "കർത്താവേ, മുന്തിരിപ്പഴങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച അങ്ങുന്നു അനുഗൃഹീതനാകുന്നു....... ഇസ്രായേലിനെയും കാലങ്ങളെയും വിശുദ്ധീകരിച്ചവനായ അങ്ങുന്നു അനുഗൃഹീതൻ തന്നെ" ഇതാണ് ആ കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനത്തിന്റെ സംക്ഷേപം. പെസഹാ ഭക്ഷണവേളയിൽ ഇങ്ങിനെ നാലു പ്രാവശ്യം അവർ ആ പാനീയം കുടിക്കാറുണ്ടു്.

അതുകഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരും കൈകഴുകുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും മുഴുവനോടെ ചുട്ടെടുത്ത കുഞ്ഞാടിനെ ഒരു പാത്രത്തിലും, കൈപ്പുചീര, പുളിപ്പില്ലാത്ത രണ്ടു അപ്പം, കാരോസെത്തുകഴമ്പ്— എന്നിവ വെവ്വേറെ പാത്രങ്ങളിലുമായി മേശമേൽ വന്നുകഴിയുന്നതായിരിക്കും.

ഗൃഹനായകനോ അല്ലെങ്കിൽ അദ്ധ്യക്ഷനോ സ്വല്പം കൈ
പ്പുചീരയെടുത്തു ഉപ്പിയിൽ ഫലങ്ങളെ സ്മരിച്ച് ദൈവത്തിനു
സ്തോത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടു ഭക്ഷിക്കുമ്പോൾ മററുള്ളവരെല്ലാവരും അ
യാളെ അനുകരിച്ചു ചീര തിന്നുന്നു. ഉടനെ സദ്യ പാത്രങ്ങളും
മേശമേൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്യുകയായി. ചെറിയ കുട്ടികൾക്കു തിരു
വിരുന്നിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെയും ഉദ്ദേശത്തെയും മററും പററി ഗ്ര
ഹിപ്പിക്കേണ്ടതായ സന്ദർഭം അപ്പോഴത്രെ. (പുറ: 12-25, 26)
അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്തൊക്കെയാണ് അവരെ അപ്പോൾ പറഞ്ഞു ഗ്ര
ഹിപ്പിക്കുക എന്നു ആവർത്തനപുസ്തകത്തിൽ (26-5-11) ഭംഗിയാ
യി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ മാതൃകയെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടു
നമ്മുടെ രക്ഷകൻ സ്വശിഷ്യന്മാരോടു കല്പിച്ചരുളിച്ചെയ്തതു് എ
ന്തെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നു യോഹന്നാൻ സവിസ്തരം രേഖപ്പെടു
ത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അനന്തരം മേശമേൽ അത്താഴം തിരിച്ചെടുത്തു വെക്കുന്നു.
ആസമയം കൈപ്പുചീരയുടെയും പെസഹാ കുഞ്ഞാടിന്റെയും
പ്രാധാന്യത്തെയും മാഹാത്മ്യത്തെയും പററി അദ്ധ്യക്ഷൻ വിശ
ദപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കും. അതു കഴിഞ്ഞു 113-ാമത്തെയും 114-ാ
മത്തെയും സങ്കീർത്തനങ്ങൾ വായിച്ച് ഒരു പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടി
ഭക്ഷണങ്ങളും വിളമ്പി കഴിക്കുന്നു.

വീണ്ടും കൈകഴുകി മററൊരു പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞ
തിന്റെ ശേഷം അദ്ധ്യക്ഷൻ ഒരു പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പമെടുത്തു
വാഴ്ത്തി അതിന്റെ പകുതി എല്ലാവർക്കുമായി ഭാഗിച്ചു കൊടുക്കു
കയും, പകുതി വൃത്തിയുള്ള ഒരു തൂവാലയിൽ പൊതിഞ്ഞു വെക്കു
കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു പെസഹാ ഭക്ഷണത്തിന്റെ പര്യവസാന
ത്തിൽ എല്ലാവർക്കുമായി വീണ്ടും പകുത്തുകൊടുക്കുവാനായി സൂക്ഷി
ക്കുന്നതാണ്. അപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ രക്ഷകൻ കേവലം നി
ഴൽ മാത്രമായ പെസഹായുടെ കാതലായ വി. കർബാനയെ
പ്രതിഷ്ഠിക്കവെ, കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ച് അപ്പം
മുറിച്ചു ശിഷ്യന്മാർക്കു കൊടുത്തുകൊണ്ടു "വാങ്ങി ഭക്ഷിക്കുവിൻ; ഇ
തു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നല്കപ്പെടുന്ന എന്റെ ശരീരമത്രെ. എ
ന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഇതു ചെയ്യുവിൻ" എന്നു അരുളിച്ചെയ്തു.

അനന്തരം അപ്പമെടുത്തു എല്ലാവരും കൈപ്പുചീരയോടുകൂടിയും മുൻപറഞ്ഞ ചുവന്ന കുഴമ്പിൽ മുക്കിയും ഭക്ഷിക്കുന്നു.

പിന്നീടു പെസഹാക്കുഞ്ഞാടിന്റെ മാംസം ഭക്ഷിച്ചു ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചൊല്ലി വീണ്ടും കൈകഴുകുന്നു.

അതിന്റെ ശേഷം മൂന്നാമത്തും പാനപാത്രത്തിൽ വീഞ്ഞൊഴിച്ചു സ്തോത്രം ചെയ്തു സേവിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലായിരുന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ പാനപാത്രമെടുത്തു, “വാങ്ങി നിങ്ങളെല്ലാവരും ഇതിൽനിന്നു കുടിപ്പിൻ. ഇതു പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായി പലർക്കുവേണ്ടി ചിന്തപ്പെടുന്ന പുതിയ നിയമത്തിലെ എന്റെ രക്തമാകുന്നു” എന്നു അരുളിച്ചെയ്യുകയുണ്ടായതു്.

അനന്തരമായി നാലാമത്തെ പ്രാവശ്യവും വീഞ്ഞു കുടിക്കുന്നു. തദനന്തരം 115, 116, 117, 118 എന്നീ സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നെടുത്ത സ്തോത്രഗീതങ്ങൾ പാടി പ്രാർത്ഥിച്ചു പിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇനി നമുക്കു യെഹൂദന്മാരുടെ പെസഹാക്കുഞ്ഞാടും നമ്മുടെ പെസഹാക്കുഞ്ഞാടായ യേശുമിശിഹായും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യത്തെയും സംബന്ധത്തെയും പററി വേദപുസ്തകം എന്തു പറയുന്നുവെന്നു പരിശോധിക്കാം.

പെസഹായ്ക്കു കൊല്ലപ്പെടേണ്ടുന്ന കുഞ്ഞാടു് യാതൊരു ഊനവുമില്ലാത്തതായിരിക്കേണ്ടതാണു്. (പുറ: 12–5) അതുപോലെ ലോകത്തിന്റെ പാപത്തെ വഹിക്കുന്ന ദൈവകുഞ്ഞാടായിരുന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ എന്നു യോഹന്നാനും (1–29–31) ആ കുഞ്ഞാടു് നിർദ്ദോഷവും നിഷ്കളങ്കവുമായതായിരുന്നുവെന്നു പത്രോസും (1 പത്രോസ്: 1–19) സാക്ഷിക്കുന്നു. പെസഹാക്കുഞ്ഞാടു് ആട്ടിൻകൂട്ടത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ മിശിഹായോ വചനം മാംസമായി നമ്മിൽ വസിച്ചവനും (യോഹ: 1–14) സകലത്തിലും തന്റെ സഹോദരന്മാരോടു സദൃശനായിത്തീർന്നവനുമായിരുന്നു. (എബ്രായ 2–17) പെസഹാബലി മററു ബലികളെപ്പോലെ ഓരോരുത്തർ പ്രത്യേകം കഴിക്കപ്പെ

ടുന്നതായിരുന്നില്ല. പലരുംകൂടി ചേൎന്ന് അതു് അൎപ്പിച്ചുവന്നു. (പുറ: 12-6) അതുപോലെ പ്രധാന പുരോഹിതന്മാരും ഭരണാധികാരികളും ജനങ്ങളും മിശിഹായുടെ മരണത്തിൽ പങ്കാളികളായിരുന്നു. (ലൂക്കോസ്: 23-13) ആദിമകാലത്തു പെസഹാ ആചരിച്ചുവന്നപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കുഞ്ഞാടിന്റെ രക്തം വാതിലിന്റെ കട്ടിളക്കാലുകളിന്മേലും കുറുമ്പടിമേലും തളിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. (പുറ: 12-7) പിൽക്കാലത്തു അതു പുരോഹിതൻ ബലിപീഠത്തിന്റെ കീഴ്ഭാഗത്തായി തളിച്ചുവന്നു. (2 ദിനവൃത്താന്തം: 30-16) അപ്രകാരം മിശിഹായുടെ രക്തം തളിക്കപ്പെടുകയാൽ നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷി ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. (ഹെബ്രായ: 9-14) പെസഹാഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ യാത്രക്കാരെപ്പോലെ അരകെട്ടുകയും, കാലിന്മേൽ ചെരിപ്പിടുകയും, കയ്യിൽ വടി പിടിക്കുകയും വേണ്ടതായിരുന്നു. മിശിഹാ ആൎക്കുവേണ്ടി ബലിയായി അൎപ്പിക്കപ്പെട്ടുവോ അവർ പരദേശികളും യാത്രക്കാരുമാകുന്നു എന്നു പത്രോസും (1 പത്രോ: 2-11) അവർ അരയ്ക്കു സത്യം കെട്ടിയും, നീതി എന്ന കവചം ധരിച്ചും, സമാധാനസുവിശേഷത്തിനായുള്ള ഒരുക്കം കാലിനു ചെരിപ്പാക്കിയും, എല്ലാറ്റിനും മീതെ...വിശ്വാസം എന്ന പരിച എടുത്തും കൊണ്ടു വേണം നിൽക്കുവാനെന്നു പൗലോസും (എപ്പേസി: 6-15) എഴുതിയിരിക്കുന്നു. പെസഹാക്കുഞ്ഞാടിന്റെ എല്ലുകൾ ഒടിക്കാതെ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നവിധം നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാലുകൾ പടയാളികൾ ഒടിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

നീതിന്യായസ്ഥാപനങ്ങൾ.

നഗരവാതിൽ എന്നു പറഞ്ഞാൽ യഹൂദന്മാരുടെ ആദിമ കാലത്തെ കച്ചേരിസ്ഥലമെന്നാണർത്ഥം. അവിടെവെച്ചു് അവർ നീതിന്യായപരിപാലനം നിർവ്വഹിച്ചുപോന്നു. അബ്രഹാം തന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ ശവസംസ്കാരത്തിന്നായി സ്വല്പസ്ഥലം നല്കണമെന്നു ഹെബ്രോൻ നഗരവാതില്ക്കൽ കൂടപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു എഫ്രോനോടാവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായതു്. (1) ഹാമോറിനോടും അയാളുടെ മകൻ ശെഖേമിനോടും, യാക്കോബിനും അവന്റെ മക്കൾക്കുമുണ്ടായിരുന്ന വിരോധവും പിണക്കവും അന്യോന്യം പറഞ്ഞുതീർത്തവസാനിപ്പിച്ചതു നഗരവാതില്ക്കൽ വെച്ചായിരുന്നു. (2) രൂഥിനെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതെന്നാണു് തന്റെ ആഗ്രഹം എന്നു ബോവാസ് ബേത്ലഹേം നഗരവാതില്ക്കൽവെച്ചു പ്രസിദ്ധമാക്കി. (3) നഗരവാതില്ക്കൽവെച്ചു ഇങ്ങനെ ഓരോരോ കാൎയ്യങ്ങൾ കേട്ടു തീരുമാനിച്ചുവന്നവരെ മൂപ്പന്മാർ എന്നു പറഞ്ഞുവന്നു. (4) ഇസ്രായേൽക്കാർ കൃഷീവലന്മാരായിരുന്നതിനാൽ അതികാലത്തു വയലിലേക്കു പോയാൽ രാത്രിയായേ അവർ തിരിച്ചുവന്നിരുന്നുള്ളു. അപ്പോഴായിരുന്നു നഗരവാതില്ക്കൽ വെച്ചുള്ള അവരുടെ സമ്മേളനം. കാൎയ്യങ്ങൾ സശ്രദ്ധം കേട്ടു് ഇരുവശത്തേയും വാദങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു് പക്ഷപാതരഹിതം തീർപ്പുകല്പിക്കുന്നവരായിരുന്നു മൂപ്പന്മാർ. മനുഷ്യരെയുള്ള പേടി നിമിത്തം സത്യസന്ധതയോടുകൂടിത്തന്നെയായിരുന്നു അവരുടെ കൃത്യനിർവ്വഹണവും. ബാബേൽ അടിമത്തത്തിന്നശേഷവും ഈ സമ്പ്രദായം നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണാനുണ്ടു്. (5) അറബികളുടെ ആധിപത്യകാലത്തു സ്പെയിനിൽ നീതിന്യായപാലനം ചെയ്തുവന്നതു് ഇതരത്തിലായിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്.

---

(1) ഉല്പത്തി 23; 10—18. 2) ഉല്പത്തി 34; 24. (3) രൂഥ് 4, 1—10. (4) ആവൎത്തനം 22; 15. (5) സഖറിയാ 8; 16.

അവിടെ ആലെപ്പൊ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള യൂദന്മാരുടെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മാനിയമായ പ്രവേശനകവാടത്തിന്ന് ഇന്നും ന്യായവിധിവാതിൽ എന്ന പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

പഴയനിയമം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഓരോരൊ നഗരവാതില്ക്കൽ വെച്ചായിരുന്നു ആദികാലത്തു നീതിന്യായപരിപാലനം നടത്തിവന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു നിരവധി തെളിവുകൾ കാണാം. ഒരുത്തന്റെ മക്കൾക്കു ന്യായവാദം ചെയ്വാൻ കഴിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവരെ കുറ്റംവിധിച്ചു നഗരവാതില്ക്കൽവെച്ചു ചതയ്ക്കും എന്നു യോബിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സങ്കീർത്തനത്തിൽ, ദൈവാനുഗ്രഹം മൂലം സന്താനസമ്പന്നനായിരിക്കുന്നവൻ നഗരവാതില്ക്കൽ അവരുടെ മക്കൾ ന്യായവാദം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ലജ്ജിക്കേണ്ടതായി വരികയില്ലെന്നു് ദാവീദ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. (1) ഇനി സദൃശവാക്യങ്ങൾ, വിലാപങ്ങൾ, ആമോസ് ആദിയായ പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കിയാലും നഗരവാതില്ക്കളെപ്പറ്റിയും അവിടത്തെ ന്യായാധിപന്മാരായ മൂപ്പന്മാരെപ്പറ്റിയുമുള്ള സൂചനകൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. യേശുമിശിഹാ ഒരിക്കൽ തിരുസഭയെപ്പറ്റി, "നരകവാതിലുകൾ അതിനെ ജയിക്കയില്ല" എന്നു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു പഴയ നഗരവാതിലുകളെ അനുസ്മരിച്ചിട്ടായിരുന്നു എന്നു ഇതിൽനിന്നു വിശദപ്പെടുന്നതാണു്. നരകവാതിലാകുന്ന ആസ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് പ്രബലന്മാരും സമർത്ഥന്മാരുമായ പിശാചുകൾ എന്തെല്ലാം ആലോചനകളും തീരുമാനങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നാലും, അവയൊന്നും തിരുസഭയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ബാധകമായിരിക്കയില്ലെന്നാണു് അവിടുന്നു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇസ്രായേല്യർ കനാൻ ദേശത്തു കുടിപാർപ്പുറപ്പിച്ചപ്പോൾ എല്ലാ നഗരങ്ങളിലും ന്യായാധിപന്മാരേയും അവരെ സഹായിപ്പാനായി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരേയും നിയമിക്കണമെന്നു മോശ പ്രത്യേകം ആജ്ഞാപിച്ചു. (2) അപ്രകാരം നീതിന്യായപരിപാലനം

---

(1) യോബ് 5; 4, 7. (2) സങ്കീർത്തനം 117; 5.

ഓരോ നഗരവാതില്ക്കലും നിവ്വഹിച്ചും വന്നു. ആകെ ഏഴു ന്യായാധിപന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അവർ നിഷ്പക്ഷപാതികളും സത്യസന്ധന്മാരുമായിരുന്നുവെന്നും, ഓരോ ന്യായാധിപനും ലേവ്യഗോത്രത്തിൽ പെട്ടവരായി ഈരണ്ടു പേർ അനുദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ചരിത്രകാരനായ ജോസഫ്സ് രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നുണ്ടു്.

പുരോഹിതന്മാരും ലേവ്യരും നിയമസംഹിതയിൽ തികഞ്ഞ പാണ്ഡിത്യം നേടിയവരായിരുന്നു. ഇവരിൽനിന്നായിരുന്നു ന്യായാധിപന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വന്നിരുന്നതും. മറ്റുള്ളവരും സത്യസന്ധന്മാരുമായ വൃദ്ധന്മാരെ അവർ സഹായികളുമാക്കി നിയമിച്ചു. ഇവർ മൂപ്പന്മാർ എന്നായിരുന്നു പേർ. പുതിയ നിയമത്തിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ചു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണാനുണ്ടു്. മൂപ്പന്മാർ പിന്നീടു് അധികാരികൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. (1) ഇവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള മോശയുടെ ധർമ്മശാസനം നോക്കിയാൽ ന്യായാധിപന്മാർ ഒരിക്കലും കൈക്കൂലി വാങ്ങാത്തവരും, മുഖപക്ഷം നോക്കാത്തവരും ആയിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനുപുറമെ, അവർ ദൈവത്തിന്റെ ആസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നവരാണെന്നുള്ള ബോധം അവർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. (2) എന്നാൽ ആമോസാവട്ടെ, തന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ന്യായാധിപന്മാർ കൈക്കൂലി വാങ്ങിച്ചിരുന്നതിനെപ്പറ്റിയും, നിസ്സാരമായ ഒരു ജോഡി ചെരുപ്പിനും ഒരു തുണിക്കഷണത്തിനുംവേണ്ടി പാവപ്പെട്ടവരെ ദ്രോഹിച്ചിരുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ശകാരിച്ചിരുന്നു. (3) ഇസ്രായേല്യർ കനാൻ ദേശത്തു പാർപ്പു തുടങ്ങിയ പ്രാരംഭകാലത്തു് ന്യായാധിപന്മാർ വെളുത്ത കഴുതപ്പുറത്തായിരുന്നു യാത്രചെയ്തിരുന്നതത്രെ. (4)

---

(1) ആവൎത്തനം: 16: 18. (2) ലൂക്കോസ്: 12: 58.
(3) ആമോസ്: 8: 6. (4) ന്യായ: 5: 10.

ഇപ്പുറത്തെ നഗരവാതില്ക്കലുള്ളതും കീഴ്ക്കോടതികളായി മാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ മതിയായിരിക്കും. പ്രധാനകാൎയ്യങ്ങൾ കേട്ടു തീരുമാനിക്കാൻ ഒരു മേൽക്കോടതിതന്നെ ആവശ്യമായിത്തീൎന്നു ഊഹിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമൊന്നും ഇല്ലാതിരിക്കയില്ല. വലിയ വലിയ കേസ്സുകൾ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു രാജാവിന്റെ പുത്രന്മാർ ആദ്യകാലം നടത്തിയിരുന്ന കോടതികളിൽതന്നെ ആയിരുന്നിരിക്കണം. അതിനോടു സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു സൂചന 122-ാംസങ്കീൎത്തനത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും യഹോശാഫാത്തുരാജാവിന്റെ ഭരണകാലത്തിനു മുമ്പു് അങ്ങിനെയൊരു മേല്ക്കോടതി യരുശലേമിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തെളിയുന്നില്ല. വൈദികപ്രമുഖന്മാരും ഗോത്രത്തലവന്മാരും അടങ്ങിയതായിരുന്നു പ്രസ്തുത മേല്ക്കോടതി. അതിനു രണ്ടു പ്രസിഡെണ്ടുമാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ ഒരാൾ പ്രധാന പുരോഹിതനും, മറേറ ആൾ രാജാവും ആയിരുന്നു. ബാബിലോൺ അടിമത്തത്തിനുശേഷം അവർ അവരുടെ ഈ നീതിന്യായവകുപ്പു തെല്ലൊന്നു പരിഷ്കരിക്കയുണ്ടായി. കീഴ്ക്കോടതി ജഡ്ജിമാരെയും മേൽക്കോടതി ജഡ്ജിമാരെയും ന്യായാധിപന്മാരെന്നായി അവർ തിരിച്ചു.* അതിനുപുറമെ ഗൌരവതരങ്ങളായ കേസ്സുകൾ നേരിൽ രാജാവിന്റെയോ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രധാനപുരോഹിതന്റെയോ സന്നിധിയിൽ വെച്ചു സമൎപ്പിക്കാനും വ്യവസ്ഥചെയ്തു. ഇതിന്റെ ശേഷം മക്കാബിമാരുടെ കാലത്തു അവർ ഒരു നിയമസഭതന്നെയുണ്ടാക്കി.

എഴുപതിരണ്ടു അംഗങ്ങൾ ചേൎന്നതായിരുന്നു ഈ നിയമസഭ. പുതിയ നിയമത്തിൽ പലേടത്തും സൻഹെദ്രിൻ സംഘം എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു ഈ നിയമസഭയെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെയാണു്. അതതുകാലത്തെ പ്രധാനപുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു അതിന്റെ പ്രസിഡെണ്ടുമാർ. സഹായികളായി വേറെ രണ്ടു പ്രസിഡെണ്ടുമാരുണ്ടായിരുന്നു ആ സംഘത്തിനു്. പ്രസിഡെണ്ടിന്റെ

* എസ്രാ 7; 25.

വലത്തുവശം ഉപവിഷ്ടനായിരുന്ന ഉപാദ്ധ്യക്ഷന്റെ സമാനാധ്യക്ഷൻ എന്നായിരുന്നു സ്ഥാനപ്പേര്. ഇടത്തുവശം ഇരുന്നിരുന്ന ആളെ ഉപദേഷ്ടാവെന്നും വിളിച്ചുവന്നു. സഭയിലെ അംഗങ്ങൾ പുരോഹിതന്മാരിൽനിന്നും, ഗോത്രത്തലവന്മാരിൽനിന്നും, സാളുകുരിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുമായിരുന്നു.

സന്നദ്രിൻ സംഘം എല്ലാ ദിവസവും പ്രഭാതത്തിലായിരുന്നു കൂടിവന്നത്. അതു എവിടെ വെച്ചായിരുന്നുവെന്ന കാര്യത്തിൽ തെല്ലും ഭിന്നാഭിപ്രായം ഇല്ലെന്നില്ല. യഹൂദന്മാരുടെ നാളാഗമത്തിൽ അതു ദൈവാലയത്തിലായിരുന്നു കൂടിവന്നതെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചരിത്രജ്ഞനായ ജോസഫസ്സാകട്ടെ, ദൈവാലയപരിസരത്തിൽ അതിന്നായി ഒരു പ്രത്യേകകെട്ടിടമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അടിയന്തരാവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ പ്രധാനപുരോഹിതന്റെ അരമനയിൽവെച്ചും കൂടാറുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പറയുന്നു. യേശുമിശിഹായെ പ്രധാനപുരോഹിതന്റെ അരമനയിൽ വിസ്തരിക്കുകയുണ്ടായി എന്നു വായിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള നമുക്കു ഇക്കാര്യത്തിൽ ജോസഫസ്സിന്റെ പ്രസ്താവനയെ വിശ്വസിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

സന്നദ്രിൻസംഘം എന്ന പേരിലുള്ള നിയമസഭകൂടാതെ വേറെയും ചില ചില്ലറ നിയമസഭകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. 120 ജനങ്ങളുള്ള ഏതൊരു നഗരത്തിലും അവർക്കു ഓരോ നിയമസഭയുണ്ടായിരുന്നു. 23 പേർ അംഗങ്ങളുള്ള ആ സഭകൾക്കു മൂന്നു പേരായിരുന്നു ജഡ്ജിമാർ. അരിമത്യക്കാരനായ യൌസേപ്പ് സന്നദ്രിൻ സംഘത്തിലെ അംഗമല്ല, ഇപ്രകാരത്തെ ചെറിയ നിയമസഭയിലൊന്നിന്റെ അംഗമായിരുന്നുവെന്നു ചിലർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു വിശേഷാൽ തെളിവുകളൊന്നും കാണുന്നില്ലെന്നാവണം പറയുവാൻ.

സന്നദ്രിൻ സംഘത്തിലെ എല്ലാ നടപടികളും റിക്കാർട്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. സാന്ഹെദ്രിനിനു ഇതിലേക്കായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഗുമസ്തന്മാരായിരുന്നു അതിൻെറ ചുമതലക്കാർ. റിക്കാർട്ടുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനായി പ്രത്യേകം മുറികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ഗുമസ്തന്മാരുടെ ആനുകൂല്യത്താൽ ലഭിച്ച വിവരങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കണം വിശുദ്ധ സ്തേഫാനോസിനെ യഹൂദന്മാർ കല്ലെറിഞ്ഞു കൊന്നതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പൂർണ്ണവിവരം അപ്പോസ്തോലന്മാരുടെ നടവടിപ്പുസ്തകത്തിൻെറ കർത്താവായ വി. ലൂക്കോസിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ന്യായമായി നമുക്ക് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

യറമിയാ ദീർഘദർശിയുടെ പുസ്തകം നോക്കുന്നതായാൽ സന്നദ്രിൻ സംഘത്തിലെ വിചാരണയും വിധിയും ദിനംതോറും പ്രഭാതത്തിലായിരുന്നു നടന്നുവന്നതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. (യറമിയ: 21-12) യഹൂദന്മാരുടെ നാളാഗമത്തിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ചില വ്യവസ്ഥകളും കാണാം. ഗൌരവമേറിയ യാതൊരു കേസും രാത്രിയിൽ വിചാരണചെയ്യാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതുപോലെതന്നെ വിസ്താരവും വിധിയും ശിക്ഷയും ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു അവസാനിപ്പിക്കാനും വയ്യാത്തതാണ്. എങ്ങനെയായാലും വിധിദിവസം ഒരിക്കലും ശിക്ഷ നടത്തിക്കൂടാത്തതാണെന്നു പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ യേശുമിശിഹായെ അപേക്ഷിച്ചേടത്തോളം അവർ ഈ നിയമങ്ങളും മാമൂലുകളും എത്രമാത്രം കൂസൽകൂടാതെയാണ് അതിലംഘിച്ചതെന്നു ഇവിടെ വിശേഷ്യാ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

യഹൂദന്മാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം കേസുകൾ വാദിക്കുവാനായി അവർ വക്കീൽമാരെ നിയമിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ പഴയ നിയമത്തിൽ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു എന്തെങ്കിലും സൂചനകൾ കാണാതിരിക്കാൻ പാടില്ലല്ലോ. വാദിയാവട്ടെ പ്രതിയാവട്ടെ അവരവരുടെ കാര്യം അവരവർതന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവന്നു. അതിനു തക്കതായ

തെളിവു് 1. രാജാക്കന്മാർ 3-ാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ പിൽക്കാലത്തു അവർ കേസ്സുകൾ വാദിക്കാനായി വക്കീൽമാരെ ഏല്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ സമ്പ്രദായം റോമാക്കാരുടെ ആധിപത്യത്തിനുശേഷമാകയാൽ അവരെ യഹൂദന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ അനുകരിച്ചതായി വേണം നമുക്കു വിശ്വസിക്കുവാൻ. ഏതായാലും റോമാക്കാരുടെ വാഴ്ച്ചക്കാലത്തു അവർ വക്കീൽമാരെയാശ്രയിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയംതന്നെ. 1 യോഹന്നാൻ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ, "നീതിമാനായ യേശുമിശിഹാ എന്ന മദ്ധ്യസ്ഥൻ (വക്കീൽ, കാര്യസ്ഥൻ) നമുക്കു പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ ഉണ്ടു്." എന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് വക്കീൽമാരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റിയും യഹൂദന്മാർ അക്കാലത്തു നല്ലപോലെ അറിയാമായിരുന്നുവെന്നു വിശദപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.

അന്യായക്കാരൻ ജഡ്ജിമാരുടെ അടുക്കൽചെന്നു സങ്കടം ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഉടനെ അവർ പ്രതിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരാനായി അന്യായക്കാരനോന്നിച്ചു ശിപായിയെ അയക്കും. ആ സമയം അന്യായക്കാരനുമായി പ്രതി യോജിപ്പെടാതിരുന്നാലുള്ള ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പറ്റി യേശുമിശിഹാ ഇങ്ങനെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു സ്മരണീയമത്രെ. "നിന്റെ പ്രതിയോടുകൂടി വഴിയിൽവെച്ചുതന്നെ വേഗത്തിൽ അവനോടു യോജിപ്പെട്ടുകൊൾക. അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിയോഗി നിന്നെ ന്യായാധിപനും ന്യായാധിപൻ ചേവകനും ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടു നീ തടവിൽ കിടക്കേണ്ടിവരും." (മത്തായി 5-25) പൂർവ്വകാലത്തു കേസ്സുവിചാരണയിൽ ജഡ്ജിമാർ മാത്രമേ ഭാഗഭാക്കായിരുന്നുള്ളു. പിന്നീടു് അവരുടെ ഇടത്തും വലത്തുമായി നമ്മുടെ ബഞ്ചുക്ലാർക്കമാരുടെ സ്ഥാനത്തിൽ ഓരോരുത്തർ നില്ക്കുക പതിവായിരുന്നു. ജഡ്ജിമാർ വിധി പ്രസ്താവിച്ചാൽ അതു രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടുന്ന ഭാരം ഇവർക്കുള്ളതാണു്. ശിക്ഷ കല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിധിയാണെങ്കിൽ അതു എഴുതേണ്ടതു് ഇടത്തുഭാഗത്തുനില്ക്കുന്ന ആളായിരിക്കണം. അന്യായം തള്ളിക്കൊണ്ടുള്ള വിധിയാണെങ്കിലോ അതു എഴുതേണ്ടതു വലത്തുഭാഗത്തുള്ളവനും. ഈയൊരു നടപടിയെ ആസ്പദമാക്കിയത്രെ യേശുമിശിഹാ അവസാന ന്യായവിധിയെപ്പറ്റി "രാജാവു ചെമ്മരിയാടുകളെ തന്റെ വല

ത്തും കോലാടുകളെ ഇടത്തും നിറുത്തും. വലത്തുള്ളവരോടായി രാജാവു അരുളിച്ചെയ്യും: "എന്റെ പിതാവിനാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരേ, വരുവിൻ.......നിങ്ങൾക്കായി ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രാജ്യം അവകാശമാക്കിക്കൊൾവിൻ.......പിന്നെ ഇടത്തുള്ളവരോടു" ശപിക്കപ്പെട്ടവരേ,...........നിത്യാഗ്നിയിലേക്കു പോകുവിൻ......." എന്നു അരുളിച്ചെയ്യുമെന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു". ഗുമസ്തൻ വിധിയെഴുതിക്കൊടുത്താൽ അതിൽ ജഡ്ജി ഒപ്പുവെക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിനെ സൂചിപ്പിച്ചത്രെ, "നീതികെട്ട ചട്ടം നിയമിക്കുന്നവർക്കും അന്യായം എഴുതിവെക്കുന്ന എഴുത്തുകാർക്കും അയ്യോ കഷ്ടം!" എന്നു ഏശായാ ദീർഘദർശി ഉൽഘോഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു". വിചാരണവേളയിൽ പ്രതികൾക്കു ഇരിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. സാക്ഷിവിസ്താരസമയങ്ങളിലാണെങ്കിൽ പ്രത്യേകിച്ചും. "യേശു നാടുവാഴിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു". (മത്തായി: 27-11).

ക്രിമിനൽ കേസ്സുകളിൽ, "അന്യായപ്രകാരം കുററം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഏററു പറയേണ്ടതാകുന്നു" എന്നു ജഡ്ജി പ്രതിയെ ഗുണദോഷിക്കേണ്ടതാണു". പ്രതി കുററം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കോടതിക്കു ബോധ്യം വന്നാൽ "ഇനി തനിക്കു എന്താണു സമാധാനം?" എന്നു ജഡ്ജി പ്രതിയോടായി ചോദിക്കുകയും പതിവുള്ളതാണു". അതിനാലാണു യേശുമിശിഹായെ കുററം വിധിച്ചതിനെപ്പററി "അവൻ എന്താണു ചെയ്തതെന്നു മുമ്പെ അവനിൽനിന്നു അറിയാതിട്ടല്ലാതെ നമ്മുടെ നിയമം അവനെ വിധിക്കുന്നുണ്ടോ?" എന്നു നിക്കോദിമോസു ആക്ഷേപിക്കാനിടയായ കാരണമെന്നു സുവ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. വിചാരണസമയം പ്രതി ജഡ്ജിയെയോ അന്യായക്കാരനെയോ അവഹേളിക്കുന്ന വിധത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ശബ്ദിച്ചുപോയാൽ ഉടനെ അന്യായക്കാരൻ ചെകിട്ടത്തടിപ്പിക്കും അയാളെ വായപൊത്തി നിറുത്തുക. ആലോചനസഭയിൽവെച്ചു ന്യായാധിപസംഘം പൌലൂസു ശ്ലീഹായെ വിചാരണ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മഹാപുരോഹിതനായ അനന്യാസിന്റെ കല്പനപ്രകാരം അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെകിട്ടത്തടിച്ചുവെന്നു നാം വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (അപ്പോ: നട: 23—2.)

മരണശിക്ഷ നൽകത്തക്കവണ്ണം കേസ് അത്രമാത്രം ഗൌരവതരമാണെങ്കിൽ ഒരു സാക്ഷിയെ മാത്രം വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു അത്തരത്തിൽ ഒരു വിധിയെഴുതിത്തള്ളുവാൻ ജഡ്ജിക്കു അധികാരമുള്ളതല്ല. ആക്ഷേപിക്കാൻ വയ്യാത്ത രണ്ടുമൂന്നു പേരുടെ സാക്ഷിമൊഴികൾ അതിനു കൂടിയേ മതിയാകയുള്ളു. (സംഖ്യ: 35-30; ആവർത്തനം: 17-6, 7; 19-15.) സ്ത്രീകളെ സാക്ഷികളായി എടുക്കാമോ എന്നതിനെപ്പറ്റി മോശയുടെ പുസ്തകത്തിൽ ഒന്നുംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ജോസഫസ്സാവട്ടെ, അങ്ങിനെ പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെതന്നെ വേലക്കാരുടെ മൊഴികളും വിശ്വാസയോഗ്യമായി സ്വീകരിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. യജമാനന്മാരുടെയോ അല്ലെങ്കിൽ ധനവാന്മാരുടെയോ അപ്രിയം ഭയന്നു് അവർ അതുമിതും പറഞ്ഞേക്കുമെന്നായിരുന്നു അതിനു കാരണം.

വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു പകലല്ലാതെ രാത്രിയിൽ ഒരിക്കലും പാടുള്ളതല്ല. ഇതു് യേശുമിശിഹായുടെ വിസ്താരം സംബന്ധിച്ചു് ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു വായിച്ചാൽ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു് (22-66). ഒരാൾക്കു മരണശിക്ഷയാണു് നൽകുന്നതെങ്കിൽ "ഇവൻ മരണത്തിനു അർഹനാണു്" എന്നായിരിക്കും വിധിയുടെ സംക്ഷേപം. വേറെ ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക നടപടി ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരാൾക്കു മരണശിക്ഷയാണു് നൽകുന്നതെങ്കിൽ ജഡ്ജി അയാളുടെ കൈയ്യിൽ ഒരു കറുത്ത കല്ലു കൊടുക്കും. നിരപരാധിയായി ഒരാളെ വിടുകയാണെങ്കിൽ അയാളുടെ കൈയ്യിൽ ഒരു വെള്ളക്കല്ലും. ഈ സമ്പ്രദായത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടാണു് വെളിപാടു പുസ്തകത്തിൽ ആത്മീയസമരത്തിൽ വിജയം നേടുന്നവനു വെള്ളക്കല്ലു കൊടുക്കുമെന്നും, അതിന്മേൽ അവനല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതായ ഒരു പേരു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നും യേശുമിശിഹാ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു വിശദപ്പെടുന്നതു്. (വെളി: 2—17)

സാമാന്യമായ വിചാരണയും വിധിയും മേൽപ്രസ്താവിച്ച വിധത്തിലത്രെ. എന്നാൽ അപൂർവ്വം സന്ദർഭങ്ങളിൽ പൊതുജനങ്ങൾക്ക വല്ലാത്ത വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും ജനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആളാണ കുറ്റക്കാരനെങ്കിൽ ജനങ്ങൾ കൊട്ടാരവാതില്ക്കൽ കൂട്ടംകൂടി ബഹളമുണ്ടാക്കുകയും പൂഴിവാരി മേല്പോട്ടെറിയുകയും വസ്ത്രം വലിച്ചു കീറുകയും ചെയ്ത തങ്ങളുടെ ക്ഷമയില്ലായ്മയെയും കുറ്റക്കാരനോടുള്ള അതിരററ വെറുപ്പിനെയും പ്രദർശിപ്പിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. യറുശലേമിൽവെച്ച വി. പൌലൂസ ശ്ലീഹായുടെ കാര്യത്തിൽ സഹസ്രാധിപന്റെ മുമ്പിൽവെച്ച ഇങ്ങിനെ ജനങ്ങൾ ബഹളം കൂട്ടിയതായി നാം വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (അപ്പോ: പ്രവൃത്തി: 22-23).

മരണവിധി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടാലുടൻതന്നെ കുറ്റക്കാരനെ കൊലസ്ഥലത്തേക്ക കൊണ്ടുപോകുന്നതായിരിക്കും. അങ്ങിനെയാണല്ലോ നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാര്യത്തിൽ പീലാത്തോസിന്റെ വിധികേട്ട നിമിഷത്തിൽ അവർ ചെയ്യുകയുണ്ടായതും. എന്നാൽ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കുറ്റക്കാരനെ അറസ്റ്റ ചെയ്ത സ്വല്പസമയത്തിനകം വിസ്തരിച്ച വിധി പ്രസ്താവിക്കയും ആ വിധി ആരാച്ചാർ ഒരൊററ വാൾവീശൽകൊണ്ട തലയും ഉടലും വേറെയാക്കി നടത്തുകയും ചെയ്യുക പതിവുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ ശിരച്ഛേദം നടന്നതു ഇങ്ങിനെയായിരുന്നുവല്ലോ.

കുററക്കാരനു മരണശിക്ഷ നൽകുന്നതു ഏതുതരത്തിലായിരുന്നാലും അയാൾക്ക ബുദ്ധിമാന്ദ്യം വരത്തക്കവിധത്തിൽ കുന്തുരുക്കം പൊടിച്ച കലക്കി അയാളെക്കൊണ്ട കുടിപ്പിക്കമാറുണ്ട. ഈ നടപടി ശലമോൻ രാജാവിന്റെ കാലത്തുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി സുഭാഷിതവാക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (സുഭാ: 31-6.) പില്ക്കാലത്തു കുന്തുരുക്കത്തിനു പകരം മീറയായിരുന്നു. കുരിശിന്മേൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നപ്പോൾ അവർ നമ്മുടെ രക്ഷകനു വീഞ്ഞിൽ മീറ ചേർത്തിട്ടായിരുന്നുവല്ലോ കൊടുക്കുകയുണ്ടായതു.

ശിക്ഷാക്രമം.

കുററങ്ങളുടെ തരഭേദമനുസരിച്ചു് ഇന്നിന്ന കുററങ്ങൾക്കു് ഇന്നിന്ന ശിക്ഷ എന്നു് താല്ക്കം ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രമാണവും പതിവും. എന്നാൽ പൂർവ്വകാലത്തു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കുററത്തിന്നു മക്കൾക്കും, മക്കളുടെ കുററത്തിന്നു മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കും മരണശിക്ഷ നൽകുന്ന സമ്പ്രദായം കൽദായക്കാരിലും പിന്നീടു് ഇസ്രായേല്യരിൽത്തന്നെയും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അതു പിൽക്കാലത്തു നിലനിന്നതായി കാണുവാനില്ല.

പ്രഹാരം.

മോശയുടെ ധൎമ്മശാസനമനുസരിച്ചുള്ള ഏററവും താണതരത്തിലുള്ള ശിക്ഷ പ്രഹാരമത്രെ. അതു ബാബിലോൺ അടിമത്വത്തിനുശേഷവും, എന്നല്ല ചരിത്രകാരനായ ജോസഫസ്സിന്റെ കാലത്തുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടു്. പൌലൂസ് ശ്ലീഹായെ അഞ്ചുപ്രാവശ്യം പ്രഹരിച്ചതായി നമുക്കു അറിവുള്ളതാണല്ലൊ. (2 കൊറന്തി: 9: 24.) നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുമിശിഹായുടെ കാലത്തു് ഈ ശിക്ഷ സന്നദ്രിൻസംഘത്തിൽവെച്ചു മാത്രമല്ല, സിനഗോഗുകളിൽ (പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങൾ) വെച്ചും നടത്തിവന്നിരുന്നു. (മത്തായി: 10: 17; 23: 34; അ: പ്രവൃത്തി: 22: 19; 26: 11.) എന്നിരുന്നാലും, ന്യായാധിപവിധി കൂടാതെ ഒരുത്തരേയും പ്രഹരിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. കുററക്കാരൻ വാസ്തവത്തിൽ കുററം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സാക്ഷികൾ മുഖേന തെളിയിക്കപ്പെട്ടാൽ അവന്റെ കുപ്പായം കീറീട്ടു അരവരെ ഉരിഞ്ഞിറക്കി ഉയരം കുറഞ്ഞ തൂണിനോടു ബന്ധിപ്പാൻ ന്യായാധിപന്മാർ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതായിരിക്കും. അതിന്റെ ശേഷം ശിപായി ഒരു കല്ലിന്മേൽ കയറിനിന്നു അവന്റെ പുറത്തും നെഞ്ചത്തുമായി അടിയും തുടങ്ങും. അടിക്കുന്നതു തോലുകൊണ്ടു മെടഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ ചാട്ടവാർകൊണ്ടുതന്നെ. കുററത്തിന്റെ തരഭേദമനുസരി

പ്പായിരുന്ന പ്രഹരത്തിന്റെ എണ്ണം. അപ്പുറം ന്യായാധിപൻ ഉൽസാഹിക്കാവുള്ളതെന്തെന്ന ആവൎത്തനം: 28: 58, 59 നോക്കിയാൽ നമുക്ക കാണാവുന്നതാണ്. എത്ര വലിയ കുററമായിരുന്നാലും ഒരാളെ 40 പ്രാവശ്യത്തിലധികം പ്രഹരിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന നിയമമുണ്ട്. അതിനാൽ ഒരടിയടിക്കുമ്പോൾ മൂന്നടികളുംകൊള്ളത്തക്കവണ്ണം മൂന്നിഴയുള്ളതായിരുന്ന അവരുടെ ചാട്ടവാർ. അങ്ങിനെ കണക്കാക്കുമ്പോൾ 40 അടിക്ക 120 അടി അവൻ കൊള്ളുന്നു എന്ന താല്പൎയ്യം. ഇടയ്ക്കുവെച്ച കുററക്കാരൻ മോഹാലസ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം അടി നിറുത്തി സമ്പൂൎണ്ണം കഴിഞ്ഞിട്ടു മതി എന്ന ന്യായാധിപൻ കല്പിക്കാറാണ്. റോമാക്കാരുടെ നിയമപ്രകാരം ഒരാൾക്ക ഇത്ര അടിയെ പാടുള്ളു എന്നൊരു വ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുററത്തിന്റെ ഗൌരവമനുസരിച്ച ന്യായാധിപൻ എത്രയെണ്ണം കല്പിക്കുന്നുവോ അത്രയും അടി അവൻ കൊള്ളുകതന്നെ വേണ്ടതാണ്. യേശുമിശിഹായുടെ കാൎയ്യത്തിൽ റോമാഗവൎണ്ണരായിരുന്ന പീലാത്തോസ് ഇത്രയെന്ന പറയാതെ കണക്കിന്ന പ്രഹരിക്കുവാനാണല്ലൊ ആജ്ഞാപിക്കയുണ്ടായത്. പ്രഹരമേററ് ശരീരമാസകലം പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ് ശിരോദിപാദം രക്തത്തിൽ കുളിച്ച കാണുമ്പോൾ അതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്ന യഹൂദന്മാൎക്ക തോന്നിയേക്കുമോ എന്ന പീലാത്തുസ് കരുതിയിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷെ, അപ്പോഴത്തെ ആ പ്രഹരം എത്രമാത്രം കഠോരതരമായിരുന്നുവെന്ന് നമ്മുടെ രക്ഷകന്ന് കുരിശു വലിച്ച നടക്കാൻ ഒട്ടും വയ്യെന്നായതിൽനിന്ന നമുക്ക അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്.

പകരത്തിന്ന പകരം.

ഒരാളുടെ കയ്യോ, കാലോ, കണ്ണോ മറെറാരാൾ ഛേദിച്ചു കളഞ്ഞാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുവന്റെ കയ്യോ, കാലോ, കണ്ണോ ഛേദിപ്പെടുത്തു ആവലാതിക്കാരന കൊടുക്കണമെന്നാണ് മറെറാരു നിയമം. അവരുടെ പ്രതികാരബുദ്ധിയുടെ പോക്ക് ഇതിലധികം നമുക്ക പ്രസ്പഷ്ടമാക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ഈ നടപടിയെപ്പററി അവിടത്തെ പൎവ്വതപ്രസംഗത്തിൽ ശക്തിയായി അധിക്ഷേപിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

പിഴ.

ഒരുവൻ അന്യന്റെ വസ്തു ബലമായി പിടിച്ചെടുക്കുകയോ, അപഹരിക്കുകയോ ചെയ്തതായി തെളിഞ്ഞാൽ ആ വസ്തുവിന്റെ രണ്ടിരട്ടിയോ അഥവാ അഞ്ചിരട്ടിയോ വില സങ്കടക്കാരനു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. അതുപോലെ ഒരാൾ ഒരു പശുവിനെ കൊന്നാൽ അവൻ പകരം മറെറാരു പശുവിനെ സങ്കടക്കാരനു കൊടുത്താൽ മതിയാകയുള്ളു. (ലേവ്യ: 24: 18.) ഇനിയും ഒരു കാള ഒരാളുടെ വേലക്കാരനെ കുത്തി, അതുമൂലം അയാൾ മരണമടയുന്ന പക്ഷം കാളയുടെ ഉടമസ്ഥൻ കുത്തിപ്പെട്ടവന്റെ വീട്ടുകാർക്ക് 30 ശേക്കൽ വെള്ളി നൽകേണ്ടതാണ്. (പുറപ്പാട്: 21: 32). ഒരു കാള മറെറാരു കാളയെ കുത്തിക്കൊന്നുവെങ്കിൽ, വാസ്തവത്തിൽ അതിൽ ഏതു കാളയാണ് അപരാധി എന്നു തെളിയാൻ പ്രയാസമുള്ളതുകൊണ്ട് ആ നഷ്ടം ഇരുവരും അന്യോന്യം സഹിക്കണമെന്നാണ് നിയമം. ചാവാത്ത കാളയെ വിററ് അതിന്റെ വില ഇരുവരുംകൂടി ഭാഗിച്ചെടുക്കേണ്ടതാണെന്നു താല്പര്യം. (പുറ: 21; 36).

തടവു.

തടവുശിക്ഷയെപ്പററി മോശ ഒന്നുംതന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നില്ല. അത്തരം ശിക്ഷ ഈജിപ്തുകാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടെന്നുള്ള സൂചനമാത്രം അദ്ദേഹം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. (പുറ: 39: 20; 21) വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുവരെ കുററക്കാരനെ ലോക്കപ്പിൽ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതിനെപ്പററി അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. (ലേവ്യ: 24; 12). എന്നാൽ പില്ക്കാലത്തു യഹൂദന്മാർ കുററക്കാരെ തടവിലിട്ടിരുന്നതിന്റെ അനാവധി തെളിവുകൾ വേദപുസ്തകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. രാജാക്കന്മാരുടെ നടപടിദോഷങ്ങളെപ്പററി പരസ്യമായി അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള പല ദീർഘദർശിമാരെയും അവർ ഈ വിധത്തിലായിരുന്നു ശിക്ഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ആസാരാജാവു ഹനാനിപ്രവാചകനെ തടവിലിട്ടു (2 ദിനവൃത്താന്തം: 16; 10). ആഹാബ്

ഖായായേയും (1 രാജാ: 22-27), സദക്കിയ യറമിയാവേയും (യറ: 37-21) ഹെറോദേരാജാവു സ്നാപകനായ യോഹന്നാനേയും (മത്തായി 14-12), അഗ്രിപ്പ പത്രോസ്ശ്ലീഹായേയും (അപ്പോ: പ്ര: 12-1) അത്തരത്തിലായിരുന്നല്ലോ ശിക്ഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. കുടക്കാരെയും, കൊലപാതകികളെയും ഈവിധത്തിൽ ശിക്ഷിച്ചിരുന്നതിനു തെളിവുകളുണ്ട്. (മത്താ: 18-30; ലൂക്കാ: 23-19) അപ്പോസ്തോലപ്രവൃത്തി പുസ്തകത്തിൽ ഒരു വലിയ തടവറെപ്പറ്റിത്തന്നെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. (അപ്പോ: പ്ര: 5-18) തടവുകാരനെ ഏതുവിധത്തിലും ദ്രോഹിക്കുന്നതിനു പാറാവുകാർക്കു യാതൊരു തടസ്സവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിരോധികൾക്കു പാറാവുകാരനു കൈക്കൂലി കൊടുക്കുകമാത്രമേ അതിനു വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളു. തടവുകാരന്റെ കക്ഷികൾ ആയാളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയെങ്കിൽ സുഖമായി അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു.

നാടുകടത്തൽ.

മോശയുടെ ധർമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം ഇങ്ങനെയൊരു ശിക്ഷ കാണപ്പെടുന്നതേ ഇല്ല. എങ്കിലും ബാബിലോൺ അടിമത്തത്തിനുശേഷം വസ്തുവകകൾ കണ്ടുകെട്ടലും നാടുകടത്തലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായെ പത്മോസ് ദ്വീപിലേക്കു നാടുകടത്തിയതായി വെളിപാടുപുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (വെളി: 1-9)

തലമുടി പറിക്കൽ.

അത്യധികം നിഷ്ഠൂരമായ ഒരു ശിക്ഷയാണിതെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്. കോഴിയുടെ തൂവൽ പറിക്കുംപോലെ കുറ്റക്കാരന്റെ തലയിലെ രോമം മുഴുവനും വലിച്ചു പറിക്കുക! അതിന്റെ ശേഷം തലയിൽ ചുട്ട വെണ്ണീർ വിതറുകയും ചെയ്യുക! (നെഹെമ്യ 13-25) ചിലേടങ്ങളിൽ തലയിലെ തൊലിയുംകൂടി

ഉരിത്തൊടുക്കലും പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ വിശ്വാസികളായ പല ക്രിസ്ത്യാനികളോടും ക്രിസ്തുസഭയുടെ പ്രാരംഭദശയിൽ വർത്തിച്ചതായി തിരുസഭാചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

കല്ലേറ്.

വിഗ്രഹാരാധകന്മാർ, ദൈവദൂഷണക്കാർ, ശാബ്ബത്തുലംഘനക്കാർ, മന്ത്രവാദികൾ, മാതാപിതാക്കളെ പ്രാകുകയും അവരോടു തട്ടിക്കയറുകയും ചെയ്യുന്ന കുട്ടികൾ മുതലായവർക്കുള്ള ശിക്ഷയത്രെ കല്ലേറ്. കല്ലേറു തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു കുററക്കാരനെ വല്ലതിനോടും പിടിച്ചു ബന്ധിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരിക്കുകയോ രണ്ടു വിധത്തിലും നടപ്പുള്ളതാണ്. ആദ്യമായി കല്ലെറിയുവാനുള്ള അവകാശം സാക്ഷികൾക്കത്രെ. അവർ തുടങ്ങിക്കൊടുത്താൽ കൂടിയിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം അവരെ അനുകരിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇതിനു പല തെളിവുകളും കാണുന്നുണ്ട്.
(യോശുവാ: 7-25; 1 രാജാ: 12-18; 21-10)

ജീവനോടെ ദഹിപ്പിക്കുക.

പുരോഹിതന്മാരുടെ പുത്രിമാർ വ്യഭിചരിച്ചതായി തെളിഞ്ഞാൽ അവരെ ഈ വിധത്തിൽ ശിക്ഷിക്കണമെന്നായിരുന്നു മോശയുടെ ധർമ്മശാസനം. (ലേവ്യ: 21-9) അങ്ങിനെതന്നെ അമ്മയേയും മകളേയും വിവാഹം ചെയ്യുന്നവർക്കുള്ള ശിക്ഷയും. (ലേവ്യ: 20-14) പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ വളരെ പൂർവ്വകാലം മുതൽതുടങ്ങി ഈ ശിക്ഷ നടപ്പിലിരുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. തമാർ ഗർഭിണിയായിരിക്കുന്നുവെന്നു കേട്ടപ്പോൾ യൂദ അവളെ ദഹിപ്പിച്ചുകളയണമെന്നു വിധിച്ചു. (പുറ: 38-24) ഈ സമ്പ്രദായം ബാബിലോണിയാക്കാരുടെയും കൽദായക്കാരുടെയും ഇടയിലും നടന്നിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ട്. (യറമിയ: 29-22; ദാനിയേൽ: 3-6) 17-ാം നൂററാണ്ടു വരെയും ഈ ശിക്ഷാസമ്പ്രദായം പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു പോൽ.

ഗളച്ഛേദം.

ഇതു മോശയാൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശിക്ഷയല്ലെങ്കി
ലും, അതിനു മുമ്പും പിമ്പും ഇതു നടന്നിരുന്നതായി കാ
ണാം. പുറപ്പാട് പുസ്തകം നോക്കുന്നോറം ഈ സമ്പ്രദായം ഈജി
പ്റ്റിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. ഫറവോരാജാക്കന്മാരും അന്യഗ
ണങ്ങളും പലരും പലരേയും ഈ വിധത്തിൽ ശിക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി
ട്ടുണ്ട്. സ്നാപകനായ യോഹന്നാനെ കൊന്നുകളഞ്ഞതു് ഇപ്ര
കാരമായിരുന്നുവല്ലോ.

പിടലിക്കു പിടിച്ചു തള്ളുക.

കുറ്റക്കാരനെ ജനാലയിൽകൂടിയോ, അല്ലെങ്കിൽ വളരെ
ഉയരത്തിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടോ പെട്ടെന്നു തള്ളിയിടുന്നതായ നാ
ടപടി ഇസ്രായേൽ രാജാക്കന്മാരുടെ കാലത്തും അതിനുശേഷവും
നടപ്പുള്ളതായിരുന്നു. ഇതിനു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും വേദപുസ്തകത്തി
ൽ കാണാൻ കഴിയും. യേശുമിശിഹായെ ഒരു പർവ്വതത്തിന്റെ
അഗ്രത്തിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടു കീഴോട്ടു തള്ളിക്കളയാൻ നസ്രായേ
ക്കാർ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. (ലൂക്കാ: 4-29) നമ്മുടെ കർത്താ
വിന്റെ സഹോദരനായ യാക്കോബിനെ അവർ ദൈവാലയത്തി
ന്റെ ഏറ്റവും ഉയരമേറിയ ഭാഗത്തുകൊണ്ടുചെന്നു താഴെ തള്ളി
യിട്ടു കൊല്ലുകയാണുണ്ടായതും.

മുക്കിക്കൊല്ലുക.

പൂർവ്വകാലത്തു സിറിയാക്കാരുടെയിടയിൽ നടപ്പുണ്ടാ
യിരുന്ന ഈ ശിക്ഷയെപ്പററി യേശുമിശിഹായുടെ കാല
ത്തുണ്ടായിരുന്ന യഹൂദന്മാർ അറിവുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അ
തിനെ അവർ അനുകരിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ ഗ്രീക്കു
കാരും റോമാക്കാരും ഇത്തരത്തിൽ പലരേയും ശിക്ഷിക്കുകയു
ണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സിറിയായിൽ കൊള്ളക്കാരായി ചെന്നവരെ അ
ഗസ്റ്റസ് ചക്രവർത്തി കഴുത്തിൽ കല്ലുകെട്ടി നദിയിൽ മുക്കിക്കൊ
ന്നുകളഞ്ഞു. ഈ ഒരു ശിക്ഷാനടപടിയെപ്പററി യേശുമിശിഹാ

ഇങ്ങനെ സൂചിപ്പിച്ച് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്: "എന്നാൽ എന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഈ ചെറിയവരിൽ ഒരുത്തനു ഇടർച്ച വരുത്തുന്നവൻ ആരോ അവന്റെ കഴുത്തിൽ കഴുതയുടെ തിരികല്ലു കെട്ടി തൂക്കി അവൻ സമുദ്രത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ താഴ്ത്തപ്പെടുന്നതു അവനു നന്നായിരുന്നു" (മത്താ: 18-6)

വന്യമൃഗങ്ങൾക്കിരയാക്കുക.

പേർഷ്യാക്കാരുടേയും മേദിയാക്കാരുടേയും ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതരം ശിക്ഷയാണിതു്. സിംഹങ്ങളെ വളർത്തിയിരുന്ന വൃത്താകാരത്തിലുള്ള ഒരു രംഗസ്ഥലത്തേക്കു ദാനിയേൽ പ്രവാചകനെ ഇട്ടതായി നാം വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തെ ആ സിംഹങ്ങൾ യാതൊരുതരത്തിലും ഉപദ്രവിക്കയുണ്ടായില്ല. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരോധികളെ അങ്ങോട്ടു തള്ളിയിട്ട മാത്രയിൽ അവ അവരെ പച്ചയോടെ വലിച്ചുകീറി കൊന്നു തിന്നുകയും ചെയ്തു. റോമാക്കാർ പിന്നീടു ഈ ശിക്ഷാനടപടിയെ അനുകരിച്ചു. വന്യമൃഗങ്ങൾക്കു ഇരയായി മനുഷ്യരെ ഇട്ടുകൊടുക്കുക റോമാക്കാരിൽ പതിവുമായി. മിക്കവാറും അടിമകളെ മാത്രമേ ഈ വിധത്തിൽ ശിക്ഷിച്ചു വന്നിരുന്നുള്ളൂ. ചിലപ്പോൾ കുററക്കാർക്കു സർവ്വവിധ ആയുധങ്ങളും നൽകി അവരെ അങ്ങോട്ടു ഇറക്കിക്കളയും. മൃഗങ്ങളുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ആ സാധു വിജയിയായെങ്കിൽ അവന്റെ നല്ലകാലം. അപ്പോൾ അവൻ സ്വതന്ത്രനായിത്തീരും. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ മൃഗങ്ങൾക്കു ഇരയാകുകതന്നെ. എപ്പേസൂസിൽവെച്ചു സിംഹങ്ങളുമായി പൊരുതുവാൻ പൌലൂസ് ശ്ലീഹായെ വിട്ടപ്പോൾ ആ വന്യമൃഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കാതിരുന്നതിനാൽ വിജയിയായതായി അദ്ദേഹംതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. (1 കോറന്തി: 15-32).

കുരിശിന്മേൽ തൂക്കുക.

ഇതിനെപ്പററി വിസ്താരമായിത്തന്നെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടുന്നതാണ്.

യാഗനിവേദ്യങ്ങൾ.

പുരോഹിതന്മാരാൽ ബലിപീഠത്തിന്മേൽ ദൈവത്തിന്നായി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിനു യാഗമെന്നും നിവേദ്യമെന്നും പേർപറയുന്നു. എന്നാൽ ശുദ്ധാർത്ഥത്തിൽ ഇതു രണ്ടും ഒന്നല്ലതാനും. അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഉപഹാരം നശിച്ചുപോകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഭാവവ്യത്യാസം വരികയോ ചെയ്താൽ അതിനെ യാഗമെന്നു സംജ്ഞ ചെയ്യാം. നേരെമറിച്ച് അങ്ങിനെ വ്യത്യാസം വരാത്തതിനെ നിവേദ്യമെന്നേ പറയാൻ പാടുള്ളൂ.

യഹൂദന്മാരുടെ യാഗത്തേയും നിവേദ്യത്തേയുംപററി കേൾക്കുമ്പോൾ ഈ വ്യത്യാസം നാം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. യാഗങ്ങളും നിവേദ്യങ്ങളുമായി അവർക്ക് പലതും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവ ആവശ്യവും യുക്തവുമനുസരിച്ചു അവർ അർപ്പിച്ചും വന്നു. ആ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവർ പാലിച്ചുവന്ന ഹൃദയാകർഷകമായ ചടങ്ങുകളാലും ആരാധനകളാലും അവരുടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു സവിശേഷമായ പോഷണവും ഉൽക്കർഷവും സംജാതമാകാനിടയായിട്ടുണ്ടെന്നു കണിശമായും പറയേണ്ടതുണ്ട്. അതു സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ ചില യഹൂദഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ലളിതകോമളങ്ങളും പ്രസാദാത്മകങ്ങളുമായ പ്രയോഗപ്രചുരതയിൽ നിന്നു നമുക്കു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. പഴയ നിയമത്തിലുള്ള സങ്കീർത്തനങ്ങളിലും ദീർഘദർശനങ്ങളിലും അവ ധാരാളം കാണാവുന്നതായിരിക്കും. "ഹിസ്സോപ്പുകൊണ്ടു എന്നെ തളിക്കണേ!" ദാവീദ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു, "ഞാൻ ശുദ്ധനാകും; അപ്പോൾ നീതിയാഗങ്ങളിൽ നീ പ്രസാദിക്കും." (സങ്കീ: 51—7, 19); "എന്റെ പ്രാർത്ഥന തിരുസന്നിധിയിൽ ധൂപമായും, എന്റെ കൈ മലർത്തിപ്പിടിക്കൽ സന്ധ്യായാഗമായും തീരട്ടെ" (സങ്കീ: 141—2); "ഞാൻ നിനക്കു സ്തോത്രയാഗം കഴിക്കും" (സങ്കീ: 116—17); "യഹൂദയുടെ പാപം" യറമിയാ ദീർഘദർശി പറയുകയാണ്, "ഇരുമ്പെഴുത്താണി

കൊണ്ടും വജ്രമുനകൊണ്ടും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയഫലകത്തിലും നി
ങ്ങളുടെ ബലിപീഠത്തിന്റെ കൊമ്പുകളിലും കൊത്തപ്പെട്ടിരിക്കു
ന്നു" (17—1); ഹോശെയാ ദീർഘദർശി എഴുതുന്നു, "സർവ്വ അകൃത്യ
ത്തെയും ക്ഷമിച്ചു കൃപയോടെ ഞങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളേണമേ;
എന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ അധരാപ്പണമായ കാളകളെ നിന
ക്കു അപ്പിക്കും (14—2). ഇതുപോലെയുള്ള സരസമായ പ്രയോ
ഗങ്ങൾ പുതിയ നിയമത്തിലും ഇല്ലാതില്ല. യഹൂദമതശാസ്ത്രങ്ങളി
ൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരുന്ന അതിന്റെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആന്ത
രികമായ അവരുടെ ഭാഷാരീതിയെ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടി
ല്ലെന്നതന്നെ അതു നമുക്കു ബോദ്ധ്യം തരും.

1. രക്തയാഗം.

വാസ്തവത്തിൽ ഇതു രക്തംകൊണ്ടുള്ള ഒരു യാഗം തന്നെ
യായിരുന്നു. പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിന്നായും, ദൈവിൽ അവ
രുടെ പ്രസാദിപ്പതുണ്ടെന്നാശയിൽ അവരുടെ ദാസന്മാരും കുടിയാ
യിരുന്ന് സഹോദരന്മാരും വിരോധമായി ചെയ്ത നിയമലംഘനങ്ങ
ളുടെ പരിഹാരത്തിന്നായും ജീവനുള്ള മൃഗത്തെ കൊന്നു അതി
ന്റെ രക്തം അവർ ദൈവത്തിന്നായി സമപ്പിച്ചുവന്നു. ദൈവ
ത്തിന്റെ കോപത്തിന്നും അനിഷ്ടത്തിന്നും ശമനം കിട്ടണമെന്നുള്ള
ഉദ്ദേശത്താൽ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടാണു് എല്ലാ ജാതിക്കാരുടെയും
വർഗ്ഗക്കാരുടെയുമിടയിൽ യാഗങ്ങൾ നടപ്പായിട്ടുള്ളതെന്നതിൽ
അഭിപ്രായഭേദം ഉണ്ടാവാനിടയുള്ളതല്ല. എന്നിരുന്നാലും, യാഗ
ത്തിന്റെ മൂലമെവിടെ എന്നു ചോദ്യമുണ്ടാവാം. അതു ദൈവ
ത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതോ, അതോ, അപരാധബോധത്തിന്റെ
ഫലമായി മനുഷ്യൻ തന്നെ ഈ ഒരു പോംവഴി കണ്ടുപിടിച്ചതോ?
എന്നൊരു വാക്കിൽ തീരുമാനം പറയാൻ വയ്യാത്ത ഒരു പ്ര
ശ്നമാണിതെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. എങ്കിലും അതു ആദ്യം
ദൈവത്തിൽനിന്നു ഉളച്ചു മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ വേരുപിടിച്ചു വള
ന്നു സമ്മതിക്കുന്നതു അന്യായമല്ലായിരിക്കും. വേദപുസ്തകം പരി

ശോധിക്കുമ്പോൾ ആദാമും ഹവ്വായും കല്പന ലംഘിച്ചതുമൂലം പാപത്തിനു വിധേയരായി അധഃപതിക്കപ്പെട്ട ക്ഷണത്തിൽ ദൈവം തന്നെ പരിഹാരാർത്ഥം നിർദ്ദേശിച്ചതാണു് യാഗമെന്നും, അതു മശിഹായാൽ പിന്നീടു് സമർപ്പിതമായ സാക്ഷാലുള്ള യാഗത്തിന്റെ സൂചനയായിരുന്നുവെന്നും കാണാൻ പ്രയാസമുള്ളതല്ല. അപ്രകാരം പ്രതീക്ഷിതനായ മശിഹായിലുള്ള വിശ്വാസം മൂലം ഹാബേൽ, നോഹ, അബ്രഹാം, യോബു് മുതലായ പൂർവ്വികന്മാർ യാഗമർപ്പിച്ചതായും നമുക്കു കാണാം. സാക്ഷാൽ ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചിരുന്നവരുടേയും, കേവലം വിഗ്രഹാരാധകന്മാരുടേയുമിടയിൽ പില്ക്കാലത്തു യാഗത്തിനു പ്രവേശനവും പ്രതിഷ്ഠയും ലഭിക്കാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതിന്റെ മൂലം ഇപ്രകാരത്തിലാണെന്നു നമുക്കു ഉറപ്പിക്കതന്നെ ചെയ്യാവുന്നതാണു്.

(1) എല്ലാ തരം യാഗങ്ങളുടേയും കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ളതു കൊല്ലപ്പെടുന്ന മൃഗമോ പക്ഷിയോ ഏതായിരുന്നാലും അതു എത്രയും നിർമ്മലവും അംഗഭംഗമില്ലാത്തതുമായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണു്. എന്നാൽ അതു മാത്രം പോരാ, ന്യായ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം താരതമ്യവിവേചനവും ആവശ്യമായിട്ടുണ്ടു്. നാല്ക്കാലികളുടേയും പക്ഷികളുടേയും തരമല്ലാതെ മത്സ്യജാതം ഒരു തരത്തിലും ഹോമം ചെയ്യാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതു വിചാരിച്ചു മത്സ്യത്തെ യാഗപീഠത്തിന്മേൽ അർപ്പിക്കാമെന്നു കരുന്നു അസാദ്ധ്യമായിരിക്കും. നിയമത്താൽ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതത്രെ മത്സ്യയാഗം. (ലേവ്യ: 7—26). എന്നാൽ നിർമ്മലമായ ഏതുതരം പക്ഷിയേയും യാഗം ചെയ്യാവുന്നതാണു്. പക്ഷെ അവയിൽ അത്യുത്തമം പ്രാവുകളായിരിക്കും. (ലേവ്യ: 11—1, 7). നാല്ക്കാലികളിൽ യാഗപീഠത്തിനു യോഗ്യമായതു കാളകളും ആടുകളും കോലാടുകളുമത്രെ. കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ സ്വീകാരയോഗ്യങ്ങളല്ല.

(2) യാഗത്തിനുള്ള മൃഗത്തെയോ പക്ഷിയെയോ എടുക്കുമ്പോൾ അതു തികച്ചും മാലിന്യമില്ലാത്തതായിരിക്കണമെന്നു കരുതേണ്ടതാണു്. മാലിന്യമോ അംഗഭംഗമോ ഉള്ളതാണെന്നു കണ്ടാൽ തൽക്ഷണം അതിനെ പരിത്യജിക്കതന്നെ വേണം. ആവക

യതൊന്നും യഹോവ സ്വീകരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെയാണ് അ
തിന്റെ കാരണം. (ലേവ്യ: 22—22). ഈ നിബന്ധനയെപ്പ
റ്റി പൌലൂസ് റോമാക്കാൎക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനത്തിൽ
എത്ര ഭംഗിയായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കണ്ടാലും! "നി
ങ്ങടെ ബുദ്ധിയുള്ള ആരാധനയായി നിങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളെ ജീ
വനും വിശുദ്ധിയും ദൈവത്തിനു പ്രസാദവുമുള്ള യാഗമായി സ
മൎപ്പിക്കുവിൻ!" (12—1). പത്രോസ്സാവട്ടെ, യേശുമശിഹായെ
"നിൎദ്ദോഷവും നിഷ്കളങ്കവുമായ കുഞ്ഞാടായി" പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തു
കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (1 പത്രോസ്: 1—19). യഹൂദിയാരാ
ജ്യസമീപനിവാസികളുടേയും പ്രത്യേകിച്ച് ഈജിപ്ത്തുകാരുടെ
യുമിടയിൽ അവർ യാഗമൎപ്പിക്കുവാൻ തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള മൃഗ
ത്തിനു മുദ്രകുത്തുക പതിവുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ആ സമ്പ്രദായം
യഹൂദന്മാൎക്ക പരിചിതമാകാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടും, മാലിന്യമി
ല്ലാത്ത മൃഗം അവൎക്കു ആവശ്യമായിരുന്നതിനാലും അവരും ഏതു
വിധത്തിലോ മൃഗത്തിനു പ്രത്യേക അടയാളം കൊടുത്തുവന്നിരി
ക്കണമെന്നു നമുക്കു അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ അനുമാനത്തി
ൽ പിശകില്ലെന്ന് യേശുമശിഹാ തന്നെപ്പറ്റി, "അവനെ പി
താവായ ദൈവം മുദ്രകുത്തിയിരിക്കുന്നു" എന്നു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടു
ള്ളതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. (യോഹ: 6—27).

(3) ഇങ്ങിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൃഗത്തെ യാഗമ
ൎപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ആൾതന്നെ യാഗപീഠത്തിങ്കലേക്ക
നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. അവിടെ ചെന്നാൽ അയാൾ അയാ
ളുടെ ഇരുകൈകളും മൃഗത്തിന്റെ തലമേൽവെച്ചും, ശരീരം അതി
ന്മേൽ ഭാരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും ഒരു നിശ്ചിത പ്രാൎത്ഥന ഉരുവിടുന്നു.
ഒന്നിലധികം പേർ കൂടിയാണ് ഒരു മൃഗത്തെ യാഗമൎപ്പിക്കുന്ന
തെങ്കിൽ ശേഷം പേർ കൈകൾ മാത്രം മൃഗത്തിന്റെ തലയിൽ
വെച്ചിരുന്നാൽ മതിയായിരിക്കും. (ലേവ്യ: 4—13, 15). ഈ
കൈവെക്കൽമൂലം യാഗമൎപ്പിക്കുന്നതു താനാണെന്നും, തന്റെ
പാപം മുഴുവനും അതിനെക്കൊണ്ടു വഹിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും

അയാൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. അതുകൂടാതെ അയാൾ അപ്പോൾ ഉരുവിടുന്ന പ്രാൎത്ഥനയാൽ, ദൈവത്തിനു വിരോധമായി പാപം ചെയ്കമൂലം താൻ വാസ്തവത്തിൽ മരണത്തിനു അൎഹനായിരിക്കുന്നുവെന്നും, അതിൽനിന്നു മോചനം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം തന്റെ ജീവനു പകരം മൃഗത്തിന്റെ ജീവനെ സമൎപ്പിക്കുന്നുവെന്നുമുള്ള അയാളുടെ പശ്ചാത്താപവും അനുഗ്രഹവും അയാൾ വിശദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ, "നമ്മുടെ എല്ലാവരുടെയും അകൃത്യം അവന്റെമേൽ ചുമത്തി" എന്നു ഏശായാ ദീൎഘദൎശിയാലും, (53—6) "ഇതാ ലോകത്തിന്റെ പാപത്തെ വഹിക്കുന്ന ദൈവകുഞ്ഞാടു" എന്നു സ്നാപകനായ യോഹന്നാനാലും (യോഹ: 1—29) നിൎവ്വചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു ആരോ, ആ യേശുമശിഹായെത്തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചായിരുന്നു പഴയനിയമത്തിലെ യാഗങ്ങളെന്നു ഇതിലധികം വിശദപ്പെടേണ്ടതായിട്ടില്ലതന്നെ.

മനുഷ്യർ തന്നാവശ്യത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയ യാതൊരു മൃഗവും ദൈവത്തിനു സ്വീകാൎയ്യമല്ലെന്നുള്ളതിനാൽ നുകം വെക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത മൃഗത്തെത്തന്നെ യാഗമൎപ്പിക്കേണ്ടതാണു. (സംഖ്യ: 19—2; ആവൎത്തനം: 21—3; 1ശമുവേൽ: 6—7).

(4) അനന്തരം ആ മൃഗത്തെ കഴുത്തും ശ്വാസനാളവും ഒന്നായി മുറിഞ്ഞു പോകത്തക്കവണ്ണം ഒരു വെട്ടിനു കൊന്നു് അതിന്റെ രക്തം പുരോഹിതൻ ഒരു പാത്രത്തിലെടുത്തു യാഗപീഠത്തിന്റെ പാൎശ്വഭാഗങ്ങളിൽ തളിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ അവന്റെ ജീവനുപകരം മൃഗത്തിന്റെ ജീവൻ അൎപ്പിക്കപ്പെടുകയാൽ അവന്നു പാപമോചനവും സിദ്ധിക്കുന്നു. (ലേവ്യ: 1—5, 7). പിന്നെയും രക്തം ആ പാത്രത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു മുഴുവനും ഒന്നായിട്ടോ അല്ലെങ്കിൽ പലപ്പോഴായിട്ടോ, യാഗത്തിന്റെ തരഭേദം പോലെ, യാഗപീഠത്തിനോടു തൊട്ടുള്ള ചാലിലേക്കു ഒഴിക്കുകയും ചെയ്യും. ചാൽവഴിയായി ആ രക്തം കെദ്രോൻ അരുവിയിൽ

ചോരകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ യാഗപീഠം കുറച്ചധികം ഉയരമുള്ളതാ
യിരുന്നുവെന്നും, അതിനാൽ അതു കാൽവറിയിലെ കുരിശിനെ
നന്നായി സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മേ
ൽപറഞ്ഞ വിധത്തിൽ മൃഗത്തെ കൊന്നുകഴിഞ്ഞാൽ കഴുത്തു മുതൽ
അതിന്റെ തൊലി മുഴുവനും ഉരിഞ്ഞെടുത്തു, നെടുനീളത്തിൽ
രണ്ടായി പൊളിച്ചു, കുടൽമാലകളെല്ലാം എടുത്തു മാറ്റി, മാറോ
പൊളിയും പിന്നെയും ഈരണ്ടായി വെട്ടി ആകെ നാലു കഷണ
ങ്ങളാക്കിവെക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ആ മൃഗത്തിന്റെ യാ
തൊരു ഭാഗവും അദൃശ്യമാകാൻ ഇടയുള്ളതല്ലല്ലോ. ഈയൊരു
പ്രവൃത്തിയെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു സുവിശേഷം മൂലമുണ്ടാകുന്ന
അന്യാദൃശഫലത്തെപ്പറ്റി പൌലൂസ് എത്രയും ഹൃദയംഗമമായി
എബ്രായക്കാർക്കെഴുതീട്ടുണ്ട്. "ദൈവത്തിന്റെ വചനം ജീവനും
ചൈതന്യവുമുള്ളതായി ഇരുവായ്ത്തലയുള്ള ഏതു വാളിനേക്കാ
ളും മൂർച്ചയേറിയതും പ്രാണനേയും ആത്മാവിനേയും സന്ധിമജ്ജ
കളേയും വേർപെടുത്തുന്നതുവരെ തുളച്ചുചെല്ലുന്നതും ഹൃദയത്തി
ലെ ചിന്തനങ്ങളേയും ഭാവങ്ങളേയും വിവേചിക്കുന്നതുമാകുന്നു.
അവന്നു മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു സൃഷ്ടിയുമില്ല; സർവ്വവും അവന്റെ
കണ്ണിന്നു നഗ്നവും മലർന്നതുമായി കിടക്കുന്നു; അവനുമായിട്ടാകുന്നു
നമുക്കു കാര്യമുള്ളതു" (എബ്രായ: 4—12, 13). ഇനിവേണം അ
തിനെ ഹോമിക്കുവാൻ. അതു യാഗത്തിന്റെ തരഭേദംപോലെ
മുഴുവനുമോ കഷണമോ ആയിട്ടു വേണമത്രെ. യാഗപീഠത്തിന്മേൽ
തീ എപ്പോഴും എരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായിരിക്കും. അതിന്മേൽ മാം
സം ഹോമിക്കുവാനായി വെക്കുന്നു. അതിന്നു മുമ്പായി ആ മാംസ
ത്തിന്മേൽ മുഴുവനും ഉപ്പു പുരട്ടിയിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിർബ്ബന്ധ
മാണ്. (ലേവ്യ: 2—13; യെഹസ്കിയേൽ: 43—24; മർക്കോസ്:
9—16).

(5) ദൈവാലയം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പു് സമാഗമനകൂടാരത്തിന്റെ വാതിക്കൽ വെച്ചു അവർ യാഗമർപ്പിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ ദൈവാലയം ഉണ്ടായതിൽപ്പിന്നെ അവിടെവെച്ചല്ലാതെ മറ്റൊരെടത്തുവെച്ചും യാഗം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ടായി. (ആവർത്തനം: 12—14). മൃഗത്തെ കൊല്ലുന്നതു പുരോഹിതപ്രാകാരത്തിൽ എവിടെവെച്ചാകുന്നതിനും വിരോധമുള്ളതല്ല. എന്നിരുന്നാലും അതിനു പുറത്തുവെച്ചു പാടില്ലെന്നു വിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. യാഗമർപ്പിക്കുന്നതു പകൽസ്സമയത്തുതന്നെ വേണ്ടതാണു്. അന്നുതന്നെ അതിന്റെ രക്തംതളിയും നടത്തിക്കൊള്ളണം. സന്ധ്യയായാൽ രക്തം അശുദ്ധമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതാണു് ഇതിന്റെ കാരണം. ഹോമിക്കുന്നതു പകലോ രാത്രിയോ ആകാവുന്നതത്രെ.

2. ഇനി അവരുടെ ആഗ്നേയയാഗങ്ങളെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കാം. ആ ഇനത്തിൽ അവൎക്കു മൂന്നു യാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

(1) ദഹനയാഗം. അതിപ്രാചീനകാലം തുടങ്ങി അവരുടെയിടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു യാഗമത്രെ ഇതു്. രക്തയാഗത്തിലെന്നതുപോലെ ഇതിലും യാഗമർപ്പിക്കുന്നവൻതന്നെ മൃഗത്തെ കൊണ്ടുവരുന്നു. മൃഗം അവന്റെ കഴിവുപോലെ മാലിന്യമില്ലാത്ത കാളയോ, കൊററൻ ആടോ, കൊററൻ കോലാടോ ആവാം. അതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്തവനാണെങ്കിൽ പ്രാവായാലും മതി—അല്ലെങ്കിൽ ഏററവും ചുരുങ്ങിയ തോതിൽ കുറച്ചു മാംസമായാലും കഴിച്ചുകൂട്ടാവുന്നതാണു്. ദഹനയാഗം മററെല്ലാ യാഗങ്ങളിലും വെച്ചു ശ്രേഷ്ഠതരമെന്നു അവർ കണക്കാക്കിയിരുന്നു. അതു അതിപ്രാചീനകാലത്തു നടപ്പുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ഉപഹരിക്കുന്നതേതോ അതു് ലവലേശവും ബാക്കിയില്ലാതെ ദൈവത്തിന്നായി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നുവല്ലോ എന്നുള്ളതിനാൽതന്നെ. ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പൌലൂസ്, "നിങ്ങൾ ബുദ്ധിയുള്ള ആരാധനയായി നിങ്ങളുടെ

ശരീരങ്ങളെ ജീവനും വിശുദ്ധിയും ദൈവത്തിന്നു പ്രസാദവുമുള്ള യാഗമായി സമർപ്പിക്കുവിൻ" (റോമ: 12—1) എന്നു പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഈ യാഗത്തിന്നു എബ്രായ ഭാഷയിൽ കയററം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ഓലഹ്' എന്നു പറയുന്നു. സമർപ്പിതമായ ഉപഹാരം ധൂമത്തോടെ ദഹിച്ച് അതു പുകയായിട്ടും നീരാവിയായിട്ടും മേലോട്ടു ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെന്നെത്തുന്നുവെന്നാണ് 'ഓലഹ്'ന്റെ താല്പര്യം. ഈ യാഗം എങ്ങിനെയാണ് അർപ്പിക്ക എന്നുള്ളതു വഴിയെ വിശദമാക്കുന്നതാണ്.

(2) സമാധാനയാഗം.

ഇതു ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സമാധാനത്തിന്റെയും സംയോജിപ്പിന്റെയും ലക്ഷ്യമായി അർപ്പിച്ചുവന്നു. ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായും, ദൈവകൃപക്കായി അപേക്ഷിക്കുന്നതായും രണ്ടുവിധത്തിൽ ഇതു അർപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ യാഗത്തിന്നു മൃഗം കൂടിയെ കഴിയൂ എന്നു നിർബന്ധമില്ല. മൃഗമാണെങ്കിൽ മാലിന്യമില്ലാത്ത കാളയോ പശുവോ, ചെമ്മരിയാടോ, പിടിയാടോ എടുക്കാവുന്നതിന്നും തടസ്സവുമില്ല. മൃഗമില്ലെങ്കിൽ കേവലം ഒരു അപ്പം മാത്രം മതിയാവും. മൃഗമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ നെയ്യുമാത്രമേ ഹോമിക്കേണ്ടതായി ആവശ്യമുള്ളു. മാംസം പുരോഹിതന്മാർക്കും മററും എടുക്കയും ചെയ്യാം. പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള മാംസത്തിന്നു 'പൊക്കിയ നെഞ്ച്' എന്നാണു പേർ. ദൈവം നൽകിയിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും കൃപയ്ക്കുമായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ അവശിഷ്ടമാണല്ലോ അതു. അതു പൊക്കമുള്ള പീഠത്തിന്മേലാണല്ലോ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടതും.

സമാധാനയാഗത്തിന്നു എബ്രായഭാഷയിൽ 'ശെലാമിം' എന്നു പറയുന്നു. 'ശെലാം' എന്നതിന്റെ ധാതുവിന്നു 'ഒന്നാക്കുക', 'പൂർണ്ണമാക്കുക' എന്നർത്ഥം. പാപംമൂലം ദൈവവുമായുണ്ടായ അകൽച്ചയെ നീക്കി ഒന്നാക്കി യോജിപ്പിക്കുന്നയാഗമാണിതെന്നു താല്പര്യം.

ഒരാൾക്ക തോന്നുമ്പോൾ അൎപ്പിക്കാവുന്നതല്ല സമാധാനയാഗം. അതിന്ന ചില കാലവും സന്ദൎഭവും നിൎദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. (1) ഒരു പുരോഹിതന്റെ സ്ഥാനാരോഹണത്തിലും (പുറപ്പാട്: 29—1-37), (2) ഒരാളുടെ നസ്രായവ്രതത്തിന്റെ കലാശത്തിങ്കലും (സംഖ്യ: 6—13-21), (3) സമാഗമനകൂടാരത്തിന്റെയോ ദൈവാലയത്തിന്റെയോ പ്രതിഷ്ഠയിലും, (4) കുഷ്ഠരോഗിയുടെ ശുദ്ധീകരണാവസരത്തിലും മാത്രമേ ഇതൎപ്പിക്കുവാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു.

(3) അപരാധയാഗം.

അറിഞ്ഞുകൊണ്ടോ അറിയാതെയോ ചെയ്തുപോയ പാപത്തിന്ന ഈ യാഗംകൊണ്ടു മോചനം സിദ്ധിക്കുന്നു. ആരോടെങ്കിലും അധൎമ്മമോ അക്രമമോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്ന തക്കതായ പരിഹാരമുണ്ടാക്കിയതിന്നശേഷമല്ലാതെ ഈ യാഗമൎപ്പിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. യേശുമശിഹാതന്നെ അതിന്റെ സമ്പ്രദായം വിശദപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. "നിന്റെ വഴിപാട്" യാഗപീഠത്തിങ്കൽ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ സഹോദരന്ന നിന്റെ നേരെ വല്ലതുമുണ്ടെന്ന അവിടെവെച്ചു ഓൎമ്മവന്നാൽ വഴിപാട അവിടെത്തന്നെവെച്ചു മുന്നമേപോയി നിന്റെ സഹോദരനുമായി നിരപ്പെടുക; പിന്നെ വന്ന വഴിപാട അൎപ്പിക്കുക" (മത്തായി: 5-23) ഇതിന്ന ഒരു പിടിയാടായാലും ധാരാളം മതിയാവും. അല്ലെങ്കിൽ പ്രാവുകളായാലും പോരായ്കയില്ല. ആട്ടിനെക്കൊണ്ട് മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിൽ അതിന്റെ രക്തം തളിച്ച് അതിനെ മുഴുവനോടെ ഹോമിക്കണം. പ്രാവുകളാണെങ്കിൽ ഒന്നിന്റെ രക്തം തളിക്കുകയും, മറ്റതിനെ ഹോമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഈ യാഗം അൎപ്പിക്കുന്നതിന്ന മുമ്പ് ഏതൊരുത്തനും പശ്ചാത്തപിച്ചു അവന്റെ പാപം ഏറ്റുപറയേണ്ടതാണെന്നും, അല്ലെങ്കിൽ ഇതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ ദൃഢവിശ്വാസമെന്ന ഗണനീയനും പണ്ഡിതനുമായ ഒരു പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ വൈദികൻ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്.

(4) അകൃത്യയാഗം

ദൈവകല്പനകൾ വിരോധമായി ഇന്ന പാപം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു സന്ദിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിൽ അൎപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു പ്രത്യേക യാഗമാണിതു്. (ലേവ്യ: 5—17, 18). പാപയാഗവും ഇതും അൎപ്പിക്കേണ്ടുന്ന സമ്പ്രദായമെല്ലാം ഒന്നുതന്നെ. രണ്ടിലും കൊല്ലപ്പെടുന്ന മൃഗത്തിന്റെ തലയിൽ കൈവെച്ചു് പാപം ഏറ്റുപറയുമ്പോൾ അതു് അവന്റെ പാപങ്ങളെയെല്ലാം വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉപഹാരമായിത്തീരുന്നു. ഈവിധത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുമശിഹാ വാസ്തവത്തിൽ ഒരു അകൃത്യയാഗമായിത്തന്നെ അൎപ്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു നമുക്കു ബോധ്യമാകും. ഇതിനെ ബലപ്പെടുത്തി ഏശായാദീൎഘദൎശി, "അവന്റെ പ്രാണൻ ഒരു അകൃത്യയാഗമായിത്തീരും" എന്നു പ്രവചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. (53—10).

3. ഇതുവരെ പറയപ്പെട്ട യാഗങ്ങളെല്ലാം ഓരോരുത്തർ അവരവൎക്കു ആവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ മാത്രം അൎപ്പിക്കപ്പെട്ടുവന്നവയത്രെ. എന്നാൽ ഇവകൂടാതെ നിശ്ചിതകാലങ്ങളിലും സമയങ്ങളിലും അൎപ്പിക്കുവാൻ ബാദ്ധ്യതപ്പെട്ട വേറെ യാഗങ്ങളും അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നു.

(1) അനുദിനയാഗം. ദിവസംതോറും കാലത്തു മൂന്നുമണിക്കും ഉച്ചകഴിഞ്ഞ ഒൻപതുമണിക്കും (നമ്മുടെ കണക്കുപ്രകാരം എട്ടുമണിക്കും മൂന്നുമണിക്കും) ഈ രണ്ടാടുകളെ ഹോമയാഗമായി അവർ അൎപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. (പുറ: 29— 38–40; ലേവ്യ: 6—9, 10; സംഖ്യ: 28—1-8). ഈ യാഗം ചെയ്യുമ്പോഴാവട്ടെ വളരെനേരംകൊണ്ടുമാത്രം ഉപഹാരം ദഹിച്ചുപോകുമാറു് അതിന്നുള്ള തീ അതിനൊത്തവണ്ണം സാവധാനത്തിൽ എരിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അതോടുകൂടി ഒരു അപ്പവും, പാനീയനിവേദ്യമായി വീര്യമേറിയ സ്വല്പം വീഞ്ഞും അൎപ്പിക്കേണ്ടുന്നതത്രെ. ഇവയിൽ കാലത്തേതു വൈകീട്ടു് 9-മണിമുതൽ ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങൾക്കും, വൈകിട്ടത്തേതു പ്രഭാതം മുതൽ അതുവരെയുള്ള പാപങ്ങൾക്കും പരിഹാരമായി നിൎദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

(2) വാരയാഗം.

ഇതു ശാബ്ബത ദിവസങ്ങളിൽ അൎപ്പിക്കുന്ന യാഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സാമാന്യദിവസങ്ങളിൽ രണ്ടു കുഞ്ഞാടുകളെയാണല്ലോ യാഗമൎപ്പിക്കേണ്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ശാബ്ബത ദിവസത്തിൽ നാലാടുകളെ വീതം യാഗമൎപ്പിക്കുവാൻ (സംഖ്യ: 28—9, 10).

(3) മാസാന്തരയാഗം.

മാസംതോറും ശുക്ലപക്ഷത്തിന്റെ പ്രാരംഭദിവസത്തിൽ അൎപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതത്രേ ഈ യാഗം. ഇതിനു രണ്ടു കാളക്കുട്ടികളും, ഒരു ചെമ്മരിയാടും, ഒരുവയസ്സായ 7 ആട്ടിൻകുട്ടികളും, പാപയാഗത്തിനു ഒരു അപ്പവും പുൾപ്പാറാത്ത പാനീയനിവേദ്യവും ആവശ്യമാണു്. (സംഖ്യ: 28—11-14).

(4) വൎഷാന്തരയാഗങ്ങൾ.

1. ഇതു അവരുടെ സാമുദായികവത്സരാരംഭദിനമായ പെസഹാപ്പെരുന്നാളിലും, 2. ആദ്യഫലദിനമായ പെന്തിക്കോസ്തിപ്പെരുന്നാളിലും, 3. പൊതുവത്സരാരംഭദിനമായ ഏഴാംമാസം ഒന്നാംതിയതിയിലും, 4. വലിയ പാപപരിഹാരദിനത്തിലും അൎപ്പിച്ചുവന്നു. അന്നേദിവസം ദഹനയാഗവും അതോടുകൂടി പാപയാഗത്തിനു ഒരു കോലാടിനെയും അൎപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതിനെപ്പറ്റി അവരുടെ പെരുന്നാളുകളെക്കുറിച്ചുപറയുമ്പോൾ കൂടുതൽ വിശദമാകുന്നതായിരിക്കും.

4. നിരക്തയാഗങ്ങൾ അഥവാ ഭോജനയാഗങ്ങൾ. ഇവ സസ്യവൎഗ്ഗഫലത്തിൽനിന്നു മാത്രമെടുത്തു അൎപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നതത്രേ. മാവു്, ധാന്യം, എണ്ണ, കുന്തുരുക്കം, അപ്പം ആദിയായവയാണിവ. പാപയാഗമെന്നതരത്തിൽ ഇവ അൎപ്പിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. പക്ഷേ രണ്ടു ചെങ്ങാലിപ്പക്ഷികളെയോ രണ്ടു പ്രാവുകളെയോ വാങ്ങിപ്പാൻപോലും നിവ്വാഹമില്ലാത്ത ദരിദ്രനാണെങ്കിൽ അവൻ ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു പാപയാഗമെന്ന നിലയിൽ അൎപ്പിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതാണെന്നു അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഉപ്പുചേൎക്കാതെ സസ്യഫലങ്ങൾപോലും അൎപ്പിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണു്.

5. പാനീയനിവേദ്യം ഇതു ദഹനയാഗത്തോടുകൂടിയോ നിരന്തരയാഗത്തോടുകൂടിയോ അല്ലാതെ പ്രത്യേകം അർപ്പിക്കാൻ അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മൃഗത്തെ യാഗമർപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ തലയിൽ ശുദ്ധീകരണാർത്ഥം വീഞ്ഞൊഴിക്കുന്നു. ബാക്കി വീഞ്ഞുണ്ടെങ്കിൽ അതു പുരോഹിതന്മാർക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതായിരിക്കും.

6. ഇപ്പറഞ്ഞവ കൂടാതെ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള പ്രത്യേക സമർപ്പണവും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

(1) അപ്പം സമർപ്പിക്കുക.

ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ ശാബ്ബത്തുനാളിൽ ഇസ്രായേൽ ഗോത്രങ്ങളുടെ എണ്ണമൊപ്പിച്ച് 12 അപ്പം ദൈവാലയത്തിൽ വിശുദ്ധസ്ഥലത്തുള്ള സ്വർണ്ണപീഠത്തിന്മേൽ അർപ്പിക്കുന്നതാണ്. തലേ ആഴ്ചയിലെ അപ്പം തദവസരം അവിടെ നിന്നു മാറ്റുകയും ചെയ്യും. ഈ പഴയഅപ്പം പുരോഹിതന്മാർക്കല്ലാതെ ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്; എന്നിരുന്നിട്ടും ഒരവസരത്തിൽ ദാവീദ് അതു ഭക്ഷിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. (1 ശമുവേൽ:21—3, 4).

(2) ധൂപാർപ്പണം.

ദൈവം മോശയോടു കല്പിച്ചതുപോലെ പുറപ്പാടുപുസ്തകത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരം (30—34, 36) പുരോഹിതന്മാർ ദിനംതോറും കാലത്തും വൈകിട്ടും ദൈവാലയത്തിലുള്ള ഒരു പ്രത്യേകപീഠത്തിന്മേൽ അവർ ധൂപാർപ്പണം ചെയ്യുന്നു. തദവസരത്തിൽ ജനങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിരതരായിരിക്കും. ആണ്ടിലൊരിക്കൽ വലിയ പാപപരിഹാരത്തിരുന്നാളിൽ പ്രധാനമഹാ പുരോഹിതൻവേണം ധൂപാർപ്പണം ചെയ്വാൻ. "അപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഏകദേശം അരമണിക്കൂർ നേരത്തോളം നിശ്ശബ്ദതയുണ്ടായി" എന്നു യോഹന്നാൻ തന്റെ വെളിപാടിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു ഈ ധൂപാർപ്പണവേളയിലുള്ള നിശ്ശബ്ദതയെയും സൂചിപ്പിച്ചുവോ എന്നു അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. (വെളി: 8—1). "എന്റെ പ്രാർത്ഥന തിരുമുമ്പാകെ ധൂപംപോലെയായിരിക്കട്ടെ" എന്നു ഇതിനെ അനുസ്മരിച്ചായിരിക്കണം ദാവീദ് അഭിലഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.

7. നിശ്ചിത വഴിപാടുകൾ.

കൃഷിയിൽനിന്നും മൃഗങ്ങളിൽനിന്നുമുണ്ടാകുന്ന പ്രഥമഫലങ്ങളെല്ലാം ദൈവത്തിനു വഴിപാടായി കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. (സംഖ്യ: 18—12, 13; ആവർത്തനം: 26—2; നെഹെമ്യ: 10—35, 36). അതിനുപുറമെ ചോളം, എണ്ണ, വീഞ്ഞ്, ആട്ടിൻകമ്പിളി മുതലായ ആദ്യഫലങ്ങൾ പുരോഹിതന്മാർക്കും കൊടുക്കണമെന്നുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം എത്രമാത്രം കൊടുക്കണമെന്നു മോശ നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും അവരുടെ കഴിവനുസരിച്ചുതന്നെ അവർ സംഭാവന ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. മൃഗങ്ങളിൽ ആണായതു മാത്രമേ ആദ്യഫലമായി കൊടുക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മനുഷ്യരുടെയും അശുദ്ധമൃഗങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ നിശ്ചിതവിലകൊടുത്താൽ അവയെ തിരികെ വാങ്ങിക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ആദ്യഫലങ്ങൾ പെന്തിക്കുസ്തിപ്പെരുന്നാളിന്റെയും പ്രതിഷ്ഠപ്പെരുന്നാളിന്റെയും ഇടയ്ക്കു വേണം നൽകാനെന്നു പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴത്തെ അവരുടെ വിളവുകാലം. ആദ്യഫലശേഖരം നടത്തിവന്നതു വളരെ ആഘോഷപൂർവ്വമായിട്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഇതിന്നായി സന്നദ്രിൻ സംഘത്താൽ നിയുക്തരായ പുരോഹിതന്മാർ സിൽബന്ധികളോടുകൂടി വിളവുസ്ഥലത്തുചെന്നു ഫലങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വാദ്യഘോഷങ്ങളോടുകൂടിയായിരിക്കും അതു ദൈവാലയത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുക. അപ്പോൾ ഒരു കാളയെ, അതിന്റെ കൊമ്പുകൾക്കു തങ്കപ്പൂശംകൊടുത്തു തലയിൽ ഒലിവിലകൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഒരു കിരീടം ചാർത്തി മുമ്പിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുമായിരുന്നു.

കുരിശിന്മേൽ തൂക്കൽ.

കുപ്രസിദ്ധ പാതകികൾക്കും ദ്രോഹികൾക്കും നൽകിവന്ന ഒരു ശിക്ഷയായിരുന്നു ഇതു്. ഇതിനു കുരിശു രണ്ടുതരത്തിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിൽ ഒന്നു് പള്ളികളിലും മററും കാണപ്പെടുന്ന വിധത്തിൽതന്നെ. മററൊന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽ X അക്ഷരത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും. കുരിശിന്റെ മുകളിലായി മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടവന്റെ കുററം രേഖപ്പെടുത്തത്തക്കവണ്ണം ഒരു പലകക്കഷണം പിടിപ്പിച്ചിരിക്കും. അതിനുപുറമെ, ആസനം താങ്ങത്തക്കവിധത്തിൽ കുരിശിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായി ചെറിയൊരു താങ്ങും ഉണ്ടായിരിക്കും. നമ്മുടെ രക്ഷകൻ തൂങ്ങിക്കിടന്ന കുരിശിന്റെ ആകൃതി ഒന്നാമതു പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ളതായിരുന്നു എന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊല്ലുന്ന സമ്പ്രദായം ക്രിസ്തുവിന്നും രണ്ടാം നൂററാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യംവരെയും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടു്.

ഒരാളെ എത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പെടുത്തി കൊല്ലാൻ സാധിക്കും എന്ന ആലോചനയുടെ ഫലമായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ഒരു ശിക്ഷയാണിതെന്നു പറയുന്നതിൽ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കുററക്കാരനെ നഗ്നനാക്കി കൈകളും കാലുകളും കുരിശിനോടുചേർത്തു ആണി തറച്ചോ കെട്ടിയോ ബന്ധിക്കുന്നു. ഇവയെ അവലംബമാക്കിയത്രെ അവൻ തൂങ്ങിക്കിടക്കുക. കൈകളും കാലുകളും ഞരമ്പുകളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനങ്ങളാകയാൽ അപ്പോൾ അവനുണ്ടാകുന്ന വേദനയും പൊരിച്ചിലും കടച്ചിലും എത്രമാത്രമെന്നു നാം പണിപ്പെട്ടാലോചിച്ചാലും നമുക്കു് സുഗ്രാഹ്യമാകാവുന്നതല്ല. ശരീരത്തിന്റെ ഭാരം മുഴുവനും കൈകാലുകളിന്മേലുള്ള ആണികളിൽ നില്ക്കാൻ ഇടയാവുമ്പോൾ, അവയാണെങ്കിൽ എങ്ങോട്ടും അനക്കുവാൻപോലും മാർഗ്ഗമില്ലാതെയുമിരിക്കുമ്പോൾ, ഞരമ്പുകളുടെ കോച്ചിവലിക്കൽനിമിത്തമുണ്ടാകാവുന്ന പ്രാണവേദന വാചാമഗോചരമെന്നേ പറയാവതുള്ളു. വാളുകൊണ്ടുള്ള വെട്ടോ, തോ

ക്കൊണ്ടുള്ള വെടിയോ, ആണെങ്കിൽ അതിവിഷമത്തിനുള്ളിൽ ആ പ്രാണസങ്കടം അനുഭവിച്ചു മരിച്ചുപോകുകയെന്ന സമാധാനി ക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇതോ? അരനിമിഷം പോരാഞ്ഞിട്ട് ചിലപ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നു ദിവസത്തോളം ചാവാതെ ചത്തിട്ട് അവൻ അവിടെ പിടഞ്ഞുപിടഞ്ഞു തൂങ്ങിക്കിടക്കണം. ജീവിക്കുകയുമില്ല മരിക്കുകയുമില്ല— ആ വിധത്തിൽ ദുസ്സഹമായ വേദനയനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ എത്രനേരം അങ്ങനെ തൂങ്ങിക്കിടക്കണം! വിശപ്പിന്റെയും ദാഹത്തിന്റെയും കാര്യം പറയേണ്ടതുമില്ല. അങ്ങനെ ഒടുവിൽ അവൻ മരിച്ചാലോ? ശവം കുരിശിന്മേൽനിന്നിറക്കി കുഴിച്ചുമൂടാൻ പാടുള്ളതല്ല. അതു കുരിശിന്മേൽതന്നെ തൂങ്ങിക്കിടന്നു അഴുകിപ്പോകണം. അല്ലെങ്കിൽ കഴുകൻ മുതലായ പക്ഷികളോ കുറുക്കൻ മുതലായ ജന്തുക്കളോ കൊത്തിവലിച്ചു കടിച്ചുകീറി തിന്നുതീർക്കുകയും വേണം.

കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊല്ലുന്ന സമ്പ്രദായം ഈജിപ്ഷ്യർ, പേർഷ്യക്കാർ, ഗ്രീക്കുകാർ, കാർത്തേജിയൻകാർ മുതലായ പൂർവ്വഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. നിർഭാഗ്യരായി യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റുപോയ സേനാനായകന്മാരെ കാർത്തേജിയൻകാർ കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊല്ലുക പതിവായിരുന്നു. അവരുടെ രാജാവായ ബോമിൽകാർ അഗത്തോക്ലീസിന്റെ പക്ഷം ചേരാനായി ഗൂഢശ്രമങ്ങൾ നടത്തുന്നതെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചപ്പോൾ അവർ അയാളെ പിടിച്ചു കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുറ്റത്തു കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊന്നുകളഞ്ഞു. ഈ തരത്തിലുള്ള ശിക്ഷ റോമാക്കാരുടെ ഇടയിലും നടപ്പുള്ളതായിരുന്നു. അടിമകൾ, കള്ളന്മാർ, തെമ്മാടികൾ മുതലായ അധഃകൃതരെയായിരുന്നു അവർ ഈ വിധം ശിക്ഷിച്ചുവന്നത്. അതിനാലത്രെ പൗലൂസ്ശ്ലീഹാ ഫിലിപ്പിയരോടായി, "അവൻ ദാസരൂപമെടുത്തു മനുഷ്യസാദൃശ്യത്തിലായി തന്നെത്താൻ താഴ്ത്തി കുരിശിലെ മരണത്തോളം അനുസരണമുള്ളവനായിത്തീർന്നു" എന്നു പറയാനുണ്ടായ കാരണം. (ഫിലി: 2—7, 8).

കുരിശിന്മേൽ തൂക്കപ്പെട്ടുള്ള മരണം ഏററവും നിന്ദ്യവും അപമാനകരവുമത്രെ. അതിനെ നന്നായി സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ നിസ്സീമമായ സ്നേഹത്തെപ്പററി പൗലൂസ്ശ്ലീഹാ, "അവൻ അപമാനം വകവെയ്ക്കാതെ കുരിശിനെ സമീപിച്ചു" എന്നു എബ്രായക്കാൎക്കും, "മിശിഹാ നമുക്കവേണ്ടി മരിക്കകയാൽ ദൈവം തനിക്കു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹത്തെ പ്രദൎശിപ്പിക്കുന്നു" എന്നു റോമാക്കാൎക്കും എഴുതീട്ടുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങനെ അത്യധികം ആക്ഷേപകരമായ വിധത്തിൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടുപോയ ഒരാളെപ്പററി ഇത്ര ശ്ലാഘനീയമായി പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞിരുന്ന ശ്ലീഹന്മാരുടെ പേരിൽ ഗ്രീക്കുകാൎക്കു അവജ്ഞ തോന്നിയതു സ്വാഭാവികമെന്നേ പറയേണ്ടുള്ളൂ. "ഞങ്ങളൊ കുരിശിക്കപ്പെട്ട മിശിഹായെ പ്രസംഗിക്കുന്നു.......ഗ്രീക്കുകാൎക്കു അതു ഭോഷത്വമാണു" എന്നു പൗലോസ്ശ്ലീഹാ അതു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. (1 കൊറ: 1–23) ജനസാമാന്യത്താൽ വെറുക്കപ്പെട്ടു്, കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊല്ലപ്പെട്ടവനായ ഒരു ദ്രോഹിയെപ്പററിയുള്ള ശ്ലീഹന്മാരുടെ ഗൂഢമായ പ്രഘോഷണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു് ഒരു പുതിയ മതത്തെ സംബന്ധിച്ചു് അവർ ചെയ്തുവന്ന പ്രസംഗങ്ങളും കഥയില്ലാത്തവരുടെ പ്രലപനങ്ങളായി മാത്രം ഗ്രീക്കുകാർ പരിഗണിച്ചു. പുറജാതിക്കാരാണെങ്കിൽ അവരും, മിശിഹായുടെ മരണം എത്രയും നിന്ദ്യമായ വിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നറികയാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു മതപരിവൎത്തനം ചെയ്യുന്നതു്, അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു കിണററിൽ ചാടുകയാണെന്നും തീരുമാനിച്ചുകളഞ്ഞു. യഹൂദന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കുരിശിന്മേൽ തൂക്കപ്പെട്ടുള്ള മരണം എത്രയോ നിന്ദ്യവുമായിരുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യരാൽ മാത്രമല്ല, ദൈവത്താൽപോലും തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടവനായിരുന്നു യേശു എന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചു. അങ്ങനെ മരിക്കാൻ ഇടയാകുന്ന ആരും ദൈവത്താൽ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നുള്ള അവരുടെ നിയമം അതിനു വേണ്ടതായ ഉറപ്പും നല്കി. (ആവൎത്തനം: 21–23).

യേശുവിനെ കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊന്നതു സംബന്ധിച്ചു നാലു സുവിശേഷകന്മാരും എഴുതിയിട്ടുള്ള വിവരണം വായിക്കുമ്പോഴും റോമാക്കാർ കുരിശിന്മേൽ തറച്ചു കൊല്ലുന്നതെങ്ങിനെയെന്നുള്ള ഇതരചരിത്രകാരന്മാരുടെ വിവരണവുമായി അതെത്ര മാത്രം ശരിയായിരിക്കുന്നുവെന്നു നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും.

ആക്ഷേപകരമായി വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും എന്തൊക്കെ ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ, അതും അതിലപ്പുറവും യേശുവിനോടു് അവർ പ്രവർത്തിച്ചു. പ്രധാന മഹാപുരോഹിതന്റെ അരമനയിൽവെച്ചു, "അവർ അവിടത്തെ മുഖത്തു തുപ്പി; മുഷ്ടിചുരുട്ടി ഇടിച്ചു; ചിലർ ചെകിട്ടത്തടിച്ചു് 'ഹേ, മശിഹാ നിന്നെ തല്ലിയതാരെന്നു് ഞങ്ങളോടു പ്രവചിയ്ക്കു' എന്നു പറഞ്ഞു." നാഥൻ ഗലീലക്കാരനാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ പീലാത്തോസ് അദ്ദേഹത്തെ ഹേറോദോസിന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു് പറഞ്ഞയച്ചു. ആ കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത രാജാവു, "പടയാളികളുമായി ചേർന്നു് അവിടത്തെ പരിഹസിച്ചു നിസ്സാരനാക്കിക്കൊണ്ടു വെള്ളക്കുപ്പായം ധരിപ്പിച്ചു." പടയാളികളുടെ ആ ഹാസ്യപ്രകടനം അവസാനിച്ചപ്പോൾ അവനെ പിടിച്ചടിക്കാൻ ഒന്നാമതായി രാജാവു കല്പന നൽകി. യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ പറയുംപോലെ അത്തരത്തിലുള്ള ദാരുണ ശിക്ഷകൊണ്ടു അവർ തൃപ്തരായിരുന്നില്ലാ എന്നു വേണം കരുതിയിരിക്കണം. കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊല്ലണമെന്നു പീലാത്തോസ് വിധി പ്രസ്താവിച്ചതിന്റെ ശേഷവും, സുവിശേഷകന്മാർ രണ്ടുപേരും പറയുമ്പോലെ, പടയാളികൾ അവമാനകരമായ പലതും അവിടത്തോടു ചെയ്തു. "അവർ അവിടത്തെ വസ്ത്രം അഴിച്ചു ഒരു ചുവന്ന പുറംകുപ്പായം ധരിപ്പിച്ചു; മുള്ളുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കിരീടം മെടഞ്ഞു തലയിൽ വെച്ചു; വലങ്കൈയ്യിൽ ഒരു കോലും കൊടുത്തു; എന്നിട്ടു് അവർ അവിടത്തെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തിക്കൊണ്ടു യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവേ, ജയജയ എന്നു പരിഹസിച്ചു. പിന്നെ അവിടത്തെ ദേഹത്തിൽ തുപ്പി; കോൽ തിരികെ എടുത്തു് അതുകൊണ്ടു് അവിടത്തെ തലയ്ക്കടിച്ചു."

അക്കാലത്തെ പരിഹാസരീതിയും കളിയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഇവയിൽനിന്നെല്ലാം നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. യേശുമശിഹായെ ക്രൂശിക്കൊന്നിട്ടു അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പായി അലക്സാന്ത്ര്യായിൽവെച്ചു നടന്ന ഒരു സംഭവം ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമത്രെ. യഹൂദന്മാർ യേശുമശിഹായോടു ചെയ്തവിധത്തിൽ അന്നാട്ടുകാർ ഒരു രാജാവിനെ അതികഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി. റോമാചക്രവർത്തിയായ കലിഗ്ഗുലയുടെ ഭരണാരംഭദശയിൽ അദ്ദേഹം ഹെരോദ് അഗ്രിപ്പായെ പലസ്തീൻരാജ്യത്തിൽ കുറെയേറെ പ്രദേശങ്ങളുടെ അധിപതിയായി നിയമിച്ചു വിട്ടുകൊടുത്തു. അഗ്രിപ്പായ്ക്കു മുമ്പുവാണിട്ടുള്ള ഹെരോദ്യരാജാക്കന്മാരിൽ ആൎക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിൽ കിരീടം ധരിക്കാമെന്നുള്ള പ്രത്യേകാനുമതിയും റോമാചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി. അതിന്റെ ശേഷം അദ്ദേഹം റോമിൽനിന്നു സ്വരാജ്യത്തേക്കു് എഴുന്നെള്ളത്താരംഭിച്ചപ്പോൾ അലക്സാന്ത്ര്യായിലൂടെ പോവുകയാണു് നല്ലതെന്നു് ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തോടഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അങ്ങിനെ അദ്ദേഹം യാത്രയുമാരംഭിച്ചു. അലക്സാന്ത്ര്യായിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടത്തുകാരെ പേടിച്ചു് അദ്ദേഹം ആളറിയാത്തമട്ടിൽ യാത്ര തുടരുകയുംചെയ്തു. കുസൃതിക്കാരില്ലാത്ത പ്രദേശം കാണാനൊക്കുകയില്ലല്ലൊ. എങ്ങിനെയൊ, രാജാവിന്റെ ഈ നിഗൂഢയാത്രയുടെ വിവരം നാട്ടുകാരുടെ ചെവിയിലെത്തി. അവൎക്കു ഒട്ടുംതന്നെ സഹ്യമായില്ല. ഒരു യഹൂദൻ കിരീടംവെച്ചു രാജാവാവുകയൊ എന്നു് അവർ രോഷാകുലരായിച്ചമഞ്ഞു. നഗ്നനായി തെരുവീഥികളിലൂടെ 'പിച്ചും ഭ്രാന്തും' പറഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന ഒരു 'റൊസ്സൻ' ഉണ്ടായിരുന്നു അവിടെ. കരബാസ് എന്നായിരുന്നു അവന്റെ പേർ. അവൻ കേവലം ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നു പറയാൻ വയ്യ. ഒരു പമ്പരവിഡ്ഢിക്കും ഭ്രാന്തനും ഇടയ്ക്കു ഒരാളെ സങ്കല്പിക്കാമെങ്കിൽ അതു കരബാസായിരിക്കും. അവനെ അവർ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് ഒരു ഉയൎന്ന പീഠത്തിന്മേൽ ഇരുത്തി. അനാവധിപേർ ചുററിലും ഇരുന്നു കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടുനാലുപേർകൂടി കടലാസ്സുകൊണ്ടു ഒരു

കിരീടം ഉണ്ടാക്കി വിധിപാലന്റെ തലയിൽ വെച്ചു. രാജകീയപട്ടാംബരത്തിന്നുപകരം കീറപ്പായകൊണ്ടു ഒരു സഹനാവസ്ത്രവും നൽകി. അതും പോരാഞ്ഞിട്ടു് അവിടെ കിടന്നിരുന്ന ഒരു പുല്ലികന്നെടുത്തു് ചെങ്കോലിന്നു പകരം അവന്റെ കൈയ്യിലും പിടിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ആ കോമനെ രാജാവാക്കി നടിപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഏതാനുംപേർ വടികളും പിടിച്ചു് അംഗരക്ഷകന്മാരെന്ന വിധത്തിൽ ഇരുവശത്തും അണിനിരക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം അതാ എത്തുന്നു ചിലർ മുഖം കാണിക്കാൻ. വേറെചിലർ ഉപാധികളുംകൊണ്ടു തിരുസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. അനവധിപേർ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമംചെയ്തു രാജാവിനെ വന്ദിക്കുന്നു, 'ഹുറേഹുറേ!' എന്ന ശബ്ദഘോഷംകൊണ്ടു അവിടമെങ്ങും മുഖരിതമായി. 'ഓ! മാറാ—ഓ! മാറാ' എന്ന ജയാരവും മുഴങ്ങി. (മാറാ എന്ന പദത്താൽ സുറിയാനിയിൽ കർത്താവു, നാഥാ എന്നർത്ഥം.) ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകനെ കുരിശിൽതൂക്കിയ വലിയ ഹേരോദേരാജാവിന്റെ അനന്തരഗാമിക്കു അലെക്സാന്ത്ര്യാക്കാർ നൽകിയ വമ്പിച്ച തിരുമുൽക്കാഴ്ച.

പീലാത്തോസു് വിധി പ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞയുടനെ, കുരിശിൽ തൂക്കിക്കൊല്ലുവാനായി വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു്, യേശുവിനെ പ്രഹരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. റോമാക്കാരുടെ പതിവുപ്രകാരം കുരിശിൽ തൂക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു നടത്തേണ്ടതാത്രേ പ്രഹരശിക്ഷ. ഇതിന്നു് ഇതര തെളിവുകളും ഇല്ലാതില്ല: രാജ്യത്തിന്നു വിരോധമായി വിപ്ലവമാരംഭിച്ചവരിൽ അനേകംപേരെ തടവുകാരാക്കി പിടിക്കയും, മന്നാധിപന്മാരെ ചാട്ടവാർകൊണ്ടു പ്രഹരിച്ചു കുരിശിൽ തൂക്കുകയും, ചെയ്തതായി ചരിത്രകാരനായ ലവി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. അലെക്സാന്ത്ര്യായിലെ യഹൂദന്മാരെ അതികഠിനമായി പ്രഹരിച്ചതിന്റെ ശേഷമായിരുന്നു അവരെ തൂക്കിക്കൊല്ലുവാൻ റോമാ അധിപതിയായ ഫ്ളക്കോസു് കല്പിച്ചതെന്നു മറ്റൊരു ചരിത്രജ്ഞനായ ഫീലോവും സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. റോമാക്കാർ യറുശലേം പട്ടണം പിടിച്ചടക്കിയപ്പോഴും യഹൂദന്മാരിൽ അനേകംപേരെ പ്രഹരിച്ചു തൂക്കിക്കൊന്നുവെന്നു ജോസഫസ്സും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

അത്യന്തം നിർദ്ദയമായ പ്രഹരം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം കരിശ്ശെടുത്തു നടക്കുവാൻ ആജ്ഞ പുറപ്പെട്ടുവെന്നു ഒരു സുവിശേഷകൻ സാക്ഷീകരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. പ്രഹരംമൂലം ശരീരമാകവെ പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞിരുന്നാലും, അവയിൽനിന്നു രക്തം ധാരധാരയായി പ്രവഹിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായ പാരവശ്യം നിമിത്തവും കരിശ്ശു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാനല്ലാതെ നമ്മുടെ രക്ഷകന്നു കഴിവുണ്ടായില്ല. കരിശ്ശോ, കുറച്ചധികം ഭാരമുള്ളതുമായിരുന്നു. ആ ഭയനീയമായ പോക്കിൽ പിന്നേയും വളരെയേറെ പീഡകൾ നമ്മുടെ രക്ഷകൻ സഹിച്ചുകാണണമെന്നു നമുക്കു ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെതന്നെയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ നടപ്പും. ക്ഷീണത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടും ദേഹമാകവേ ഉണ്ടായ ദുസ്സഹമായ വേദനമൂലവും കരിശ്ശും ഏന്തി ഒരൊററടിപോലും വെക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവനായിത്തീർന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ. അതു കണ്ടപ്പോൾ യറുശലേമിലേക്കു പോയിരുന്ന കുറേനായക്കാരൻ ശീമോനെ വിളിച്ചു് ആ കരിശ്ശെടുക്കുവാൻ പടയാളികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ കാര്യത്തിലുള്ള റോമാക്കാരുടെ നടപടി നോക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മേല്പറഞ്ഞ വിവരണം എത്രയും ശരിയായിരിക്കുന്നുവെന്നുവേണം സമ്മതിക്കുവാൻ. കരിശ്ശുമരണത്തിന്നായി വിധിക്കപ്പെട്ട ദ്രോഹികളും അടിമകളും അവർക്കു തൂങ്ങുവാനുള്ള കരിശ്ശു മുഴുവനോടെയോ, അല്ലെങ്കിൽ വിലങ്ങത്തിലുള്ള അതിന്റെ തണ്ടോ അവരവർതന്നെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകണമെന്നുള്ളതു നിർബന്ധമായിരുന്നു. പ്രഹരംകൊണ്ടും അതോടൊപ്പമുള്ള നിരവധി പീഡകളാലും രക്തത്തിൽ കുളിച്ചുതളർന്ന കുററക്കാരൻ എടുത്താൽ പൊങ്ങാത്ത കരിശ്ശും വലിച്ചു നടന്നുപോകുന്ന പോക്കിൽ 'ഇതും ഇരിക്കട്ടെ എന്റെ വക"' എന്നു മുഷ്ടിചുരുട്ടി രണ്ടു കൊടുക്കാതെയോ, കാർക്കിച്ചു മുഖത്തു തുപ്പാതെയോയിരിക്കാൻ വഴിവക്കത്തു നില്ക്കുന്നവർക്കു ക്ഷമയുണ്ടാകാറില്ലായിരുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ കരിശ്ശും വഹിച്ചുപോയപ്പോൾ—വേറെയൊരാൾ കരിശെടുത്തു പുറകെ നടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ

വിശേഷിച്ചും—നമ്മുടെ രക്ഷകൻ എത്രമാത്രം ഉന്തും തള്ളും, കു-
ത്തും ചവിട്ടും, തുപ്പും, ശകാരവും സഹിച്ചുകാണണമെന്നു നമുക്കു
ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. സഹിക്കാവുന്നതിലപ്പുറമായ ആ പീഡ-
കൾ ഏററിട്ടും, പിന്നീടു കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിയിട്ടും കുറെനേരം
കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമല്ലാതെ അവിടുന്നു മരിച്ചില്ലല്ലോ എന്നു വി-
ഷാദത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ നമുക്കു ചിന്തിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

കുററക്കാരൻ കുരിശുംവഹിച്ച് എത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും കൊല-
സ്ഥലത്ത് അതു നാട്ടുവാനുള്ള കുഴി ശരിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരി-
ക്കും. അവൻ വന്നാൽ അവന്റെ വസ്ത്രമെല്ലാം അഴിച്ച് നഗ്ന-
മായി അവനൊരുതരം പാനീയം കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുക.
അനന്തരം നിലത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള കുരിശിന്മേൽ അവനെ മലർത്തി-
ക്കിടത്തിക്കൊണ്ട് ഇരുവശവും നന്നാലു പടയാളികൾ നിന്ന്
അവന്റെ കൈകാലുകളിന്മേലായി നാലു വലിയ ആണികൾ കു-
രിശിന്റെ തടിയോടു ചേർത്ത് അടിച്ചുകയററുന്നു. ആ പണി-
യെല്ലാം സമാപ്തമായി കഴിഞ്ഞാൽ പലരുംകൂടി ആ കുരിശെടുത്തു
പൊക്കി പെട്ടെന്ന് കുഴിയിലിടുകയും ചെയ്യും. ഞരമ്പുകളു-
ടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനങ്ങളായ കൈകളുടെയും കാലുകളുടെയും പത്തി-
കളിൽ ആണികൾ അടിച്ചുകയററുമ്പോഴത്തെ സഹനീയമല്ലാ-
ത്ത വേദനനിമിത്തം അതിന്മേൽ കിടന്നു 'തെളിപിരി'കൊണ്ടു
പിടയുന്നതു കാണുവാൻ കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത കൾശ്ശഹൃദയ-
ന്മാർ മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അനന്തരം കുരിശെടുത്തു സാവ-
കാശത്തിൽ കുഴിയിലേക്കിറക്കാതെ ഒന്നു പൊക്കിപ്പിടിച്ചു പെ-
ട്ടെന്നു കുഴിയിലേയ്ക്കിടുമ്പോൾ അവന്റെ അസ്ഥികളെല്ലാം തക-
ർന്നുപോയെന്നുതന്നെ അവനു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. അപ്പോൾ
കൈകാലുകളിന്മേലുള്ള ആണിക്കഴകൾ, പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു-
ള്ള ആ ഇടർകൊണ്ടു, പൊളിഞ്ഞുകീറുകയും ചെയ്യും. കുരിശിൽ
തൂക്കുമ്പോഴത്തെ റോമാക്കാരുടെ ചടങ്ങുകൾ ഇപ്പ്രകാരത്തി-
ലത്രെ.

ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവൻെറ കുററം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പലകക്കഷണം കുരിശിൻെറ മുകളിലായി വെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം റോമാക്കാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ളതാണു്. മുൻകാലങ്ങളിൽ റോമാചക്രവർത്തിമാർ അങ്ങനെയാണു് ചെയ്തുവന്നിട്ടുള്ളതും. ആ മാമൂലനുസരിച്ചു നമ്മുടെ രക്ഷകൻെറ കുററവും അവർ എബ്രായ, ഗ്രീക്ക, ലത്തീൻ എന്നീ മൂന്നു ഭാഷകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിവെച്ചു. കുരിശിന്മേൽ തൂക്കപ്പെട്ടവൻ അന്ത്യശ്വാസം വിടുന്നതുവരെ അവിടെ പടയാളികൾ പാറാവുനില്ക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നതനുസരിച്ചു് ഒരു സേനാനായകൻെറ കീഴിലായി ഒരു കൂട്ടം പടയാളികളെയും അവിടെ നിറുത്തി.

സ്വല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ 'എനിക്ക ദാഹിക്കുന്നു' എന്നു നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്തു. ശരീരത്തിൽനിന്നു കണക്കില്ലാതെ രക്തം പ്രവഹിച്ചുപോയിരുന്നതിനാലും, ദുസ്സഹമായ നാനാതരം മനോവ്യഥകൾ സഹിച്ചു തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതുകൊണ്ടും അവിടുത്തേക്ക ദാഹമുണ്ടായതു സ്വാഭാവികംതന്നെ. അതു കേട്ടപ്പോൾ ഒരു പടയാളിക്കു് അനുകമ്പതോന്നി ഒരു കഷണം സ്പഞ്ചെടുത്തു വിന്നാഗിരിയിൽ മുക്കി ഒരു കോലിന്മേൽ കുത്തിപ്പൊക്കി തിരുവായോടടുപ്പിച്ചു. റോമാപടയാളികളുടെ ശീതളപാനീയം വിന്നാഗിരിയിൽ വെള്ളം ചേർത്തിട്ടുള്ള പാനീയമത്രെ. അതിനാൽ അതു അവിടെ സുലഭമായി ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതുമാണല്ലോ. സ്വല്പം അതൊന്നു സ്വാദുനോക്കിയ ക്ഷണത്തിൽ, ശേഷിപ്പുള്ള അവിടുത്തെ സർവ്വശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചു്, എത്രമാത്രം വ്യാഖ്യാനിച്ചുപോയാലും മതിയാകാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം "നിവൃത്തിയായി" എന്നാപ്തത്തിൽ അരുളിച്ചെയ്തു് അവിടുന്നു് തല താഴ്ത്തി.

നമ്മുടെ രക്ഷകനെ കുരിശിന്മേൽ തൂക്കിക്കൊന്നതു സംബന്ധിച്ചു് അവസാനമായി നടന്ന സംഭവം, അരിമത്യാക്കാരനായ യൗസേപ്പു് പീലാത്തോസിൻെറ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു് യേശുവിൻെറ മൃതശരീരം ചോദിച്ചതായിരുന്നുവല്ലോ. ആ സമയം യഹൂദന്മാർ യാതൊരു തടസ്സവും പുറപ്പെടുവിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. പിറേറ ദിവസം ശവം കുരിശിന്മേൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കാതിരിക്കണമെന്ന അവർക്ക മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു് അവരുടെ ശാബ്ബത്തു്ദിനമായിരുന്നുവല്ലോ.

തൂക്കപ്പെട്ടവന്റെ മൃതശരീരം സംസ്കരിപ്പാനായി കൊടുക്കുന്ന പതിവു് റോമാക്കാരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമാണെന്നു പറയാവതല്ല. കുരിശിന്മേൽനിന്നു് ആരെങ്കിലും എടുത്തു സംസ്കരിക്കാതിരിക്കാനായി പ്രത്യേകം കാവൽക്കാരെ നിയമിക്കുകയാണു് അവരുടെ പതിവു്. എന്നാൽ തൂക്കപ്പെടുന്നവൻ വല്ലാത്ത പെരുങ്കള്ളനും പൊതുജനദ്രോഹിയുമല്ലെന്നു വന്നാൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഈ പതിവിനെ അവർ ഭേദിക്കാറില്ലെന്നില്ല. സിസിലിയിലെ അധിപതിയായിരുന്ന വെറിസ്സ് തൂക്കിക്കൊല്ലപ്പെട്ട കുട്ടികളുടെ മൃതദേഹങ്ങൾ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു് പണം വാങ്ങിയിട്ടായിരുന്നു സംസ്കരിപ്പാൻ അനുവദിക്കുകയുണ്ടായതെന്നു സിസിറോ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. തന്റെ കല്പനപ്രകാരം തൂക്കിക്കൊല്ലുന്നവരുടെ മൃതശരീരങ്ങൾ സംസ്കരിക്കപ്പെടുവാൻ പോലും അനുവദിക്കാതിരുന്ന നിഷ്ഠുരഹൃദയനായിരുന്നു തിബെരിയോസ് കൈസർ എന്നു സ്യൂട്ടോണിയസ്സും ടാസിറ്റസ്സും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഉൾപ്യനാകട്ടെ, ചാർച്ചക്കാരോ വേഴ്ചക്കാരോ മൃതദേഹം ആവശ്യപ്പെടുന്നപക്ഷം കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു. സംസ്കരിപ്പാനായി ആരെങ്കിലും മൃതദേഹം ചോദിച്ചാൽ ഉടനെ അതു കൊടുക്കുകയാണു വേണ്ടതെന്നു പൌലസ്സ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു റോമാനിയമജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചു് റോമാഗവർണ്ണർമാർ സംസ്കരിപ്പാനായി മൃതദേഹം അപേക്ഷകന്മാർക്കു കൊടുക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു അക്കാലത്തു്.

ഒരു ജീവച്ഛവമെന്നോണം നമ്മുടെ രക്ഷകൻ കാൽവരിക്കുന്നിന്മേൽ എത്തിയ ഉടൻ അവർ അവിടുത്തെ വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചുമാറ്റി. അനന്തരം അവർ ഒരു പാത്രത്തിൽ മയക്കം വരുത്തുന്ന ഒരു പാനീയം കുടിക്കാനായി നീട്ടിക്കാണിച്ചു. അവിടുന്നു് അതിന്റെ പാത്രംപോലും സ്പർശിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ആ പാനീയം വീഞ്ഞും മീറയും ചേർത്തുണ്ടാക്കിയതായിരുന്നുവെന്നു് മർക്കോസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു കഴിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന മയ

കംകൊണ്ടു വേദനയും കയ്പ്പിവും പൊരിച്ചിലും അറിയാതിരിക്കമെന്നുള്ള വലിയൊരു ഗുണം അതിനുള്ളതാണു്. പക്ഷെ സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ അപേക്ഷകൊണ്ടായിരിക്കാം പടയാളികൾക്കു് അനുകമ്പതോന്നി അവർ ആ പാനീയം നീട്ടിക്കൊടുത്തതു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ രക്ഷകനാകട്ടെ, അതുപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടെന്നു് സുബോധത്തോടുകൂടി എല്ലാത്തരം ദണ്ഡനങ്ങളും വേദനകളും അനുഭവിക്കണമെന്നു് അവിടുന്നു കല്പിച്ചുകൂട്ടി ഉറച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ രക്ഷയായിരുന്നു അവിടുത്തെ ജീവിതാദർശം. അതിനു മയക്കവും ബുദ്ധിമാന്ദ്യവും ബാധിക്കാറാകവാൻ പാടില്ലെന്നായിരുന്നു അവിടുത്തെ പ്രമാണവും. സുബോധത്തോടുകൂടി മരണകാലത്തിനാവോളം എന്തും സഹിപ്പാൻ അവിടുന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ലോകത്തിനാകമാനമുള്ള രക്ഷകനഗതമായ ആ സന്ദർഭത്തിൽ അവിടുന്നു ബോധരഹിതനാവുകയോ! എനിക്കതു തൊട്ടുകൂടാ എന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ആ പാനീയം ഉപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ തന്റെ പിതാവു് ഏതൊരു കയ്പുള്ള പാത്രം നീട്ടിക്കൊടുത്തുവോ അതു മുഴുവൻ കുടിക്കാൻ അവിടുന്നു സന്നദ്ധനായി.

പതിവുപ്രകാരം അവർ നമ്മുടെ രക്ഷകനെ കുരിശിന്മേൽ മലർത്തിക്കിടത്തി, നാലു പടയാളികൾ ഇരുവശവും നിന്നു് കൈകളുടേയും കാലുകളുടേയും പത്തികളിൽ ആണി അടിച്ചു കുരിശിന്മേൽ തറയ്ക്കുകയുംചെയ്തു. ആസമയം നീലിമപൂണ്ട ആകാശം അവിടുത്തേക്കു സുവ്യക്തമായിരുന്നു. കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു ആരെയോ കാണുന്നവിധത്തിൽ അദ്ദേഹം ദൃഷ്ടി ഉറപ്പിച്ചു. അപ്പോഴായിരുന്നില്ലേ "പിതാവേ, ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നു് ഇവർക്കറിഞ്ഞുകൂടായ്കയാൽ ഇവരോടു ക്ഷമിക്കേണമേ" എന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ കുരിശിന്മേൽ കിടന്നു് ദീനമായി ഉച്ചരിച്ചതെന്നു ചില വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ പറയുന്നതു് അബദ്ധമെന്നു നിരാകരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

പട്ടണത്തിന പുറത്തുള്ളതായിരുന്നു കാൽവരിക്കുന്നു. ആ ദേശം പട്ടണത്തിനകത്തുവെച്ചു കൊല്ലുവാൻ പാടില്ലെന്ന യെഹൂദന്മാരോട മോശ പ്രത്യേകം കല്പിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സൎവ്വത്തും ലംഘിച്ചാലും പ്രമാണം ലംഘിക്കുവാൻ അവൎക്ക പാടുള്ളതല്ലല്ലൊ! പൂൎവ്വകാലത്തു നാബോത്തിനെ പട്ടണത്തിന്റെ പുറത്തു കൊണ്ടുപോയിട്ടായിരുന്നു കല്ലെറിഞ്ഞു കൊന്നതെന്ന് അവർ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാരണത്താൽ മാത്രമല്ല, ദൈവാലയത്തിന്റെ പരിസരമായ യെരുശലേമിൽവെച്ച് അങ്ങിനെ ഒരു അകൃത്യം കാട്ടിക്കൂട്ടാൻ അവൎക്കൊരു വൈമനസ്യവും തോന്നിയിരിക്കണം. അവരുടെ ആ വിശുദ്ധ പട്ടണത്തിൽവെച്ച് കണ്ണാന്തുമായ ഘോര തെമ്മാടിത്തവും, തോന്ന്യാസവും വേണ്ടാതനങ്ങളും പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിന യാതൊരു കൂസലും തോന്നാതിരുന്നവരായിരുന്ന അവർ. യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കുന്ന കാൎയ്യം വന്നപ്പോഴോ ദൈവാലയത്തോടുള്ള അവരുടെ അതിരററ ഭക്തി പുറത്തേക്ക വെളിപ്പെട്ടു! വല്ലവനോടും അടക്കാൻ വയ്യാത്ത വിദ്വേഷവും ദ്വേഷവും തോന്നിയാൽ പട്ടണത്തിൽവെച്ചുമല്ല, ദൈവാലയത്തിൽവെച്ചുമല്ല, അങ്ങിനെ അററം വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തുവെച്ചുപോലും കുലയെ പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ മടിക്കാതിരുന്ന ആ വൎഗ്ഗത്തിന്റെ താല്ക്കാലികമായുണ്ടായ ധാൎമ്മികബുദ്ധിയും ദൈവഭക്തിയും വിശുദ്ധമാഹാത്മ്യം ചെയ്യാതിരിപ്പാൻ നമുക്ക നിവൃത്തിയില്ല.

മരണവും സംസ്കാരവും.

സൎവ്വ മനുഷ്യൎക്കും പ്രകൃത്യാലുള്ളതത്രെ മരണഭയം. ഇതരജീവജാലങ്ങൾക്കും അങ്ങനെതന്നെ. പക്ഷെ ഒരു വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ഓരോ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തേയും പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം യഹൂദന്മാൎക്കല്ലെ കൂടുതൽ മരണഭീതി എന്നു തോന്നുവാൻ കാരണം കാണുന്നുണ്ടു്. വേദപുസ്തകം ആദ്യവസാനം നോക്കുമ്പോൾ പഴയ—പുതിയ നിയമകാലങ്ങളിലായി മൂന്നുപേർ മാത്രമേ ആത്മഹത്യ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നുള്ളു. ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ ആൾ ശൌൽ (1); രണ്ടാമൻ അഹിഥോഫേൽ (2); മൂന്നാമനോ നമുക്കത്യധികം സുപരിചിതനായ മിശിഹായെ ഒററിക്കൊടുത്ത യൂദാസുംതന്നെ. എന്നാലും, റോമാക്കാരുടെ ഭരണം തുടങ്ങിയതിന്നിപ്പുറം പണ്ടത്തേപ്പോലെ മരണഭീതി അവൎക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലായിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്.

മററുള്ള പൌരസ്ത്യവൎഗ്ഗക്കാരെപ്പോലെ യഹൂദന്മാരും മരണത്തിന്നു വേറെ പല പേരുകളും കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി നമുക്കു കാണാം. ചിലർ അതിനെ ഒരു 'യാത്ര'യായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. (3) വേറെ ചിലർ അതിന്നു 'നിദ്ര'യെന്നും, 'വിശ്രമ'മെന്നും പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. (4) മററു ചിലരാവട്ടെ, അതിനെ 'പിതാക്കന്മാരോടുള്ള ചേരൽ' ആക്കിത്തീൎത്തിട്ടുമുണ്ടു്. (5)

---

(1) ൧ ശമുവേൽ 31-4.

(2) ൨ ശമുവേൽ 17-23.

(3) യോശുവ 23-14; ൧ രാജാ: 2-2; സഭാപ്രസംഗി 5-15; 6-6; ലൂക്കൊസ് 2-29.

(4) യോബ് 3-13; 17-19; ഏശായ 14-8; മത്തായി 9-29; 27-52; യോഹന്നാൻ 9-11; അപ്പോസ്തോലപ്രവൃത്തികൾ 7-60.

(5) ഉല്പത്തി 15-15; 25-8-17; 35-29; സംഖ്യ 20-24; 17-13; ന്യായാധിപതിമാർ 2-10; 2 രാജാക്കന്മാർ 12-20.

മോശയുടെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ ശവത്തെക്കാൾ അശുദ്ധിവരുത്തുന്ന യാതൊന്നുംതന്നെ സ്പൎശനാൎഹമല്ലായിരുന്നുവെന്നുവേണം പറയുവാൻ. അതു തൊട്ടാൽ മാത്രമല്ല, ശവം കിടക്കുന്ന വീടും, പോരാ അവിടത്തെ സൎവ്വ ഉപകരണങ്ങളും ഏഴു ദിവസം കഴിയുന്നതുവരെ തികച്ചും അശുദ്ധംതന്നെ. (6) ഇക്കാരണത്താൽ പുരോഹിതന്മാർ, അവർ നിത്യവും ദൈവാലയത്തിൽ ദൈവാരാധനകളും ബലികളും നടത്തേണ്ടവരാകയാൽ, ഏററവും അടുത്ത രക്തബന്ധുക്കൾ മരിച്ചാൽ മാത്രമേ അവിടെ പോകാൻ അവൎക്കു പാടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. (7) ശവം തൊട്ടാലെന്നല്ല, മണ്ണിൽക്കിടക്കുന്ന വല്ല പഴയ അസ്ഥിശേഷണവും സ്പൎശിക്കുന്ന പക്ഷവും ഫലം മേപ്പടിതന്നെയായിരിക്കും. (8)

ഒരാൾ മരണമടഞ്ഞാലുടൻ അടുത്തുള്ള രക്തബന്ധുക്കളിലാരെങ്കിലുമൊരാൾ മരിച്ചുപോയ ആളുടെ കൺപോളകൾ രണ്ടും അടച്ചു് ഗാഢമായൊന്നു ചുംബിക്കുന്നു. ആ നിൎജ്ജീവ ശരീരത്തോടുള്ള അവസാനത്തെ യാത്രപറച്ചിൽ തന്നെയാണതു്. (9) ഉടനെ ശവം സംസ്കരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അനന്തരം അതിനെ കുളിപ്പിച്ചു് ഒരു തളത്തിൽ കിടത്തും. (10) യവനായക്കാരും റോമാക്കാരും ഇങ്ങനെത്തന്നെ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഈജിപ്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യമല്ല പല പ്രാവശ്യവും ശവം കുളിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നുവത്രേ.

പിന്നീടു് അവർ ചെയ്യുന്നതു് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെവിടെയും നടപ്പില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടു്. ആ പ്രയോഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം ഈജിപ്താണെന്നുള്ളതു നിസ്തൎക്കമാണു്. ശവം എത്രകാലം കഴിഞ്ഞാലും ജീൎണ്ണിക്കാതെയും അഴി

---

(6) സംഖ്യാ 19-14, 15, 16.
(7) ലേവ്യ 21-14, 10-12.
(8) 2 ദിനവൃത്താന്തം 34-5.
(9) ഉല്പത്തി 50-1.
(10) അപ്പോസ്തലപ്രവൃത്തികൾ 9-37.

യാതെയും യഥാസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിന്നായി അവർ ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രത്യേകപ്രയോഗമാണതു്. ഇക്കാലത്തുപോലും ഒരു സഹസ്രാബ്ദത്തിലധികം പഴക്കം ചെന്നിട്ടുള്ള അത്തരം ശവങ്ങൾ ഈജിപ്തിൽനിന്നു കണ്ടെടുക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ സുരക്ഷിതമായനിലയിൽ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശവത്തിനു 'മമ്മി' എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ആകപ്പാടെ ഒന്നു ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു ഹാനിയും ശവത്തിനു തട്ടിയിട്ടുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നില്ല. ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിനു 700 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെയും ഈ പ്രയോഗം ഈജിപ്തിൽ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നതായി തെളിയുന്നുണ്ടു്. ഇത്രയധികം സംവത്സരക്കാലം ശവം കേടുകൂടാതെയിരിക്കുന്നതിനു അവർ അന്നു ചെയ്തുവന്നതു് ഏതുപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്നുള്ള കാര്യം വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ഇപ്പോഴും അജ്ഞാതമായിരിക്കുകയാണു്. തത്സംബന്ധമായി ഏതാണ്ടൊക്കെ കൂട്ടിക്കൂട്ടാൻ പില്ക്കാലത്തുള്ളവർ സാധിച്ചുവെന്നല്ലാതെ, അതിന്റെ ശരിയായ സമ്പ്രദായം ഇന്നപ്രകാരമെന്നു് ആർക്കും വ്യക്തമായും വിശദമായും നമുക്കു പറഞ്ഞുതരാൻ കഴിവുണ്ടായിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും, അതു സംബന്ധിച്ചു് കേൾക്കാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകളയാം.

ഒന്നാമതായി ശവം കുളിപ്പിച്ചു് 30 ദിവസം കഴിയുന്നതുവരെ അതു വെടിയുപ്പുകൊണ്ടു മൂടുന്നു. ദേഹത്തിലുള്ള ഉൾനീരെല്ലാം പൊഴിഞ്ഞുപോകാൻ അതു സഹായമാണത്രെ. അതിനുമുമ്പായി വയർപൊളിച്ചു കുടൽമാലകളെല്ലാമെടുത്തു നീക്കം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അനന്തരം നാല്പതു ദിവസത്തോളം വിലയേറിയ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളിട്ടു അതു വീണ്ടും മൂടും. പിന്നീടു അതിൽ, നറുമ്പശ, കുന്തുരുക്കം, സാമ്പ്രാണി ആദിയായ സുഗന്ധവസ്തുക്കളും ശവത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗത്തും കനത്തിൽ ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം പരത്തി, നൂറോ ഇരുനൂറോ വാര നീളത്തിലുള്ള തുണികൊണ്ടു സാവകാശത്തിൽ ദൃഢമായി പൊതിഞ്ഞുകെട്ടുകയും ചെയ്യും. മുഖവും തലയും പൊതിഞ്ഞുകെട്ടുന്നതു വേറെ തുണിയുപയോഗിച്ചിട്ടത്രെ.

ഇതുവരെയാകെ ഇല്ലെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയമട്ടിൽ യഹൂദന്മാരും ആ സമ്പ്രദായം അനുകരിച്ചുവന്നു. പക്ഷെ മെംഫിസും നിനെവെയും ബാബിലോണും ഉള്ളവരുടെ കാര്യത്തിലെപ്പോലെ പരക്കെ അതു പ്രാമാണികമായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ രക്ഷകനായ ഈശോമിശിഹാ അടക്കപ്പെട്ടതു ആത്മസുഹൃത്തുക്കളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു വലിയ ആഡംബരത്തോടെയായിരുന്നല്ലോ. അവിടുത്തെ സംസ്കരിച്ചതു് അരിമത്യക്കാരനായ യൗസേപ്പും നിക്കോദേമോസുംകൂടി നൂറു റാത്തൽ മൂരും അകിലും ചേർത്തുള്ള ഒരു കൂട്ടുമാതിരി സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളോടുകൂടി തുണികൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിയിട്ടായിരുന്നുവെന്നു നമുക്കറിവുള്ളതാണ്. * ഈജിപ്തുകാരെപ്പോലെ യഹൂദന്മാരും ശവത്തിന്റെ തലയും മുഖവുംകൂടി പൊതിഞ്ഞു കെട്ടിയിരുന്നതു് ഒരു തുണിയുപയോഗിച്ചായിരുന്നു. ആ മിശിഹായുടെ ശവക്കല്ലറയും, ഉയിർത്തെഴുന്നേററ ലാസറിനെയും കണ്ടിട്ടുള്ള നമുക്കു അറിയാം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ശവക്കല്ലറയിൽ ശരീരം പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിയിരുന്നതായ തുണി ഒരു വശത്തു മാത്രമായ ചുളിവും കൂടാതെ കിടക്കുന്നതു പത്രോസ്ലീഹാ കണ്ടു. ലാസറിന്റെ മുഖവും തലയും അടച്ചുകെട്ടിയിരുന്നതു് ഒരാൾ അഴിച്ചു നീക്കുകയുണ്ടായി.

ഇന്ത്യയിൽ ഹിന്ദുക്കൾ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ശവം ചിതയിലിട്ടു ദഹിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പുരാതന ഗ്രീക്കുകാരിലും റോമാക്കാരിലും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും യഹൂദന്മാർ അതു പകർത്തിയിരുന്നതായിക്കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ പഴയനിയമം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ രണ്ടുപേരുടെ ശവം ദഹിപ്പിച്ചതായിക്കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. പക്ഷെ, അന്ന് അങ്ങനെ ചെയ്തതു് ആ രണ്ടു ശവവും സംസ്കരിപ്പാൻ ഒരു തരത്തിലും കഴിവി

* യോഹന്നാൻ 19-40.

ല്ലായിരുന്നുവെന്നു് തൽസംബന്ധമായ വിവരണം വായിക്കുമ്പോ
ാം നമുക്കുതന്നെ ബോദ്ധ്യമാകുന്നതായിരിക്കും. ഒരാളുടെ ശവം
നാറിപ്പുഴുത്തു സുഗന്ധവർഗ്ഗങ്ങളിട്ടു പൊതിഞ്ഞുകെട്ടാനും, കഴിയു
ന്നൊക്കി സംസ്കരിക്കാനും, അസാദ്ധ്യമെന്നു കാണപ്പെട്ടു. രണ്ടാമ
ത്തെ ആളുടെ ശവമാവട്ടെ, മറവു ചെയ്യാൻ സമയമുണ്ടായിരുന്നി
ല്ലെന്നു തന്നെയല്ല, പക്ഷെ അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ
തന്നെയും, അയാളുടെ ശത്രുക്കൾ അതറിഞ്ഞു ശവം മാന്തിയെടു
ത്തു് കൂടുതൽ പ്രതികാരത്തിന്നൊരുങ്ങുമോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ട
തായും വന്നുകൂടി. (1)

മൃതദേഹത്തോടു പ്രത്യേകം ആദരവുള്ളവരത്രെ യഹൂദന്മാർ. പ
രേതനോടു് എത്രതന്നെ പകയുണ്ടായിരുന്നാലും, അയാൾ മരി
ച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ശവത്തിന്മേൽ പ്രതികാരം ചെയ്യുക എന്ന കഠി
നപ്രവൃത്തി അവർക്കു മർമ്മഭേദകംതന്നെയായിരുന്നു. എന്നുതന്നെയു
മല്ല, പരേതന്റെ ബന്ധുക്കൾ ശവം കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു
അപേക്ഷിച്ചാൽ അവർ വിരോധം പറയുകയുമുണ്ടായിട്ടില്ല. (2)

സംസ്കാരചടങ്ങുകളെപ്പററിയാണെങ്കിൽ അതു ഓരോരോ
സ്ഥലങ്ങളിൽ ഓരോരോ തരത്തിലും, പരേതന്റെ വലിപ്പച്ചെറു
പ്പത്തിലും ആശ്രയിച്ചിരുന്നുവെന്നേ പറയാനുള്ളൂ. മോശയുടെ
മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ മരണം കഴിഞ്ഞാൽ സപ്തദിവസങ്ങൾക്കു
ശേഷം മാത്രം സംസ്കാരം നടത്തിവന്നു. (3) എന്നാൽ അവർ ഈ
ജിപ്തിലായിരുന്ന കാലത്തു് ആ രാജ്യക്കാരെ അനുകരിച്ചു ശവം
സുഗന്ധവർഗ്ഗങ്ങളിട്ടു പൊതിഞ്ഞുകെട്ടുന്നതും മററും തുടങ്ങിയ

---

(1) ൧ ശാമുവേൽ: 31-12; ആമോസ്: 6-10.
(2) ന്യായാധിപതിമാർ: 16-31.
(3) ഉല്പത്തി: 23-19; 25-9; 35-9.

പ്പോഴും അതിനു കുറെ എല്ലാ ദിവസം താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു സം സ്കാരത്തിനു കാലവിളംബം നേരിട്ടു. അനന്തരം അവർ ബാബി ലോണിലെ അടിമത്തത്തിനുശേഷം മാത്രം മരിച്ചവരുടെ ഉൾ ഷൻ ദൈവാലയപ്പോഴുംതന്നെ, ശവസംസ്കാരവും നിർവ്വഹിക്കാൻ തുടങ്ങി.

കേവലം പാവപ്പെട്ടവരുടെ ശവം സംസ്കരിക്കാനായി തുറന്ന മഞ്ചത്തിൽ കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. നായിൻ പട്ടണത്തിൽവെച്ചു വിധവയുടെ മകന്റെ ശവം അങ്ങനെ കൊണ്ടുപോയിരുന്നതാണല്ലോ യേശുമിശിഹാ കാണുകയുണ്ടായതു്. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ടവരുടേതാണെങ്കിൽ മഞ്ചം അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കുമെന്ന വ്യത്യാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. രാജാക്കന്മാരുടേയും മറ്റുമാണെങ്കിൽ മഞ്ചം വളരെ വിലപിടിച്ചതായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഹെരോദോരാജാവിന്റെ മൃതശരീരം കൊണ്ടുപോയതു് സ്വർണ്ണനിർമ്മിതമായ മഞ്ചത്തിലായിരുന്നുവെന്നു ജോസഫസ്സിന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലും, ആബ്നേരിന്റെ ശവം വഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു് സാധാരണ മഞ്ചത്തിലായിരുന്നില്ലെന്നു പഴയനിയമത്തിലും കാണുന്നുണ്ടു്. *

ശവം സംസ്കരിക്കാനായി കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ പരേതന്റെ ചാർച്ചക്കാരും വേണ്ടപ്പെട്ടവരുമായിട്ടുള്ളവർ അതിനെ അനുഗമിക്കുക അവിടെയും പതിവുള്ളതാണു്. പക്ഷെ ആ കൂട്ടത്തിൽ സ്ത്രീകളും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ള വ്യത്യാസമേ കാണുന്നുള്ളു. എന്നാൽ വേറെ ഒരു വിശേഷമുള്ളതു് വാവിട്ടു കരയാനായി കൂലിക്കു കിട്ടുന്ന സ്ത്രീകളും അതോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതത്രേ. അങ്ങനെയുള്ള സ്ത്രീകളെ നിസ്സാരപ്രതിഫലത്തിന്മേൽ എത്രയെങ്കിലും അവിടെ കിട്ടാൻ പ്രയാസമുള്ളതല്ല. വീട്ടിൽവെച്ചുതന്നെ കരഞ്ഞുതുടങ്ങണമെങ്കിൽ അതിനും അവർ തയ്യാറുണ്ടായിരിക്കും. പരേതന്റെ ഉള്ളതും ഇല്ലാത്തതുമായ ഗുണഗണങ്ങളേയും അയാളു

* 2 ശമുവേൽ: 3—31.

ടെ വിയോഗത്താൽ നേരിട്ടിട്ടുള്ളതും നേരിടാൻ ഇടയില്ലാത്തതു
മായ കാൎയ്യങ്ങൾ എണ്ണിയെണ്ണി തേങ്ങിപ്പറഞ്ഞും, കണ്ണീർ വാർ
ത്തും, നെഞ്ചത്തടിച്ചും, തലമുടി അഴിച്ചിട്ടും, ദുഃഖാധിക്യംകൊണ്ടു
നടക്കാൻപോലും വയ്യെന്നു നടിച്ചും, ഉഴന്നും, വളഞ്ഞും, പി
രിഞ്ഞും, പോകുന്ന ആ സ്ത്രീകൾ അതിന്നായി പ്രത്യേകം 'കച്ച
കെട്ടി' ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നു നാം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്.
അവരുടെ ആ ഉച്ചത്തിലുള്ള ആർത്തസ്വരത്തിന്നു ശക്തികൂട്ടാനും,
താളമൊക്കാനും വേണ്ടി പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള ഊത്തുകുഴലുകൾ
അവരുടെ കൈവശമുണ്ടായിരിക്കും. ഇത്തരത്തിലുള്ള കരയുന്ന
പെണ്ണുങ്ങൾ മിശിഹായുടെ കാലത്തു മാത്രമല്ല, നാലാം നൂ
റ്റാണ്ടിൽ വിശുദ്ധ ജെറോമിന്റെ കാലത്തുപോലും ഉണ്ടായിരുന്ന
തായി ആ വിശുദ്ധൻ സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ആഹ്ലാദകരമായ ചി
ല വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ അതിഥികൾ വരുമ്പോൾ തങ്ങൾക്കു
ള്ള സന്തോഷം അവിടത്തെ സ്ത്രീകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരു
ന്നതു് ലൂ—ലൂ—ലൂ എന്നു് ഉച്ചത്തിൽ കൂട്ടമിട്ടു കൂവിക്കൊണ്ടാണു
പോൽ. അത്ര ഉച്ചത്തിലാവാതെ പതുങ്ങിയ മട്ടിൽ ലൂ—ലൂ—ലൂ
എന്നു മീട്ടുകയും, ഒടുവിൽ നെഞ്ചത്തടിച്ചു് ദീർഘമായി തലയിൽ
കൈവെച്ചുനിന്നു നിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതു കരയുന്ന
പെണ്ണുങ്ങളുടെ സങ്കടക്കൂത്താണെന്നറിയാൻ നമുക്കു വിഷമമുള്ള
തല്ല.

ശവസംസ്കാരം അവർ അവരുടെ വീടിനോടനുബന്ധിച്ചു സ്ഥ
ലത്തും ചെയ്തുവന്നിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. ലാസറിനെയും യേ
ശുമിശിഹായെയും സംസ്കരിച്ചതു് അങ്ങനെയായിരുന്നുവല്ലോ. ലാ
സറിനെ അയാളുടെ വീട്ടിൽനിന്നു അധികം അകലെയല്ലാത്ത
ഒരു സ്ഥലത്തു സംസ്കരിച്ചു. യേശുമിശിഹായെ അൎമ്മത്യക്കാരനാ
യ യൌസേപ്പിന്റെ വകയായ കല്ലറയിലും അടക്കി. ഓരോ വീ
ട്ടുകാർ അവരവരുടെ ആവശ്യത്തിന്നു പ്രത്യേകം കല്ലറകൾ ഉ
ണ്ടാക്കുക അവരിൽ മേലപ്പെട്ടവർ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. വലിയ ഒരു

ശവക്കല്ലറ ഉണ്ടാക്കിയാൽ വീട്ടിൽ മരിക്കുന്ന സർവ്വരുടേയും ശവശരീരം അതിൽ യഥാകാലങ്ങളിൽ വെക്കാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ. ആവശ്യം വരുമ്പോൾ വാതിൽഭാഗം തുറക്കത്തക്കവണ്ണം അവിടെ ഒരു കല്ലോ മറേറാ വെച്ചിരുന്നാൽ മതിയാവുന്നതത്രെ.

ശവം കല്ലറയിൽ വെക്കുമ്പോൾ അതോടുകൂടി പരേതൻെറ വിയോഗത്തിൽ ശോചിക്കാനും വേദനിക്കാനും ഒഴുക്കിയിട്ടുള്ള കണ്ണുനീർ പ്രത്യേകം ഒരു നല്ല പാത്രത്തിലാക്കി ഓർമ്മയ്ക്കാനും ഹോമിക്കാനും വെയ്ക്കുമാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം യഹൂദന്മാർ അനുവർത്തിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല.

പ്രഭുക്കന്മാരും രാജാക്കന്മാരും മറ്റുമാണ് നാടുവാഴുകയോ തിരിച്ചുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ അവരുടെ ശവം സംസ്കരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ്, കരയെരെ ഭൂർപ്പമായ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന കുമ്പാരമായി കൂട്ടി തീ കൊളുത്തി ആളിക്കുക പതിവുണ്ട്. പരേതൻെറ അന്ത്യയാത്രയുടെ ബഹുമാനാർത്ഥം പൊങ്ങിയാളുന്ന ഈ തീയിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗൃഹോപകരണങ്ങൾ, വിശേഷപ്പെട്ട ഉടുപ്പുകൾ, കിരീടം എന്നിവ ചാമ്പലായിതീരത്തക്കവണ്ണം എറിയുകയും ചെയ്യും.

ശവസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാൽ അവിടങ്ങളിൽ പരേതൻെറ വീട്ടിൽ ഒരു അനുശോചനസദ്യ പതിവുള്ളതാണ്. ഇതു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വടക്ക് 'അന്നീദസദ്യ' (അന്നീദ എന്ന സുറിയാനിപദത്തിൽനിന്നുളവായ) എന്നും, തെക്ക് 'പട്ടിണിക്കഞ്ഞി' എന്നും പറയാറുള്ളതു തന്നെ.

പരേതൻെറ വിയോഗത്തിൽ അയാളുടെ ബന്ധുമിത്രാദികൾക്ക് ദുസ്സഹമായ ദുഃഖമുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ പണ്ടത്തെ യഹൂദന്മാർ വസ്ത്രം വലിച്ചുകീറുകയും, മാറത്തടിക്കുകയും, തലയിൽ മൺപൊടി വിതറുകയും, കറുത്ത വസ്ത്രം ധരിക്കുകയും, തലയും മുഖവും മൂടിക്കെട്ടുകയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവാലയം.

ആദിമകാലത്തു യെഹൂദന്മാൎക്ക തൽക്കാലികമായിട്ടല്ലാതെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായ ഒരു ദൈവാലയവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. യാഗങ്ങൾ അൎപ്പിക്കുവാനായും ആരാധനകൾ നടത്തുവാനുമായി അവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവന്നിരുന്നതു കൂടാരങ്ങളായിരുന്നു. അവയ്ക്കു സമാഗമനക്കൂടാരമെന്നു പേരും പറഞ്ഞുവന്നു. ഒന്നാമതായി അതിനെ ഉണ്ടാക്കിയതു മോശയായിരുന്നു. പിന്നീടു വീണ്ടും അദ്ദേഹംതന്നെ അതു ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടി നിൎമ്മിച്ചു. ഒടുവിൽ ദാവീദും ഒന്നുണ്ടാക്കി. ഇതിന്റെ ശേഷമായിരുന്നു, യെറുശലേമിൽ അവൎക്കൊരു ദൈവാലയം ഉണ്ടായിത്തീൎന്നതു്.

ഒന്നിനു പിറകെ മറ്റൊന്നായി ആകെ മൂന്നു ദൈവാലയങ്ങൾ അവൎക്കു യെറുശലേമിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തേതു ശലോമോൻരാജാവിനാൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടാമതായി സെരുബാബേലും മഹാപുരോഹിതനായ യോശുവായുംകൂടി വേറൊന്നുണ്ടാക്കി. മൂന്നാമത്തെ ദൈവാലയം വലിയ ഹെരോദോരാജാവിനാൽ പണിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇപ്പറഞ്ഞതു മുഴുവനും ശരിയല്ലെന്നാണു് ചില യെഹൂദഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. രണ്ടാമതായി പണിയപ്പെട്ടുവെന്നു പറയുന്ന ദൈവാലയം പുതുതായി നിൎമ്മിച്ചതല്ലായിരുന്നുവെന്നും, ഒന്നാമത്തേതു കേടുപോക്കിയതു മാത്രമായിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ അവൎക്കു വേറെ സിദ്ധാന്തങ്ങളൊന്നും കാണുന്നില്ല.

ഒന്നാമത്തേതിനു ശലോമോന്റെ ദൈവാലയമെന്നായിരുന്നു പേർ. അതിന്റെ പണിക്കു വേണ്ടുന്ന സൎവ്വ സാധനങ്ങളും ദാവീദു ശേഖരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ ശലോമോനായിട്ടാണു് അതു പണിയുവാൻ ഇടയായതു്. സമാഗമനക്കൂടാരത്തിന്റെ മാതൃകയിൽതന്നെയായിരുന്നു അതിന്റെയും നിൎമ്മാണം. പക്ഷേ, വലിപ്പം [illegible] കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു

മാത്രം. കിഴക്കുവശം ഒഴിച്ചു് മറ്റെല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഗോപുരങ്ങൾ കെട്ടിടങ്ങളെക്കൊണ്ടു ആവൃതമായിരുന്നു. എത്ര സംവത്സരങ്ങൾ കൊണ്ടു അതിന്റെ പണി പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിച്ചുള്ളുപോൽ! പണിയുടെ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയോ അതിന്റെ മേന്മയെ സംബന്ധിച്ചോ ഇതിൽ കൂടുതലായി യാതൊന്നും പറയാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. പലതും മറ്റൊ തരത്തിൽ [illegible] ചെയ്യുന്നതെന്നല്ലാതെ, സൂക്ഷ്മം പറയാൻ തക്കം അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു അവ വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാക്കാം. അതുകൊണ്ടു നമുക്കതിനെപ്പറ്റി ചികഞ്ഞുനോക്കീട്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ആ ദൈവാലയം യാതൊരു അറ്റകുറ്റവും കൂടാതെ 31 സംവത്സരക്കാലം നിലനിന്നതായി പലരും സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈജിപ്തിലെ രാജാവായ ഷീഷാക്ക യരുശലേം പിടിച്ചടക്കിയതായിരുന്നു, അതു നശിച്ചുപോകാനുണ്ടായ കാരണം. ആ മനുഷ്യൻ ദൈവാലയം കൊള്ളചെയ്തു് ഭണ്ഡാരങ്ങളെല്ലാം സ്വാധീനത്തിൽ [illegible] കടത്തിക്കളഞ്ഞു. പിന്നും ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിനു 591 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു് കൽദായക്കാർ വന്നുകയറി അതിനെ തീവെച്ചു നശിപ്പിക്കയും ചെയ്തു.

പ്രസ്തുത ദൈവാലയം പിന്നെ കേടുകൾ പോക്കിയും മറ്റും ശരിപ്പെടുത്തിയതു് സൊരൊബാബേലും മഹാപുരോഹിതനായ യോശുവായും കൂടിയിട്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ദൈവാലയത്തോടു ഒരു തരത്തിലും അതു കിടപിടിക്കത്തക്കതായിരുന്നില്ലത്രെ. അതിനാൽ മുമ്പത്തെ ദൈവാലയത്തെപ്പറ്റി ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നവർ കേടുപോക്കിയ ദൈവാലയം കണ്ടിട്ടു വിലാപിച്ചും കരഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു എസ്രായുടെ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ ദൈവാലയം ക്രിസ്ത്വാബ്ദത്തിനു 163 സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു് അന്ത്യോക്യസ് എപ്പിഫാനസ് പിടിച്ചടക്കി; എന്നു തന്നെയല്ല, അതിനകത്തുണ്ടായിരുന്ന ഹോമബലിപീഠത്തിന്മേൽ റോമാക്കാരുടെ ജൂപ്പിറ്റർ ദേവന്റെ പ്രതിമ സ്ഥാപിച്ചു് യാഗങ്ങൾക്കും ആരാധനകൾക്കും മുടക്കവും വരുത്തി. പിന്നീടു മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യൂദാമക്കാബിസ് ആ ദൈവാലയം സ്വാധീനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു കേടുപാടുകൾ ശരിപ്പെടുത്തി വീണ്ടും അതു ഉപയോഗയോഗ്യമാക്കിത്തീർത്തു.

ഇതാണ് നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ജനിക്കുന്നതിന്നു ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു വലിയ ഹെറോദാ രാജാവിനാൽ കമനീയമായി പണിയപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയ അവരുടെ ഒടുവിലത്തെ ദൈവാലയം. ഹെറോദാവിന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും 500 സംവത്സരത്തോളം പഴക്കം ചെന്നിരുന്ന ആ പഴയ ദൈവാലയം പെട്ടെന്നു വിനാശോന്മുഖമാകത്തക്കവിധത്തിൽ പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞു ജീർണ്ണിച്ചിരുന്നു. ഹെറോദാരാജാവു 18000 കൂലിവേലക്കാരെ ഏർപ്പെടുത്തി ഒൻപതു സംവത്സരക്കാലംകൊണ്ടു അതിന്റെ പണി മനോഹരമായ വിധത്തിൽ പൂർത്തിയാക്കി. പക്ഷെ യഹൂദന്മാർ അതുകൊണ്ടു തികച്ചും സംതൃപ്തരായില്ല. അവർ അതോടുചേർത്തു പുതുതായി പല മന്ദിരങ്ങളും ഗോപുരങ്ങളും നിർമ്മിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതു പൂർത്തിയാക്കുവാൻ പിന്നെയും വേണ്ടിവന്നു കുറെയേറെ സംവത്സരങ്ങൾ. എല്ലാംകൂടി കണക്കാക്കിയാൽ അതിന്റെ സർവ്വ പണികളും കഴിയുന്നതിന്നു 46 സംവത്സരത്തെ താമസം വേണ്ടിവന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പ്രസ്തുത ദൈവാലയത്തിന്റെ പണിയെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏകദേശമായ ഒരു സ്വരൂപം നമുക്കുണ്ടാകാവുന്നതാണ്. മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ദൈവാലയത്തെക്കാൾ വളരെയധികം വലിപ്പത്തിലും ഭംഗിയിലും പണിചെയ്യപ്പെട്ടതായിരുന്നു ഇതു. ഇതിനുള്ളിൽ എത്ര മുറികളാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നപോലും തിട്ടപ്പെടുത്തിപ്പറയുവാൻ സാമാന്യംപോലും എളുപ്പമല്ലായിരുന്നുവത്രെ. അരമൈൽ ചതുരശ്രസ്ഥലം മുഴുവനും ദൈവാലയവും അതിനോടു അനുബന്ധിച്ചുള്ള കെട്ടിടങ്ങളുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. “എന്റെ പിതാവിന്റെ ഭവനത്തിൽ അനേകം വാസസ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ടു” എന്നു സാദൃശ്യത്തെ സൂചിപ്പിച്ചു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ, അവിടുന്നു ദൈവാലയത്തെ ഉപമാനമാക്കിയാണ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതെന്നു അതു കേട്ടവർക്കെല്ലാം അറിയാമായിരുന്നു. വാതിലുകൾതന്നെ ഒൻപതെണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നു ആ ദൈവാലയത്തിന്ന്. അവയിൽ നിരവധി പണം വ്യയംചെയ്തു പിത്തളകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതിന്നു “സുന്ദരകവാടം” എന്നായിരുന്നു പേർ.

ദൈവാലയത്തിലേക്കു കടക്കുന്ന ആദ്യം ഒന്നാമതായി പുറത്തെ പ്രാകാരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ശരിയായ നാമധേയം പുറജാതികളുടെ പ്രാകാരമെന്നത്രെ. ഇതുകൂടാതെ വേറെയും ചില വിഭാഗങ്ങളും അതിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

സാക്ഷാൽ ദൈവാലയത്തിന്നു ചുററുമുള്ളതത്രെ പുറജാതികളുടെ പ്രാകാരം. അതിന്നു ചുററുമായിരുന്നു മണിമേടകളും ഗോപുരങ്ങളും മററും. ദൈവാലയത്തിന്നുചുററും കുറെയധികം സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കണമെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അതിന്നു തക്കവണ്ണം മോറിയാമലയുടെ ഉപരിതലം മതിയാകാഞ്ഞിട്ട് അതിന്റെ താഴ്വരയിൽനിന്നു കുറെ ഭാഗം കെട്ടിയുയർത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതു മുഴുവ് ശലമോൻരാജാവുതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു. താഴെനിന്നു അളന്നാൽ ആ സ്ഥലത്തിന്നു 600 അടിയായിരുന്നു പൊക്കം. ഇതിന്നാണ് ശലമോന്റെ മണ്ഡപം എന്നു പുതിയനിയമത്തിൽ പലേടത്തും പറഞ്ഞുകാണുന്നതു. ഒരിക്കൽ യെഹൂദന്മാരെല്ലാം ചുററും വളഞ്ഞു് നമ്മുടെ രക്ഷകനോടു, "വാസ്തവത്തിൽ നീ മശിഹാ തന്നെയാണോ?" എന്നു ചോദിച്ചതു ഇവിടെ വെച്ചായിരുന്നു. (യോഹ: 10—23). പിന്നീടു പത്രോസും യോഹന്നാനുംകൂടി ഒരു മുടന്തനെ സുഖപ്പെടുത്തിയതു സംബന്ധിച്ചു യെഹൂദന്മാരും അവരുമായി സംസാരിച്ചു നിന്നിരുന്നതും ഇവിടെയായിരുന്നു. (അപ്പോ: പ്ര: 3—11) ഈ മണ്ഡപത്തിന്റെ വക്കത്തുനിന്നു താഴെ താഴ്വരയിലേക്കു നോക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പൊക്കക്കൂടുതൽ നിമിത്തം സാമാന്യംപേർക്കും തലചുററൽ ഉണ്ടാകാൻ എളുപ്പമായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രജ്ഞനായ ജോസഫസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ തെക്കുകിഴക്കെ മൂലയ്ക്കായിരുന്നു വളരെയേറെ ഉയരം. യേശുമശിഹായെ ഈ മൂലയിൽ നിർത്തിക്കൊണ്ടായിരുന്നു കീഴോട്ടു ചാടുവാൻ പിശാചു പറയുകയുണ്ടായതു്. ഒലിവുമലമേൽനിന്നു നോക്കിയാൽ ദൈവാലയം വളരെ വ്യക്തമായും മനോഹരമായും കാണാമായിരുന്നു. അവിടെ ഇരിക്കുമ്പോഴായിരുന്നു, ഒരവസരത്തിൽ ശിഷ്യന്മാർ ദൈവാലയത്തിന്റെ

രാമണീയകത്വത്തെപ്പററി പുകഴ്ത്തുന്നതു കേട്ടിട്ടു്, "ആ ഭവനം കല്ലിന്മേൽ കല്ലു ശേഷിക്കാതവണ്ണം നശിച്ചുപോകാനുള്ള സമയം അടുത്തിരിക്കുന്നു" എന്നു നമ്മുടെ രക്ഷകൻ അരുളിച്ചെയ്യുകയുണ്ടായതു്. (മത്തായി: 24—1, 2, 3.)

മുൻ സൂചിപ്പിച്ച പുറജാതികളുടെ പ്രാകാരം നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും കേവലം ഒരു ചന്തയായിത്തന്നെ രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചുപോയിരുന്നു. കന്നുകാലികളെയും പ്രാവുകളെയും മററും വില്ക്കാനും വാങ്ങാനും, നാണയങ്ങൾ മാററം ചെയ്യാനുമുള്ള ഒരു സ്ഥലമായിത്തീർന്നിരുന്നു അതു്. കന്നുകാലികളും പ്രാവുകളും എല്ലാം ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ളതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണെങ്കിലും, നാണയമാററം ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തെന്നതിനെപ്പററി ഇവിടെ സ്വല്പമൊന്നു വിശദപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടു്. യഹൂദന്മാർ റോമാ സാമ്രാജ്യാധിപത്യത്തിനു വിധേയരായിത്തീർന്നെങ്കിലും, വിഗ്രഹചിഹ്നങ്ങളും കൈസർചക്രവർത്തിമാരുടെ ഛായകളുമുള്ള നാണയങ്ങളൊന്നുംതന്നെ അവർ, പ്രത്യേകിച്ചും, ദൈവാലയാവശ്യങ്ങൾക്ക ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. 20 വയസ്സു പ്രായമായാൽ ഏതൊരു യഹൂദനും, ദരിദ്രനെന്നോ സമ്പന്നനെന്നോ വ്യത്യാസംകൂടാതെ, കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ പ്രായശ്ചിത്തകരമായി, ദൈവാലയത്തിൽ ഒരു 'ബെക്ക' കൊടുക്കണമെന്നു അവൎക്ക പ്രമാണമുണ്ടു്. 'ബെക്ക' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അര ശേക്കൽ എന്നൎത്ഥം. ഒരു ശേക്കലിനു നമ്മുടെ രണ്ടു രൂപയുടെ വില പിടിപ്പുണ്ടു്. ആ കരം പെസഹാപ്പെരുന്നാളിനു 20 ദിവസം മുമ്പുമുതൽ പിരിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഇതിലേക്കു് സാധാരണ നാണയങ്ങൾക്ക പകരം അവൎക്ക പ്രത്യേക നാണയങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളതാണല്ലോ. ആ കച്ചവടക്കാരായിരുന്നു നാണയമാററക്കാർ. തന്മൂലം കിട്ടിവന്ന കമ്മീഷൻമൂലം അവൎക്ക നല്ല സമ്പാദ്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. പുറജാതികളുടെ പ്രാകാരത്തിന്റെ അപ്പോഴത്തെ പ്രകൃതം കണ്ടപ്പോൾ നമ്മുടെ രക്ഷകനു ദുസ്സഹമായ ഖേദം തോന്നിയെന്നും, "എന്റെ ആലയം സൎവ്വ ജാതികൾക്കുമുള്ള പ്രാൎത്ഥനാലയ

മാണെന്നു എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കെ നിങ്ങളതു കള്ളന്മാരുടെ ഗുഹയാക്കിത്തീൎക്കയോ!" എന്നു ശകാരിച്ചുകൊണ്ടു ചാട്ടവാറെടുത്തു ആ കച്ചവടസ്സംഘത്തെ ക്രൂരമോടെ അടിച്ചോടിച്ചുവെന്നും നാം വായിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (മൎക്കൊ: 11—17) ഇവിടെ പുറജാതിക്കാൎക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു തടസ്സവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇതിന്നകത്തുള്ളതായിരുന്നു ഇസ്രായേല്യരുടെ പ്രാകാരം എന്നു പേരിനാൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഭാഗം. "ഇതു സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാൎക്കുമായി രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതിലേക്കു കടക്കുവാൻ പുറജാതിക്കാൎക്കു ഒരിക്കലും അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവയിൽ സ്ത്രീകളുടെ പ്രാകാരം ചുറ്റും ഉയരം കുറഞ്ഞ ചുവരും അവയുടെ ഇടയ്ക്കു വമ്പിച്ച തൂണുകളുംകൊണ്ടു ചേതോഹരമായിരുന്നു. ഈ തൂണുകളിന്മേൽ "പുറജാതിക്കാർ ഇതോട്ടു കടന്നു പോകരുതെ"ന്നു ഗ്രീക്കിലും ലത്തീനിലും എഴുതപ്പെട്ട ബോൎഡുകൾ തൂക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവത്രെ. പൌലൂസ് ശ്ലീഹാ എപ്പേസിയൎക്കുള്ള ലേഖനം എഴുതിയപ്പോൾ പ്രസ്തുതചുവരും തൂണുകളും സ്മരിച്ചിട്ടായിരിക്കണം, "യെഹൂദരേയും ഇതരജാതികളേയും ഒന്നാക്കി; വേൎപാടിന്റെ നടുച്ചുവർ ഇടിച്ചുകളഞ്ഞു" എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നു ന്യായമായും അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു". ക്രിസ്തുസഭയിൽ പുറജാതികൾക്കു പ്രവേശം അനുവദിച്ചുവെന്നാണല്ലോ അതിന്റെ വ്യംഗ്യം. ദൈവാലയംവക ഭണ്ഡാഗാരം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും ഇവിടെയായിരുന്നു. നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ദരിദ്രയായ ഒരു വിധവ ഇവിടെവെച്ചു വഴിപാടിട്ടതാണല്ലോ കാണപ്പെടുവാനിടയായതു് (മൎക്കൊ: 12—41).

പുറജാതികളുടെ പ്രാകാരത്തിൽനിന്നു സ്വല്പം ഉയൎന്നതായിരുന്നു സ്ത്രീകളുടെ പ്രാകാരം. അവിടെനിന്നു 15 കല്പടവുകൾ കയറിയിട്ടു വേണ്ടിയിരുന്നു, പുരുഷന്മാരുടെ പ്രാകാരത്തിലേക്കു കടക്കുവാൻ. സ്ത്രീകളുടേയും പുരുഷന്മാരുടേയും ഒന്നിച്ചുള്ള സ്ഥലത്തിന്നു മൊത്തത്തിൽ ഇസ്രായേല്യരുടെ പ്രാകാരമെന്നായിരുന്നു പേരെന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

പുരുഷന്മാരുടെ പ്രാകാരത്തിൽനിന്നു കടക്കുന്നതത്രേ പുരോ
ഹിതപ്രാകാരം. ഇതു പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള പ്രത്യേക സ്ഥലമാണെ
ന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ദൈവാലയത്തിലെ ഗായകസംഘത്തിന്റെ
ആസ്ഥാനവും ഇവിടെത്തന്നെ. ഒരു മുഴം ഉയരത്തിലുള്ള ചെറിയ
ചുവരിനാൽ ചുററും കെട്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ വിഭാഗത്തിലായിരുന്നു
വലിയ ദഹനബലിപീഠം. ഇവിടെനിന്നു 12 പടികൾ കയറി
യാൽ സാക്ഷാൽ ദൈവാലയവുമായി. അതു് മുഖമണ്ഡപം, വി
ശുദ്ധസ്ഥലം, വിശുദ്ധതയുടെ വിശുദ്ധസ്ഥലം എന്നിങ്ങനെ മൂ
ന്നായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

1. മുഖമണ്ഡപം. ഇതു വിലയേറിയ അനവധി വഴിപാടു
കളെക്കൊണ്ടു സമാലംകൃതമായിരുന്നുവെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ട
തുണ്ടു്. അതിൽ സ്വർണ്ണനിർമ്മിതമായ ഒരു വലിയ ബലിപീഠം
ഉണ്ടായിരുന്നതിനു പുറമെ, ലോകവിശ്രുതന്മാരായ ലോഹകലാ
വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ നൈപുണ്യാതിരേകത്തെ പ്രകീർത്തിക്കുമാറു കല
കലയായി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കനകനിർമ്മിതമായ വലിയ മുന്തിരി
വള്ളികളാൽ അതു ചേതസ്സമാകർഷകവുമായിരുന്നു. അവയിലെ
ചില കുലകൾ ഒരാളോളം വലിപ്പമുള്ളവയായിരുന്നുവെന്നു ചില
ർ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ഇവകൂടാതെ അതു വലിയ ഹെ
രോദാരാജാവിന്റെ യുദ്ധപാടവത്തേയും പ്രാബല്യത്തേയും ലക്ഷ്യ
പ്പെടുത്തുമാറു് ബാബിലോണിയൻകാരേയും അറബികളേയും പ
രാജയപ്പെടുത്തി അവരിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കരഗതമായ യു
ദ്ധോപകരണങ്ങളുടെ ഒരു വമ്പിച്ച കലവറയുമായിരുന്നു. ഒരി
ക്കൽ ഒലിവുമലമേൽവെച്ചു് നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ ശിഷ്യന്മാർ
അതു മനോഹരമായ കല്ലുകളാലും "വഴിപാടുകളാലും" അലങ്കരി
ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു ദൈവാലയത്തെക്കുറിച്ചു ശ്ലാഘിച്ചപ്പോ
ൾ, അവർ അത്ര ദൂരത്തിരുന്നപോലും അവയെല്ലാം വ്യക്തമായി
രുന്നുവെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. അതിന്റെ പിൻഭാഗത്തായി ഏ
ററവും വിലപിടിച്ച ഒരു ബാബിലോണിയൻതിരശ്ശീല തൂക്ക
പ്പെട്ടിരുന്നു. വിവിധവർണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ അതു്, ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ
ജഗത്തിനായായിരുന്നു ദ്യോതിപ്പിച്ചിരുന്നതത്രെ.

2. വിശുദ്ധസ്ഥലം. ഇതു വിശുദ്ധതയുടെ വിശുദ്ധസ്ഥലത്തിൽനിന്നു മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട വലിയൊരു തട്ടികയോടു ചേൎന്നു് ഇരട്ടതിരശ്ശീലയാൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ കുരിശാരോഹണത്തിൽ രണ്ടായി താനേ കീറിപ്പോയതായി പറയപ്പെടുന്ന തിരശ്ശീല ഇതായിരുന്നുവെന്നാണ് പലരുടേയും അനുമാനം. പഴയ സമാഗമനകൂടാരത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ തന്നെയായിരുന്നു ഇതു്. സ്വൎണ്ണനിൎമ്മിതമായ കവരവിളക്കു മദ്ധ്യത്തിലും, അപ്പപീഠവും ധൂപപീഠവും ഇരുവശങ്ങളിലുമായി ഇതിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇസ്രായേലിലെ ഗോത്രങ്ങളുടെ എണ്ണമൊപ്പിച്ചു് 12 അപ്പം വീതം അപ്പപീഠത്തിന്മേൽ നിവേദിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അലംകൃതത്തിൽ അടുത്തടുത്തായി മൂന്നു ശാഖകളും, മദ്ധ്യത്തിൽ നേരുള്ള ഒരു തണ്ടും തമ്മിൽ ഘടിപ്പിച്ചു് ഏഴു തലപ്പുകളും പത്മംപോലെ കത്തിക്കാവുന്നും തിരികളുള്ളതായിരുന്നു ഈ കവരവിളക്കു്. റോമാക്കൈസറിന്റെ സേനാനായകനായ ടൈററസ് ഒടുവിൽ യറുശലേം പിടിച്ചടക്കിയപ്പോൾ നടത്തിയ വിജയാഘോഷപ്രദക്ഷിണത്തിൽ ദൈവാലയത്തിൽ നിന്നു് ഈ വിളക്കു പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നു കത്തിച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്നുപോൽ.

3. വിശുദ്ധതയുടെ വിശുദ്ധസ്ഥലം. ഇതുപത്തു മുഴം സമചതുരത്തിലുള്ള ഒരു വിഭാഗമായിരുന്നു ഇതു്. മഹാപുരോഹിതനുല്ലാതെ, മററാൎക്കുംതന്നെ ഇതിൽ പ്രവേശനാനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതും കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ, സൎവ്വജനപാപപരിഹാരദിവസത്തിൽ, മാത്രം. (പുറ: 30—10; ലേവ്യ: 16—2; 15—31; എബ്രായ: 9—2, 7).

മൊത്തത്തിൽ അവരുടെ ദൈവാലയം പണത്തിന്റേയും കലാവിദ്യകളുടേയും ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യത്തിന്റേയും, എന്നുവേണ്ട, അവിശ്രാന്തയത്നത്തിന്റേയും വമ്പിച്ച നിദൎശനം തന്നെയായിരുന്നു. മനസ്സിനെ ഹഠാദാകൎഷിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്യധികം വിസ്മയകരങ്ങളായിരുന്നു അതിന്റെ പണിത്തരങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും. അവയിൽ സാക്ഷാൽ ദൈവാലയത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യ

ത്തെപ്പററി പറയേണ്ടതുമില്ല. "അതിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും സ്വർണ്ണത്തകിടുകൾകൊണ്ടു ലോഭംകൂടാതെ പൊതിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ സൂര്യരശ്മി തട്ടുമ്പോൾ സംജാതമാകുന്ന ആ കനകാംബരത്തിലേക്കു മുഖംതിരിക്കാതെ ദൃഷ്ടിപതിപ്പിക്കുക ക്ലേശകരംതന്നെയായിരുന്നു. അതിന്റെ മുകളിൽ പക്ഷികൾ വന്നിരുന്നു് അതു മലിനമാകാതിരിക്കാനായി സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട മൂർച്ചയേറിയ കുന്തങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ പണിക്കു നാല്പതഞ്ചുമുഴം നീളവും അഞ്ചുമുഴം ഉയരവും ആറുമുഴം വീതിയുമുള്ള അനേകം വലിയ കല്ലുകൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായും കാണാമായിരുന്നു"—ഇങ്ങിനെ ചരിത്രകാരനായ ജോസഫസ് അതിനെപ്പററി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ കണ്ണു മഞ്ഞളിപ്പിക്കുന്ന ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡദൈവാലയത്തെ അകലെയിരുന്നു നോക്കിക്കണ്ടപ്പോൾ വിസ്മയഭരിതരായി ശിഷ്യന്മാർ അതിനെപ്പററി ശ്ലാഘിച്ചത്തു തികച്ചും സ്വാഭാവികം തന്നെയാണ്. "കർത്താവേ, നോക്കുന്നു, എങ്ങിനെയുള്ള കല്ല്, എങ്ങിനെയുള്ള പണി!" എന്നു ശിഷ്യരിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു (മർക്കോസ് 13—1). ഇതിനു മറുപടിയായി തൽക്ഷണം നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകൻ അരുളിയ ഭയങ്കരവിധി കേൾക്കുമ്പോൾ മാത്രമല്ല, അതു അന്നു ജീവിച്ചിരുന്നവർതന്നെ കണ്ടനുഭവിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒട്ടും താമസിയാതെ നിവൃത്തിക്കപ്പെട്ടെന്നു അറിയുകയും ചെയ്യുന്ന നമ്മിൽ, വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ ആരാണു് അത്ഭുതപരവശരാകാത്തവർ? "നീ ഈ വലിയ പണി കാണുന്നുവോ? തകർന്നുപോകാതെ കല്ലിന്മേൽ കല്ലു് ഇവിടെ ശേഷിക്കുകയില്ല". അതു സംഭവ്യമോ എന്നു ശിഷ്യന്മാർക്കുപോലും അപ്പോൾ സംശയം തോന്നിയിരിക്കണം. എന്നാൽ ഈ സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞു് 37 സംവത്സരം പൂർത്തിയാവുന്നതിനുമുമ്പു് ആ ഭയങ്കരവിധി അക്ഷരപ്രകാരം നിറവേറുകതന്നെ ചെയ്തു. മനോമോഹനമായ ആ ബ്രഹ്മാണ്ഡദൈവാലയം, യഹൂദന്മാരാൽ വാസ്തവത്തിൽ കള്ളന്മാരുടെ ഗുഹയാക്കിത്തീർത്ത ആ ദൈവാലയം, കൊള്ളരുതാത്ത ആ വർഗ്ഗക്കാരെ ദൈവം നീതിപൂർവ്വം ശിക്ഷവിധിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ക്രിസ്ത്വബ്ദം 73-ാമാണ്ടിൽ, അതേ,

അവരുടെ ആദ്യത്തെ ശലമോന്റെ ദൈവാലയം ബാബിലോണിലെ രാജാവായ നബുഖദ്നേസർ തട്ടിത്തകൎത്തു നിലംപരിചാക്കിയ ആ മാസത്തിലും ആ തിയതിയിലുംതന്നെ, കല്ലിന്മേൽ കല്ലു ശേഷിക്കാതവണ്ണം നശിച്ചു നാമാവശേഷമായിത്തീൎന്നു!

യഹൂദന്മാൎക്കു അവരുടെ ദൈവാലയത്തോടു അതിററ ഭക്തിയും ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. സങ്കീൎത്തനങ്ങളിലെന്നല്ല, പുതിയനിയമത്തിൽ പലേടത്തും അതിനെപ്പററി അവർ പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നമുക്കു കാണാം.' അവരുടെ ആ ദൈവാലയത്തെക്കുറിച്ചു പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിക്കുകയോ അപഹസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു കേൾക്കുവാൻ അവൎക്കു ഒട്ടുംതന്നെ ക്ഷമയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്തരത്തിൽ വല്ല അപശബ്ദവും ആരിൽനിന്നെങ്കിലും പുറപ്പെട്ടാൽ, കടന്നൽക്കൂട്ടിൽ കല്ലിട്ടതുപോലെയായിരിക്കും ഉടനടി ഉണ്ടാകുന്ന ഫലവും. സ്വജാതിയിൽ രാജാക്കന്മാരില്ലാതെ, ഒടുവിൽ അവർ ജനാധിപത്യഭരണത്തിനു വിധേയരായപ്പോഴും അവർ ദൈവത്തെ രാജാവാക്കി സങ്കല്പിച്ചുവന്നു. ആ വിധത്തിൽ അവരുടെ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരവുമായിത്തീൎന്നിരുന്നു അവരുടെ ദൈവാലയം. അതിനാൽ ദൈവാലയത്തെ സംബന്ധിച്ചു ആരെങ്കിലും അപഹസിക്കുന്നതായാൽ അതു ദൈവത്തെയും അവരുടെ രാജാവിനെയും അവഹേളിക്കുന്നതായിത്തന്നെ അവർ കരുതിയിരുന്നു. ഒരിക്കൽ നമ്മുടെ ദിവ്യരക്ഷകന്റെ തിരുവായിൽനിന്നു സന്ദൎഭവശാൽ ദൈവാലയത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഒരു വാക്കു പുറപ്പെടാൻ ഇടയായിത്തീൎന്നു. "ഈ ദൈവാലയം നശിപ്പിച്ചുകളയുക. മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു വീണ്ടും ഞാനതിനെ ഉയൎത്തും" (യോഹന്നാൻ 1–19). തൽക്ഷണംതന്നെ അതു മതഭ്രാന്തന്മാരായ ചില യഹൂദന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തുളഞ്ഞുകയറി വ്രണമാകാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ അതവിടെ ഇരുന്നു പഴുക്കാനും തുടങ്ങി. ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കുറെ കടന്നുപോയി. അങ്ങിനെയിരിക്കവെയായിരുന്നു, മഹാപുരോഹിതന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചുണ്ടായ നമ്മുടെ രക്ഷകന്റെ വിസ്താരം. ഫലമില്ലാത്ത സാക്ഷിമൊഴികൾകൊണ്ടു

ഈശോയെ കുററംവിധിപ്പാൻ വഴികാണാതെ മഹാപുരോഹിത
നും മൂപ്പന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും കുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയ
ത്തു ചാടിവീണു മുമ്പിൽ ഒരാൾ. "ഈ ദൈവാലയം പൊളിച്ചു
കളവാൻ എനിക്കു കഴിയും" എന്നു ഈ അധികപ്രസംഗി പറയു
ന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു" എന്നു അവൻ കള്ളമൊഴികൊടുത്തു. അ
നന്തരം ഈശോയെ മരണശിക്ഷക്കു വിധിച്ചു. വാചാമഗോച
രമായ നാനാവിധ മർദ്ദനങ്ങളേല്പിച്ചിട്ടു ഒടുവിൽ ഈശോയെ
കുരിശിന്മേൽ തൂക്കി. എന്നിട്ടും ദൈവാലയം പൊളിച്ചുകളയു
മെന്നു പറഞ്ഞവനോടുണ്ടായിരുന്ന അവരുടെ അരിശത്തിനു ശു
ക്കം വന്നിരുന്നില്ല. നിരാശ്രയനായി, നിരാധാരനായി, സർവ്വാം
ഗപീഡിതനായി, ഈശോ കുരിശിന്മേൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ആ
മരണമുഹൂർത്തത്തിൽപോലും ഒരുത്തൻ അലറിപ്പറഞ്ഞതെന്തായി
രുന്നു? "ദൈവാലയം പൊളിച്ചു മൂന്നുദിവസംകൊണ്ടു പണിയുന്ന
വനേ, നീ നിന്നെത്തന്നെ രക്ഷിക്കുക!" ദൈവാലയത്തെ അപമാ
നിച്ചവനോടുണ്ടായിരുന്ന അവരുടെ ഒരു തീവ്രപക നോക്കണേ!

ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ നേർപകർപ്പായിരുന്നു, ക്രിസ്തുസ
ഭയിൽ ഒന്നാമത്തെ രക്തസാക്ഷിയായി മരണംവരിച്ച സ്തേപ്പാ
നോസ് പുണ്യവാളന്റെ കാര്യത്തിലും സംഭവിക്കയുണ്ടായതു.
അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നുകളയണമെന്നു അവർ ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനത്തേയും ആത്മചൈതന്യത്തേയും ചെ
റുത്തുനില്പാൻ അവക്കു കഴിവില്ലാതെയായി. അപ്പോഴും എങ്ങുനി
ന്നോ ഒരു കള്ളസ്സാക്ഷിയെ അവക്കു കിട്ടി. "ഈ മനുഷ്യൻ വി
ശുദ്ധസ്ഥലത്തിനും......വിരോധമായി ഇടവിടാതെ സംസാരി
ച്ചുവരുന്നു"വെന്നു അവൻ മൊഴികൊടുത്തു. തൽഫലമായി അ
ദ്ദേഹത്തെ അവർ കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീടു പൌലൂസിന്റെ കാര്യത്തിലും സംഭവിച്ചതെന്താ
യിരുന്നു? അദ്ദേഹവും വേറെ നാലുപേരുംകൂടി നസ്രായവ്രതം അ
നുഷ്ഠിപ്പാനായി ദൈവാലയത്തിൽ താമസിച്ചു. വ്രതം അവസാ
നിച്ചു അവക്കു മടങ്ങേണ്ടതായ സമയവുമടുത്തു. അപ്പോഴതാ, പു
റജാതിക്കാരായ ഗ്രീക്കുകാരെ ദൈവാലയത്തിൽ കയററിക്കള

ഞ്ഞു എന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ഒരു കുറ്റാരോപണം. “ഇസ്രായേൽപുരുഷന്മാരെ, ഇതാകുന്നു ജനങ്ങൾക്കും..........ഈ സ്ഥലത്തിന്നും വിരോധമായി എല്ലായിടത്തും എല്ലാവരെയും ഉപദേശിക്കുന്നവൻ” എന്നു ആസ്യയിൽനിന്നു വന്ന ചില യഹൂദന്മാർ വിളിച്ചുകൂവി ബഹളമുണ്ടാക്കി. ഗ്രീക്കുകാരെ ദൈവാലയത്തിൽ കയറ്റി അതു തീണ്ടിച്ചുവെന്നും അവർ അലറി.

ദൈവാലയംസംബന്ധിച്ച ഇനി ഒരു കാര്യം മാത്രമേ ഇവിടെ പറയേണ്ടതായിട്ടുള്ളു. ദൈവാലയത്തിനു പ്രത്യേകം ഒരു സംഘം പടയാളികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പുതിയ നിയമത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വിശദപ്പെടുന്നുണ്ട്. അനേകശതം പുരോഹിതന്മാരും അവരുടെ പരിചാരകന്മാരുംകൂടി ദിനംതോറും യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ ബഹളവും കുഴപ്പവും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനു ഇവരുടെ സഹകരണവും സഹായവും ആവശ്യമായിരുന്നു. ഇതൊക്കെ സംരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലത്തു കാവൽക്കാരെ നിയമിച്ചില്ലെങ്കിൽ അനർത്ഥമുണ്ടെന്നു പുരോഹിതന്മാരും ശാസ്ത്രിമാരും മറ്റും പീലാത്തോസിനോടറിയിച്ചപ്പോൾ, “നിങ്ങൾക്കു കാവൽക്കാരുണ്ടല്ലോ, പോയി നിങ്ങളാൽ ആകുന്നേടത്തോളം ഉറപ്പു വരുത്തുവിൻ” എന്നു അദ്ദേഹം മറുപടി പറയുകയുണ്ടായല്ലോ (മത്തായി 27–65). ഈ പടയാളികൾക്കു അധിപതിയായി ഒരു നേതാവുണ്ടായിരുന്നു. “ദൈവാലയത്തിലെ സേനാധിപതി”യെന്നും, “ദൈവാലയത്തിലെ കാര്യോദ്യോഗസ്ഥൻ” എന്നും അയാളെ വിളിച്ചുവന്നിരുന്നു. “പത്രോസും യോഹന്നാനും ജനങ്ങളോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പുരോഹിതന്മാരും ദൈവാലയത്തിലെ സേനാധിപതിയും അവരുടെ നേരെ വന്നു” (അപ്പോ: പ്ര:1–1; 5–25, 26; യോഹ:18–12). ഉന്നപ്പുകാരെ പിടിച്ചു അറസ്റ്റ് ചെയ്യുന്നതിൽ മഹാപുരോഹിതനെ സഹായിച്ചിരുന്ന ആളാണ് ഈ സേനാധിപൻ എന്നു തെളിയുന്നതുകൊണ്ടു ഇയാളൊരു യഹൂദൻതന്നെയായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു.

———

ബെസ്ഹെസ്ദാ കുളം.

I

ആ കുളക്കരെവെച്ചു യേശുമിശിഹാ ഒരു അത്ഭുതകർമ്മം ചെയ്തു: അവിടുന്നു ഒരു പക്ഷവാതരോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തി. അതൊരു വലിയ യഹൂദവിദ്വേഷത്തിനും ഇടയാക്കി. ആ സംഭവത്തെപ്പററി യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "യറുശലേമിൽ ആട്ടിൻപടിവാതിലിനു സമീപത്തായി എബ്രായഭാഷയിൽ ബെസ്ഹെസ്ദാ എന്നപേരിൽ അഞ്ചു മണ്ഡപങ്ങളുള്ള ഒരു കുളമുണ്ടായിരുന്നു" എന്ന രംഗവിവരണത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം സംഭവകഥ ആരംഭിക്കുന്നു. ബെസ്ഹെസ്ദാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ സുറിയാനിയിൽ ആതുരഗേഹമെന്നർത്ഥം. എബ്രായയിലും അങ്ങിനെതന്നെ. രോഗികൾക്കു ആശ്വാസവും സുഖവും നൽകിവന്ന ആ കുളത്തിനു അതിലും നല്ല ഒരുപേർ മറെറവിടെനിന്നും കിട്ടുകയില്ല. സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന ആട്ടിൻപടിവാതിലിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പല സൂചനകളും നെഹെമ്യാദീർഘദർശിയുടെ പുസ്തകത്തിൽ കാണാം (3: 1—31; 12: 38). യറുശലേമിനു കിഴക്കുള്ള പുൽമാലിയിൽ മേഞ്ഞുവന്ന ആടുകളെ ബലികഴിക്കാനായും അറുത്തു തിന്നാനായും കൊണ്ടുവന്നതു് ആ പടിവാതിലിലൂടെ ആയിരുന്നതിനാൽ അതിനു ആട്ടിൻപടിവാതിൽ എന്ന പേരുണ്ടായി. ആട്ടിൻപടിവാതിലിന്റെ സ്ഥാനം ഇപ്പോൾ വി. സ്തേഫാനോസിന്റെ പടിവാതിൽ എന്നു പറയപ്പെടുന്നതിനു സമീപത്തായിരിക്കണമെന്നാണ് അനുമാനം. എന്നാൽ നമ്മുടെ രക്ഷകൻ ചെയ്ത ഒരു അത്ഭുതകർമ്മത്താൽ പേർ പുകഴ്ന്ന ബെസ്ഹെസ്ദാ കുളമോ് അതു് ഇപ്പോൾ ഉണങ്ങിവരണ്ടു കിടക്കുന്ന 'ബക്കററ് ഇസ്രെയ്ൻ' ജലാശയമാണെന്നു ചിലരൊക്കെ ഊഹാപോഹം ചെയ്യുന്നതിൽ യാതൊരു അടിസ്ഥാനവും ഇല്ലെ

ന്നു വേണം പറയുവാൻ. വി. അന്നായുടെ പള്ളിയുടെ വടക്കുകിഴക്കായി 50 കോൽ അകലെയായിരിക്കാം പ്രസ്തുത കുളം എന്ന അനുമാനത്തിന്മേൽ 1871-ൽ ആ ഭാഗം കിളച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു കുളത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണുകയും ചെയ്തു. കുളത്തിന്റെ സ്ഥാനം സംബന്ധിച്ചുള്ള പാരമ്പര്യം അതിനോടു യോജിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇപ്പോഴും ചിലർ 'ബെക്കറ്റ് ഇസ്രെയിനി'യെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കുന്നതെന്തിനെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ബെസ്ഹെസ്ദാ കുളത്തിന്റെ കിടപ്പും ആകൃതിയും വിവരിച്ചശേഷം, "അവിടെ രോഗികളും കുരുടന്മാരും മുടന്തന്മാരും കൈ ശോഷിച്ചവരുമായി അനവധി പേർ (തറയിലും കട്ടിലിലുമായി) കിടന്നിരുന്നു എന്നു യോഹന്നാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എന്തിനായി അവർ അവിടെ കിടന്നിരുന്നു? അതിനുള്ള സമാധാനവും അദ്ദേഹം നൽകുന്നുണ്ട്: "കർത്താവിന്റെ ദൂതൻ ചിലപ്പോൾ ആ കുളത്തിലിറങ്ങി ആ വെള്ളം ഇളക്കിയിരുന്നു. വെള്ളത്തിന് ഇളക്കം ഉണ്ടായതിന്റെ ശേഷം ഒന്നാമതായി ഇറങ്ങുന്നവൻ തനിക്കുള്ള സർവ്വ വ്യാധികളിലുംനിന്നു സുഖം പ്രാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു."

ഇക്കാര്യം സംഭവ്യമാണോ? യഥാർത്ഥമാണൊ ഇതു? ഇങ്ങിനെയാണ് മേലുദ്ധരിച്ച ഒടുവിലത്തെ വാക്യത്തെപ്പറ്റി സാമാന്യന്മാരുടെ ഇടയിലെന്നല്ല, പേരെടുത്ത വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരുടെയിടയിൽപ്പോലുമുള്ള സംശയവും അഭിപ്രായവും. അവരുടെ ഈ സംശയത്തിനും നിഷേധത്തിനും അടിസ്ഥാനവുമുണ്ട്. പൂർവ്വികമായ (ഗ്രീക്കു) വേദപുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതിൽ പ്രസ്തുത വാക്യമേ കാണാനില്ല. സുറിയാനിയിലുള്ള മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ ആ വാക്യം പലതരത്തിലായി രേഖപ്പെടുത്തിയുമിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ സുപ്രസിദ്ധ വിമർശകന്മാരിൽ പലരും, അവരിൽ കത്തോലിക്കരും ഉൾപ്പെടും, പ്രസ്തുത വാക്യം പില്ക്കാലത്തു ആരോ ചിലർ കൂട്ടിച്ചേർത്തുവെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഏതുവിഷയത്തിലുള്ള അവരുടെ തീർപ്പ്, വേണ്ട പോലെ അന്വേഷണവും പരിശോധനയും നടത്തിയതിന്റെ ശേഷമായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമുക്ക അവർ പറയുന്നതു കേട്ടു തലയാട്ടുകയേ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവർ ഈ പറയുന്നതിൽ യാതൊരു കഴമ്പുമില്ലെന്നാണ് ആധുനികകാലത്തെ മറ്റൊരുകൂട്ടം വിമർശകന്മാരുടെ കണ്ടുപിടുത്തം. ഇവർ ഗ്രീക്കുമൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓരോന്നെടുത്തു തല കുനിച്ചിരുന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കി. ചിലതിൽ പ്രസ്തുത വാക്യം അങ്ങിനെതന്നെ കിടക്കുന്നു. മറ്റുചിലതിൽ ഇല്ലെന്നും ഇവർ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെതന്നെ സുറിയാനിമൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിലും. വാസ്തവം ഇപ്രകാരമെങ്കിൽ യോഹന്നാന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ ആരും യാതൊന്നും ചേർത്തിട്ടില്ലെന്നു വേണ്ടയോ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ? ഇതിൽ വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവർ ഒരു ചോദ്യത്തിനു സമാധാനം പറയേണ്ടതായി വരുമെന്നോർത്തിരിക്കണം. പക്ഷവാതരോഗി യേശുമിശിഹായോട്, "വെള്ളം ഇളകുമ്പോൾ ആരും എന്നെ കുളത്തിലേക്ക ഇറക്കാനില്ലെ"ന്നു സങ്കടപ്പെട്ടു പറഞ്ഞതായി യോഹന്നാൻ കീഴ്ഭാഗത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആ ആശയംതന്നെയല്ലേ യോഹന്നാന്റേതായി കാണുന്ന വാക്യത്തിലും മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നത്? അപ്പോൾ അതും കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണെന്നു വേണം സിദ്ധാന്തിക്കുവാൻ. അതിന്നാരും ഇതുവരെ സന്നദ്ധരായിട്ടില്ല.

യോഹന്നാന്റെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു കുളത്തിലെ വെള്ളം ഇളകിയതിന്റെ ഫലമായി പലപ്പോഴും അവിടെ അത്ഭുതം നടന്നിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. ആ ഇളക്കം ദൈവദൂതന്മുഖേന സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നാണ് അദ്ദേഹം വ്യക്തപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതും. ഇക്കാര്യം അപ്പടി വിഴുങ്ങുവാനും പല പേരെടുത്ത കത്തോലിക്ക ബൈബിൾവിമർശകന്മാരും ഒരുക്കമില്ലാതിരിക്കുന്നു. അവരുടെ യുക്തിയും വാദവുമിതത്രേ: "ആ കുളത്തിൽ ലോഹസങ്കലിതമായ ഒരു ഉറവുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അതിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വാതകം ചിലപ്പോൾ വെള്ളം ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ വാ

ഷ്ടത്തിന്റെ സ്പർശനമായിരുന്നു സുഖപ്രാപ്തി. ലോഹസങ്കലിതമായ വാഷ്പത്തിനു അങ്ങിനെയൊരു വിശേഷഗുണമുണ്ട്. അതാലോചിച്ചറിയാൻ കെല്പില്ലാത്തിട്ടു അതു ദൈവദൂതന്റെ തോളിൽ യഹൂദന്മാർ വെച്ചുകെട്ടി. സർവ്വസാമാന്യമായിരുന്നു ആ ധാരണ യോഹന്നാൻ റിക്കാർട്ടാക്കിയെന്നു മാത്രം. വെള്ളത്തിൽ ഇളക്കമുണ്ടായിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടെന്നു പക്ഷവാതരോഗി പറഞ്ഞിട്ടുമില്ലല്ലൊ." പ്രകൃതിവിജ്ഞാനീയന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ ലോഹസങ്കലിതമായ വാഷ്പത്തിനു രോഗശമനത്തിനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെ നമുക്കു അവഗണിക്കാൻ പാടില്ല. ആ വാഷ്പത്തിന്റെ സ്പർശനമേററ പക്ഷവാതരോഗവും മുടന്തും ഭേദപ്പെടുകയും ചെയ്തുമായിരിക്കാം. ഓരോതരം രോഗങ്ങളാണല്ലൊ ഇതെല്ലാം. എന്നാൽ കുരുടനു കാഴ്ച ലഭിക്കുന്നതു? കുരുടന്മാരും അവിടെ കാത്തു കിടന്നിരുന്നുവെന്നു യോഹന്നാൻ വ്യക്തപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കുരുടന്മാരിൽത്തന്നെ ജന്മനാ കുരുടന്മാരുമുണ്ട്. അവരുടെ യുക്തിയും ന്യായവുമനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അന്ധത്വവും ഒരു രോഗമാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. അങ്ങിനെ സിദ്ധാന്തിക്കുമോ ആ വിമർശകന്മാർ? യഹൂദന്മാരുടെ പരക്കെയുള്ള ബോദ്ധ്യവും ധാരണയും അങ്ങിനെയായിരുന്നുവെന്നാണ് യോഹന്നാൻ എഴുതിയിരുന്നതെങ്കിൽ ആ ഖണ്ഡന നിരൂപകന്മാരുമായി നമുക്കു പടവെട്ടീട്ടാവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ പ്രസ്താവനയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം മുഴുവനും യോഹന്നാൻ ഏറെററിരിക്കുകയാണിവിടെ. അതിനാൽ ലോഹസങ്കലിതമായ വാഷ്പത്തിനുള്ള ശക്തി വിസ്മയാവഹമാണെന്നിരുന്നാലും, അതിന്റെ ഫലമൊന്നുമല്ല ബെസ്ഹെസ്ദാകുളത്തിൽ കണ്ടിരുന്നതെന്നും, നേരെമറിച്ചു അങ്ങിനെയെങ്കിൽ അന്ധത്വം രോഗങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നും, ദൈവദൂതനായിരുന്നു വെള്ളം ഇളക്കിയിരുന്നതെന്നു സംശയരഹിതമായി യോഹന്നാൻ പറയുന്നതുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥം അതല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ലെന്നും വേണം നമുക്കു വിശ്വസിക്കുവാൻ.

II

മുന്നുദ്ധരിച്ച ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം കരപറ്റിക്കഴിഞ്ഞ നമുക്കിനി പ്രകൃതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുക. കുളക്കരെ കിടന്നിരുന്ന രോഗികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു പക്ഷവാതരോഗിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ രോഗിയായിട്ടു മുപ്പത്തെട്ടു കൊല്ലത്തിലപ്പുറമായെന്നല്ലാതെ എന്തു രോഗമായിരുന്നു അയാൾക്കെന്നു യോഹന്നാൻ വ്യക്തപ്പെടുത്തിട്ടില്ല. എങ്കിലും അയാൾ പറയുന്ന രോഗവിവരത്തിൽനിന്നു പക്ഷവാതമായിരുന്നു രോഗം എന്നു നന്നായി വിശദപ്പെടുന്നുണ്ടു്. കൈയും കാലും വേണ്ടപോലെ സ്വാധീനമില്ല എന്നു അയാൾ യേശുമിശിഹായോടു സങ്കടപ്പെടുകയുണ്ടായല്ലൊ. മുപ്പത്തെട്ടു കൊല്ലത്തിലേറെയായി അയാൾ അങ്ങിനെ നരകിക്കാൻ തുടങ്ങീട്ടു്. കുളത്തിൽനിന്നു പലർക്കും സുഖം ലഭിച്ചതായി അയാൾ സാക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ തന്റെ കാര്യത്തിൽ അതിന്നിടയാകുമോ എന്നാണയാളുടെ സംശയം. കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല; കുളത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങുവാൻ പരസഹായം അയാൾക്കാവശ്യമാണു്. അതിന്നാളുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെത്താൻ ഇഴഞ്ഞുവലിഞ്ഞിറങ്ങാമെന്നു വെച്ചാൽ മറ്റൊരാൾ വെള്ളത്തിൽ മുമ്പുകൂട്ടി ഇറങ്ങിക്കഴിയുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ നിരാശയുടെ അടിത്തട്ടിലാണു് അയാളുടെ കിടപ്പു്. എന്നിരുന്നിട്ടും മറ്റൊരു മാർഗ്ഗത്തിൽ അത്ഭുതകരമായി അയാൾ സുഖംപ്രാപിച്ചു പോകുന്നതായി നമുക്കു കാണാം.

ഒരിക്കൽ നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുമിശിഹായുടെ അതിരറ്റ ദീനാനുകമ്പ അവിടുത്തെ ആ കുളക്കരയിലേക്കു ആനയിപ്പിച്ചു. കടന്നുചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ഒരാൾ കിടന്നു നരകിക്കുന്നു. ആ നിലയിൽ മുപ്പത്തെട്ടു കൊല്ലത്തിലധികമായി അയാൾ ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നുവെന്നു യേശുമിശിഹായ്ക്കു മനസ്സിലായി. അതിനാൽ അയാളുടെ പേരിൽ അവിടുത്തേയ്ക്കു വലിയ മനസ്സലിവും തോന്നി. യേശുമിശിഹാ അയാളെ സമീപിച്ചു്, "സുഖം പ്രാപിക്കണമെന്നു ആഗ്രഹമുണ്ടോ നിനക്കു?" എന്നാണു അയാളോടു് ചോദിച്ച ഒരു ചോദ്യം. രോഗവിവരം വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളിൽനി

ന്നു എന്നുമാത്രം, എത്രകാലം, അയാൾ കഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിയുന്നു എന്നു
ന്നായി മനസ്സിലാക്കിയ ഒരാളിൽനിന്നു, ഇത്തരമൊരു ചോദ്യം
കേവലം അസംഗതമെന്നതന്നെ ആർക്കും തോന്നും. അതു അസംബ
ന്ധമെന്നു ആരും തീർച്ചയും കല്പിക്കും. യേശുമിശിഹായെ സംബ
ന്ധിച്ചേടത്തോളം അതിനെയൊക്കെ പറയാനും വിധികല്പിക്കാ
നും നാം ഒരുമ്പെടുന്നതു വളരെ സൂക്ഷിച്ചു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു
വെന്നല്ല, അതൊരു സാഹസവുമായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല
ല്ലോ. അവിടുത്തെ കല്പനയിലും ചോദ്യത്തിലും നമുക്കു കാണാൻ
വയ്യാത്ത ആന്തരവും അർത്ഥവും കാണും.

"സുഖം പ്രാപിക്കണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടോ നിനക്കു്?" യാതൊ
രു രോഗിയോടും ചോദിച്ചിട്ടാവശ്യമുള്ളതല്ല ഈ ചോദ്യം. സുഖം
പ്രാപിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യം തോന്നുന്ന രോഗികളുണ്ടാവാനും അസാ
ദ്ധ്യം. ഇതൊക്കെ യേശുമിശിഹായ്ക്കും അറിയാവുന്നതല്ലേ? പിന്നെ
എന്തിനു് ഇത്ര കഥയില്ലാത്ത ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു അവിടുന്നു,
എന്നു നമുക്കു തോന്നാം. എന്നാൽ അവിടുത്തെ ചോദ്യത്തിന്റെ
ഉദ്ദേശം മറ്റൊന്നായിരുന്നു. കുളത്തിലിറങ്ങാതെ അയാളുടെ രോ
ഗം സുഖപ്പെടണം. അയാളുടെ പ്രതീക്ഷയും ആഗ്രഹവുംപോ
ലെയല്ലാത്ത വിധത്തിൽ അയാളുടെ രോഗം അയാളിൽനിന്നു മാ
റിപ്പോകണം. അതിനു അയാളുടെ വിശ്വാസവും ശരണവും തട്ടി
യുണർത്തി തങ്കലേക്കു ആകർഷിക്കുകയും വേണം. "സുഖംപ്രാപി
ക്കണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടോ നിനക്കു്?" "അതു ഇന്നവിധത്തിലായാ
ലെ വേണ്ടുവെന്നുണ്ടോ നിനക്കു്?" ഈ വാചകം അസ്പഷ്ടമെങ്കി
ലും ചോദ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം അതായിരുന്നു. അയാൾക്കു അവിചാ
രിതമായ ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽ വേണം അയാളുടെ രോഗം മാറുവാൻ.
അതിനയാൾക്കു തക്കതായ വിശ്വാസവും ശരണവുമുണ്ടോ എന്നു
യേശുമിശിഹായ്ക്കു അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതറിയുകയേ വേ
ണ്ടു; തൽക്ഷണം അയാളുടെ രോഗം ശമിപ്പിക്കാൻ യേശുമിശി
ഹാ ഒരുങ്ങിയിരിക്കയാണു്. ആ സന്നദ്ധത അവിടുത്തെ ചോ
ദ്യത്തിൽ പ്രസ്പഷ്ടമായിക്കാണാനുണ്ടു്.

ഈ ചോദ്യത്തിന് പറഞ്ഞ അയാളുടെ മറുപടിയിൽനിന്ന് അയാളുടെ ആഗ്രഹവും നിസ്സഹായാവസ്ഥയും ഒരുപോലെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. "ഉണ്ട്", എന്റെ കർത്താവേ; എന്നാൽ വെള്ളം ഇളകുമ്പോൾ എന്നെ ആരും കുളത്തിലെടുത്തിറക്കാനില്ല. അതുമല്ല, ഞാൻ ചെല്ലുമ്പോഴേയ്ക്കു മറ്റൊരാൾ അതിൽ ഇറങ്ങിക്കഴിയുന്നു". പാവം! ഇയാളുടെ സ്ഥിതി എത്ര ദയനീയം! അയാളോട് ജീവകാരുണ്യം തോന്നി അയാളെ സഹായിപ്പാൻ, ചേതമില്ലാത്ത ഒരുപകാരം ചെയ്യാൻ, ചെറുവിരലൊന്നനക്കുവാൻ ആരും തയാറാകുണ്ടായില്ല!

അയാളുടെ ധർമ്മസങ്കടം കേട്ടമാത്രയിൽ യേശു, ഒരു ഗൌരവശബ്ദം. "എഴുന്നേറ്റു നിന്റെ കിടക്കയെടുത്തു നടക്ക." സല്പകാലം മുമ്പ് കപ്പർണ്ണഹോമിൽവെച്ചു ഒരു പക്ഷവാതരോഗിയോട് കല്പിച്ചപ്പോഴുണ്ടായതുപോലെ ആശ്ചര്യകരമായ ഫലം ഇവിടെയും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അയാൾ കിടക്കയോ കട്ടിലോ എടുത്തു നടന്നുപോകയും ചെയ്തു. അന്ന് ഒരു ശാബ്ബത്ത്ദിനമായിരുന്നു. യോഹന്നാൻ അതു പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. "എടാ, ശാബ്ബത്ത്നാളാണിന്ന്. നിനക്കു കട്ടിലും ചുമന്നു നടക്കാൻ പാടില്ല." യഹൂദപ്രമുഖന്മാർ അയാളുടെ നേരെ തട്ടിക്കയറി. അവർ പറഞ്ഞതിൽ ന്യായമുണ്ട്. ആ വിധത്തിലൊന്നും ശാബ്ബത്തിനെ ലംഘിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. (നെഹെമ്യ: 13–19) "ശാബ്ബത്തുനാളിൽ യാതൊരു ചുമടും ചുമന്നു............കൊണ്ടുവരരുതു" എന്നു യിരമിയാ ദീർഘദർശിയും വിലക്കിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ അനുശാസനങ്ങൾക്കു അവർ അനാവശ്യമായി കൂട്ടിക്കൂട്ടി അവ മനുഷ്യർക്കു ദുസ്സഹമാക്കിത്തീർത്തു. ആണി തറച്ചു ചെരിപ്പിടാൻ പാടില്ല—അതൊരു ഭാരം വഹിക്കലാണ്; ഒരാൾ മാത്രമല്ലാതെ രണ്ടുപേർ കൂടിട്ടും ചുമന്നു കൊണ്ടുപോകാൻ പാടില്ല; ഇങ്ങിനെ അവരുടെ ശാബതാചാരം വിവേകസീമയെ അതിലംഘിച്ചുപോയിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഇവയ്ക്കൊക്കെ ഒഴികഴിവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നില്ല. "ധർമ്മാനുശാസനംപോലും ലംഘിക്കണമെന്നു ഒരു പ്രവാ

ചകൻ പറയുന്നപക്ഷം അതു അനുസരിക്കേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ അതു വിഗ്രഹാരാധന സംബന്ധിച്ചുള്ളതാവരുതു്.” ഇതൊന്നും അറിയാത്തവനല്ലായിരുന്നു നമ്മുടെ പക്ഷവാതരോഗി. “എന്നെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തിയവനാണു് എന്നോടു പറഞ്ഞതു് കിടക്കയെടുത്തു നടക്കുവാൻ”—അയാൾ മറുപടി കൊടുത്തു. എന്നെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തിയവൻ ഒരു പ്രവാചകനിൽ താഴെയല്ലെന്നു നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ കിടക്കയെടുത്തു നടക്കാൻ പറയാൻ അദ്ദേഹത്തിനു അധികാരവുമുണ്ടു്.

“എന്തൊരുവനാണു് നിന്നോടു കിടക്കയെടുത്തു നടക്കാൻ പറഞ്ഞവൻ?” അവർ പുച്ഛഭാവത്തിൽ ചോദിച്ചു. അയാളെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തിയവൻ ആരെന്നു അവർ അനുമാനിക്കായ്കയല്ല ഈ ചോദ്യം. അയാളിൽ നിന്നു അതു കേട്ടിട്ടു വേണം ബഹളമുണ്ടാക്കുവാനെന്നു അവർ കരുതിയിരുന്നു. പക്ഷെ ആ പക്ഷവാതരോഗിക്കു തന്നോടിത്രമാത്രം കരുണ തോന്നി രോഗം മാററിയ ആളുടെ പേർ അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാളെ സൗഖ്യപ്പെടുത്തിയ ക്ഷണത്തിൽ യേശുമിശിഹാ കുളക്കര വിട്ടു ജനക്കൂട്ടത്തിൽ ലയിച്ചുപോയിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നു യേശുമിശിഹാ ശത്രുക്കളോടുള്ള ഭയം നിമിത്തം മറഞ്ഞുകളഞ്ഞുവെന്നു ആരും വിചാരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. രക്ഷപെടാനുള്ള ഒരു ഒളിക്കലുമായിരുന്നില്ല അതു്. സ്വല്പനേരം കൂടി ആ കുളക്കരെ നിന്നാൽ മതി, ജനങ്ങൾ അവിടെ തിങ്ങി നിറയും. പിന്നെ രോഗശമനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടാവുകയില്ല. അതു് തൽക്കാലത്തെ അവിടത്തെ കാര്യപരിപാടിക്കു ഹാനികരവും.

അതുകഴിഞ്ഞു്, ഒരു പക്ഷെ അന്നുതന്നെയാവാനും മതി, യേശുമിശിഹാ ആ പക്ഷവാതരോഗിയെ ദൈവാലയത്തിലെ ഒരു പ്രാകാരത്തിൽ വച്ചു കണ്ടു. ദൈവാലയത്തിൽ കൃതജ്ഞതാപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു വന്നതായിരിക്കാം അയാൾ. “നീ ഇപ്പോൾ സൗഖ്യമുള്ളവനായിരിക്കയാണു്. മുമ്പത്തേക്കാൾ മോശമായി നിനക്കു ഏതെങ്കിലും വരാതിരിക്കാനായി പാപം ചെയ്യാതെ കരുതിക്കൊള്ളണം കേട്ടൊ” എന്നു അവിടുന്നു അവനോടു കല്പിച്ചു. ഈയൊരു

താക്കീതിന്റെ താല്പൎയ്യമെന്തു്? കപ്പൎണ്ണഹോമിലെ പക്ഷവാതരോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തിയപ്പോഴും നിന്റെ പാപം മോചിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നത്രെ അവിടുന്നു അരുളിച്ചെയ്യുകയുണ്ടായതു്. ഇവിടെയും പാപത്തിന്നു പ്രാധാന്യം കാണുന്നു. അതികഠിനമായ പാപം ചെയ്താൽ വരാവുന്നതാണു് പക്ഷവാതരോഗമെന്നല്ലേ ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യം? ഇങ്ങിനെയാണു് ചില വൈദികപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

ഇപ്പോഴാം മനസ്സിലായി, അവന്നു് തന്നെ സുഖപ്പെടുത്തിയ് ആളാരാണെന്നു്? തൽക്ഷണം ആ വിവരം അയാൾ ചെന്നു യഹൂദപ്രമാണികളെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. എന്തിന്നു അതു ചെയ്തു അയാൾ? രക്ഷകനെ ദ്രോഹിക്കുന്നതിന്നു അയാൾ ചെയ്ത ഒരു കൃത്യമാണെന്നു വരുമോ അതു്? അങ്ങിനെ ഉൾവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യിട്ടാവശ്യമില്ല, അല്ലെങ്കിൽ യഹൂദപ്രമാണികളെ വാശി പിടിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നുവോ അയാളുടെ ഉദ്ദേശം? അങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നതും സാഹസമായിരിക്കും. അത്ര കൃതഘ്നനായിരുന്നു അയാൾ എന്നു വിചാരിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. യഹൂദപ്രമാണികളുടെ കരുതലും നോട്ടവുമൊന്നും അയാൾ അറിഞ്ഞിരിക്കാനിടയില്ല. യേശുമിശിഹാ അസാമാന്യനല്ലെന്നു അവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കണം; ആ അത്ഭുതപ്രവൎത്തകനാണു് തന്റെ രോഗവും സുഖപ്പെടുത്തിയതെന്നു എല്ലാവരും അറിയണം; ഇത്തരത്തിലുള്ള നിഷ്കളങ്കമായ ആഗ്രഹം മാത്രം അയാളെ അതിന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു നേരെ ഫലമൊന്നു് യേശുമിശിഹായെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ശോച്യ ഇതിഹാസപ്പട്ടികയിൽ ഒരു വരി കൂടി എഴുതിച്ചേൎക്കുവാൻ അയാളെക്കൊണ്ടു അനായാസം സാധിച്ചു.

Printed & Published by
Pulikkottil Ittoop Ittoop,
at the A. R. P. Press.

മശിഹാചരിത്രം

വിഷയങ്ങൾ

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി